

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

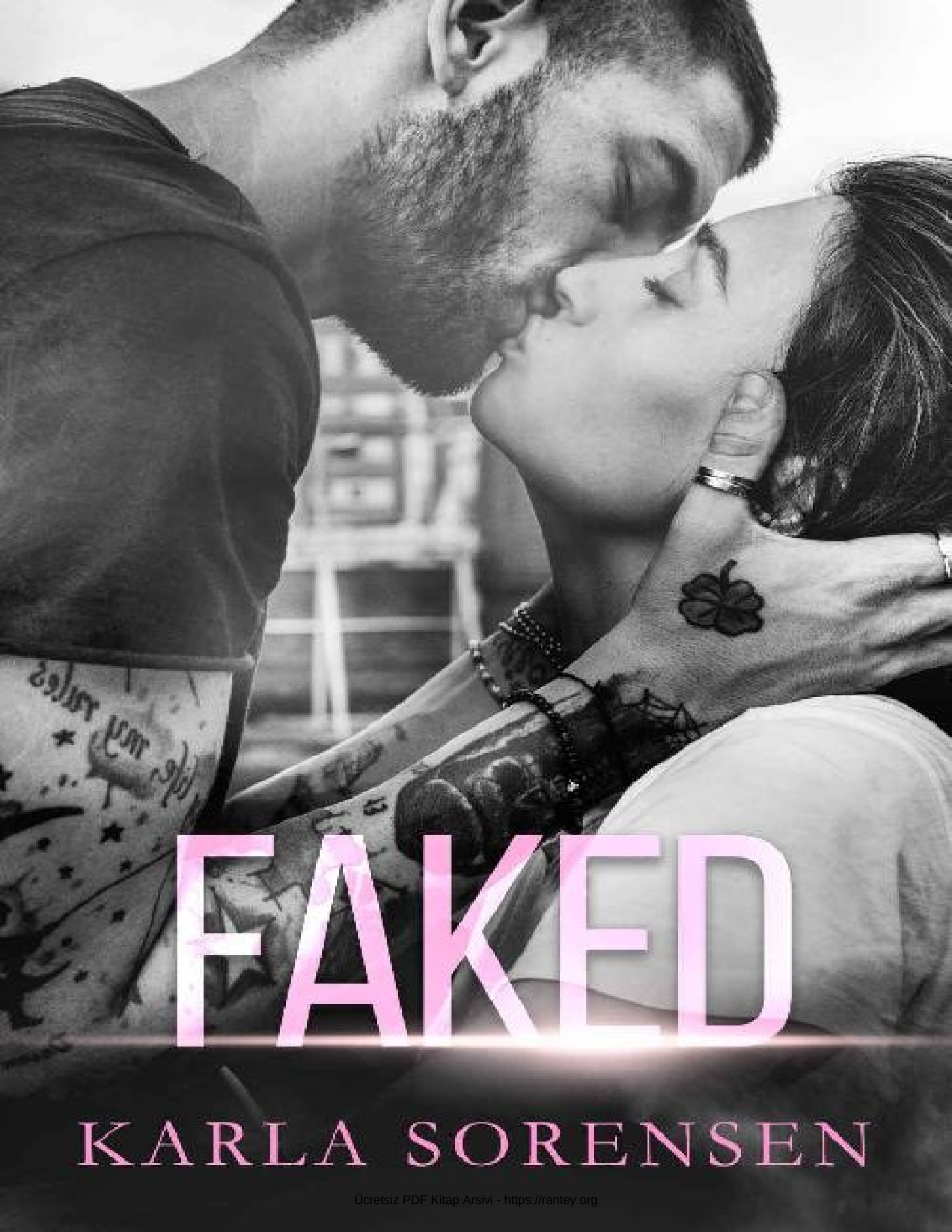
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FAKED

KARLA SORENSEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SAHTE

KARLA SORENSEN

© 2020- Karla Sorensen

Tüm Hakları Saklıdır

Kapak Tasarımcısı-Najla Qamber Design www.najlaqamberdesigns.com

İç Tasarım- Indie Girl Promotions

Editör- Jenny Sims, Editing4Indies

Düzeltilme - Janice Owen, JO's Book Addiction Düzeltilme

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Ayrıca Karla](#)

[Sorensen Yazar](#)

[Hakkında](#)

*Fiona Cole'a,
Hayali insanlar hakkındaki abuk sabuk sesli mesajlarımı dinleme isteği
olmadan,
bu kitap çok ama çok farklı olabilirdi. #dreamteam*

BİRİNCİ BÖLÜM

CLAIRE

Finn Davis'e her zaman aşık . Yedinci sınıfta ortaya çıktığında, beni gerçekten kızdırdığı yaklaşık on dakika vardı.

Yaptığı bir şey yüzünden değil. Çünkü o hep aynı adamdı. Toplum içindeyken sessiz ve dikkatli, onu en iyi tanıyan insanlarla birlikteyken bıçak gibi keskin bir mizah anlayışı ve şakacı bir kişiliği vardı. Hayır, Finn o on dakika boyunca on üç yaşındaki öfkemin muhatabıydı çünkü hayatımda ilk kez ikiz olmaktan nefret etmemin nedeni oydu.

Lia ve ben birbirimizin aynısıydık. Öğretmenler ve diğer öğrenciler bizi iyi tanımıyorlarsa sık sık karıştırırlardı.

Yedinci sınıftaki o gün, müdür Finn'i sınıfımıza getirdiğinde, Lia ve ben onunla aynı anda tanıştık. Ama onda bir şey vardı, tespit edilemeyen bir seviyede vızıldayan bir enerji, onun dikkatini çekti ve rahat hissetmesini sağladı.

O zamandan beri çok iyi arkadaşlardı.

Ve ona benzediğimden -aynen onun gibi- ve sınıftaki tatlı, utangaç yeni çocuğun, sevimli gülümsemeli ve uzun bacaklı olanın bana iki kez bakmayacak kadar farklı olduğumdan nefret ediyordum.

Artık o günü pek düşünmüyordum. Sekiz yıl önceydi ve Finn ailemizin öyle bir demirbaşıydı ki, ona olan tutkum hafif bir kaynamaya dönüşmüştü. Elinizi doğrudan ateşin üzerine tutmadığınız sürece zar zor fark ediliyordu.

Ama sonra aptal Facebook'u açtım. Ve onun aptal "Bir gün doktor olacağım ve mavi bana çok yakışıyor" fotoğrafını gördüm.

önlük giyyordu ve ne kadar sevimli göründüğünden kalbimin öldüğünü hissediyordum.

Şimdi onun ortaya çıktığı günü düşünmeden edemiyordum.

Onu düşünmeden edemiyordum.

Bu yüzden kendimi odama kilitleyip ders çalışarak kız kardeşimden kaçıyordum. Onu gördüğümde damarlarımda uçuşan kelekleri hapsettiğim onca yıldan sonra, bana bir kez anlayacağından çok korkuyordum.

Bir süreliğine işe de yaradı.

Gülümsemesine, gamzelerine bakmak ve bir gün harika bir doktor eşi olacağımı düşünmek için fotoğrafı tekrar açma isteğiyle parmaklarımın yandığını hissettiğimde, sosyal medyada her türlü kalp çarpıntısını durduracağı garanti olan tek şeyi açtım.

Annemiz Brooke'un sosyal medya güncellemelerini aradım, ki bu Finn'e olan aşkımdan bile daha acınası bir durumdu.

Kollarımı masamın yüzeyinde kavuşturarak alnımı aşağı indirdim ve birkaç kez masaya vurdum.

Yatak odamın kapısı pat diye açıldığında ben de öyle oturuyordum. "Sorunun ne senin?" Lia sordu.

"Hiçbir şey." Başımı olduğu yerde tuttum.

Lia üzerime eğildi, eşyalarını masama bıraktı ve görebilmek için dizüstü bilgisayarımı kolumun altından çıkardı. Dürüst olmak gerekirse, ikizinizle yaşarken hiçbir şey kutsal değildi.

En iyi arkadaşına olan aşkım dışında. "Oh," dedi anlamlı bir şekilde. "Ne?"

"Boynun mu *kırıldı*? Hareket edemiyor musun?" "Rahatım."

Yüksek sesle bir şeyler çiğnedi. Havuç. Ya da kereviz. Yutkunduğunda tekrar konuştu. "Yine Brooke'u siber takip mi ediyorsun?"

Cevap vermek yerine, çünkü özellikle yalan söylemek istemiyordum, .

"Onun Hindistan'da olduğuna karar vermemiş miydik?"

İçimi çekerek masamdaki tahta parçalarına baktım ve bizi doğuran kadının dünyanın kim bilir neresinde olduğu gerçeğini ne kadar kolay tartışabileceğimizi ve artık neresi olduğunu bilmediğimizi bile umursamadığımızı çok fazla düşünmemeye çalıştım.

İkiz kız kardeşimin düşünceli mırıltısından önce bir fare tıkırtısı duyuldu. "Hayır, birisi onu ... Almanya'da bir konserde etiketlemiş.

Sanırım harekete geçti."

"Oh, güzel."

Lia yüksek sesle iç çekti. "İyi eğlenceler." Sırtımı iki kez sıvazladıktan sonra beni yine yalnız bıraktı.

Posta pulu büyüklüğündeki mutfağımızda dolapların çarpma sesini duyduğumda başımı kaldırdım.

"Korkak tavuk," diye fısıldadım kendi kendime. Sanki bir şekilde yüzüme damgalanmış "Finn'in önlüklü fotoğrafı" duygularımı görebilecekmiş gibi.

Duygularım beynim tarafından susturulamadığında böyle oluyordu. İsteddiğimden daha yüksek sesle konuşuyorlardı ve ben onları daha az başarılı bir şekilde saklıyordum.

Dizüstü bilgisayarımı tekrar kendime çevirerek parmaklarımı kenarında gezdirdim ve bir sonraki adımda ne üzerinde çalışacağıma karar vermeye çalıştım.

Erken Çocukluk Dönemi Müdahale Stratejileri dersimin ödevinin revizyona ihtiyacı vardı, ancak Gelişim Psikolojisi lisans programımdan mezun olmadan önceki son derslerimden biri bile dikkatimi dağıtmaya yetmiyordu.

Ama ne olduğunu biliyordum, zaten bu yüzden en başından beri benim varsayımımdı.

İnternette annenizin görüntülerini aramak garip duygusal tepkilere yol açıyordu. Bu tepkileri yaşamadığınız sürece, onları kelimelere dökmek zordu. Ara sıra ondan adresini güncelleyen bir kartpostal alırdık ya da hala erişebildiği sessiz Facebook hesabında altyazısız bir resim görünürdü. Kız kardeşlerim ve benim Brooke'un günlerini nerede geçirdiğini bilmemizin tek yolu bu küçük parçalardı.

Kartpostalları geri gönderdiğimizden

değil. Ya da ona ulaştığımızdan.

Bu ayrıcalığı yıllar önce kaybetmişti.

Bunun beni daha iyi hissettirmeyeceğini, hatta Finn'den uzaklaştırmayacağını bilsem de kendimi onun sayfasını karıştırırken buldum.

Paylaştığı son birkaç fotoğrafı incelediğimde kalbim ve aklım büyük bir savaş verdi. Onu düşündükçe öfkelenmiyordum; onun yokluğunda bu kadar mutlu bir hayatımız varken zordu. Ama hiçbir şey de hissetmiyordum.

Bazen onu yumruklamak istiyordum.

Bazen ona sarılmak istedim. En çok da Brooke Ashley Huntington-Ward'ın karşısına oturup onun beynini parçalara ayırmak istiyordum. İşte bu

Hepsinden daha çaresiz bir his, kafamın içinde birincilik için savaşıyordu. Nedenini anlamak istiyordum ve bu anlayışa asla sahip olamayacağım düşüncesi beni deli ediyordu.

Son üç yılda gönderilmiş beş fotoğrafı sayarak göz gezdirirken, ikiz kız kardeşimin telefonu yanımdaki masanın üzerinde şarjdayken yandı. Gözlerim alışkanlıkla ekrana kaydı çünkü bu genellikle diğer kız kardeşlerimizden birinden ya da Paige'den gelen bir grup mesajıydı.

Yine de hiçbirinden değildi. Görünen Finn'den gelen bir mesajdı ve vücudumu buna alıştırdığım gibi, kalbim onun aptal ismini görünce hızlandı.

Finn: Lia, LÜTFEN, bana yardım edersen sana milyonlarca iyilik borçlu olacağım.

"Sana yardım edeceğim," diye mırıldandım sefilce. Ne konuda yardıma ihtiyacı olduğu önemli bile değildi. Ben yapardım.

Ama gözlerimi kapatmadım çünkü ikiz kız kardeşimin en iyi arkadaşını hayal etmek, aklımla kalbimin güçlü bir şekilde savaşmasına neden olan başka bir şeydi. Ve her seferinde aklım kazandı.

Onu rahat bırak.

Çok garip olurdu.

Sana o gözle bile bakmıyor.

Finn'e olan aşkım kontrolden çıktığında kendime söylediğim şeyler bunlardı. Ve yıllarca yardımcı oldu. Bütün gün yardımcı oldu.

"Finn'den mesaj var," diye bağırdım.

"Ne istiyor?" Lia mutfaktan seslendi.

Metni tekrar okurken derin bir şekilde yutkundum. "Yardım et. Sana milyonlarca iyilik borçlu olacak."

Lia inledi. "İki milyon teklif etse yine de yapamam."

"Ne konuda yardımınıza ihtiyacı var?"

"Cuma akşamı süslü püslü bir yemek ve ödül töreni var. Bir artı bire ihtiyacı var ve kendine bir eş bulmayı reddettiği için annesi neredeyse benim de gitmemi istedi. Sanırım hayır demeyeceğimi düşündüğü için benim adımla da davetli listesine yazmış."

Kalbim istenmeyen bir kıskançlıkla sıkıştı. "Sadece akşam yemeği. Neden gitmiyorsun?"

"Yapamam. Aynı akşam harika bir konuk konferans var ve ben bunu kaçırmayacağım. Yıllardır onun konuşmasını dinlemek istiyordum." Elini salladı. "İnatçı olduğumu düşünüyor ama bu benim *eğitimimle* ilgili."

"Tabii ki öyle," diye mırıldandım.

Lia inatçılık yaptığı zaman bunu kabul etmekten fiziksel olarak acizdi, ki bu da varlığının yaklaşık yüzde doksan ikisini oluşturuyordu.

Ayak sesleri kapıma yaklaştı, hızlı ve gürültülü. Kararlı. Bunlar kararlı Lia adımlarıydı ve beni tedirgin ediyordu. "Bekle," dedi.

Sandalyemi döndürüp ona baktım. "Ne?"

Sakın , sakın söyleme, sakın söyleme, diye çılgınca bir ses kafamın içinde bağırdı.

Çünkü biliyordum.

Yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı.

"Hayır," dedim hemen. İkiz telepatisi, millet. Bu gerçek bir şeydi.

"Ah, evet." Ellerini birbirine sürttü. "Yıllardır ikiz takası yapmamıştık Claire. Hadi ama, eğlenceli olmaz mı?"

Kafam liseden beri ilk kez kız kardeşim gibi davranma fikrini umutsuzca kavramaya çalışsa da, kalbimin yaptığığın yanında bu zayıf bir fısıltıydı.

Göğsümde gömülü olan o özel organ kükrüyor ve çırpınıyor, yerine getirilmemiş en büyük dileğimi gerçekleştirecek *bu tek şeyi yapmam* için bana bağıırıyordu.

Finn'le vakit geçirmek.

"Yapamam," dedim ona. "Yalan söylemekten nefret ederim. Sadece nefret etmekle kalmıyorum, aynı zamanda bu konuda berbatım."

Lia ellerini önünde kavuşturdu. "Lütfen."

"Okulu sevdiğini biliyorum Lee, ama bu sadece bir ders. İnsanın daha ne kadar İngiliz Edebiyatı dersi alması gerekiyor?"

Bana bir bakış attı çünkü bölümlerimiz güneş ve ay kadar farklı olsa da ikimiz de okulu aynı yoğunlukta seviyorduk. Bazen, en küçük Ward kardeşlerin sonsuza dek üniversiteye kaydolacağından endişelenirdim çünkü öğrenmeyi çok severdik.

Kardeşimiz Logan sık sık onu borca sokan bir şey varsa, bunun ikimizin alacağı ve hiçbir şey için kullanmayacağımızdan korktuğu çok sayıda doktora olduğunu söylerdi.

"Bu sadece bir ders değil." Yalvaran yüzünü takındı. "Oxford'dan Catherine Atwood."

"Onun kim olduğunu bilmem mi gerekiyor?"

Lia çaresizce omuz silkti. "Hayır, ama o... her şey gibi. Brontë kardeşler üzerine çalışan herkes için o bir rock yıldızı. Charlotte Brontë'nin romanlarında Din, Toplumsal Cinsiyet ve Otorite üzerine yazdığı tez benim kutsal kitabım sayılır."

Gözlerimi devirdim. "Sadece biraz kutsal şeylere saygısızlık ama olsun. Neden senmişim gibi davranmak zorundayım? Neden Finn'e gidemeyeceğini söylemiyorsun?"

Lia sorularımı duymazdan geldi. "Kendisi *Oxford*'dan, C. Nadiren misafir konuşmalar yapar ve yıllardır ilk kez Amerika'da ve burada, *UDub*'da." Gözleri genişledi. "Böyle olması gerekiyordu."

"Lia," dedim.

Çenesinin yapısından, tüm bu ekstra bilgilerin beni ne kadar az etkileyeceğini çok iyi biliyordu. Sert bir nefes verdi. "Ailesi, toplum merkezleri için para alabilmek amacıyla zengin bir adamı etkilemek istiyor ve benim de yardımcı olacağımı düşünüyorlar."

"Tam olarak nasıl?"

Kollarını salladı. "O bir Washington hayranı. Logan. Hepsi bu. Sanırım bir Ward da diğeri kadar iyi."

Oh, harika. Tüm dünyada en sevdiğim duygu, bir birey olarak kim olduğumun aslında önemli olmadığı, çünkü bir kalabalığa dahil edildiğim zamandı. Tabii ki kardeşiniz Hall of Fame futbolcusuyken koç olunca, bu da işin doğasında var.

Lia'nın gözleri
parladı.
Benimki
daraldı.

"Toplum merkezleri," dedi sessizce, "her yıl tüm o çocuklara yardım ettikleri yer."

Cık cık ettim. "Branşımı kullanarak bana suçluluk duygusu aşılama gerek yok."

"Gerçekten mi? Çünkü evet dediğini duymadım." Dua eder gibi bir pozisyon aldı, ellerini göğsünün üzerinde birleştirdi. "C, lütfen. Finn ailesine yalan söylemeyi asla kabul etmez. Bu parayı alırlarsa bunun kaç çocuğa yardım edeceğini bir düşün."

Hayır, Finn ailesine yalan söylemezdi. Onda hep sevdiğim bir şeydi bu. İkimiz de yalan söylemekte berbatlık.

Ama onunla katılmamı da tuhaf bulurdu. Sadece en iyi arkadaşı kolunda olursa kendini rahat hissederdi.

Beynimde, güzelce dekore edilmiş bir balo salonunda ona eşlik ettiğim ve elimi smokinli koluna dayadığım hayaller canlandı.

"Bilecek," diye karşı çıktım zayıf bir sesle.

Ama kalbim... o kadar hızlı susturdu ki bu tartışmayı, kafam yerinde döndü.

Lia dudaklarının arasından bir ahududu üfledi. "Hayır, yapmayacak. Nasıl ben olunacağını biliyorsun Claire. *Sadece bir* akşam yemeği. Sonra ben Catherine Atwood'la görüşmekten kurtulurum, annesi de onun yakasından düşer, bütün parayı alırlar ve herkes mutlu olur."

Finn ile bir akşam yemeği. Onunla kız kardeşim arasında üçüncülük oynamak yerine ilgisini çekmek için bir gece.

Randevulardaki gibi üçüncü teker değil. Bu çizgiyi aşmak istediklerini ima bile etmemişlerdi, bu çılgınlığı düşünmemin tek nedeni de buydu. Çünkü bir geceliğine, onun gözlerinin üzerimde olmasının nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum. Güzel bir elbise giymek ve geceyi onun yanında geçirmek.

"Bir akşam yemeği," dedim tekrar.

Kapı aralığında heyecanla zıpladı. " mısın? Ciddi misin?"

Bunu yapabilirim. Bir gece. Bir yemek. Belki dans ederiz. Ve eğer benim Lia olmadığımı anlarsa, bu geceyi neden benimle geçirmesi gerektiğine dair çok ikna edici bir argüman hazırlayabilirdim.

Nasıl hazırlanmam gerektiğine ve kendimi hazır hissetmek için öğrenmem gereken şeylere dair düşünceler kafamda dönüp duruyordu.

Tokalaşmaları, yumrukların çarpışması, el tokatları ve birkaç şakanın garip bir kombinasyonu. Şakalar.

Lia'nın enerjisini -onu *kendisi* yapan o şeyi- kullanmaya çalışma düşüncesi imkânsız *hissettirdiği* için paniğe kapıldı.

Bunu atlatmak için üç günüm vardı.

Böylece aklıma gelen her argümanı susturmaya başladım. Beynim itirazlardan arınana kadar kelimeleri teker teker susturdum.

"Ben yaparım."

İKİNCİ BÖLÜM

BAUER

"Kovuldun, Bauer. Onları bundan vazgeçiremezsin."

Antrenörüm Scotty, bana bu tür şeyler söylemenin beni bu işi yapmaya daha da kararlı hale getireceğini bilecek kadar beni iyi tanıyordu. Sanki homurdanan bir boğanın önüne kırmızı bayrak sallamıştı.

"Dinle, Burton'la bu durumdan önce harika bir ilişkimiz vardı." "*Durum mu?*" diye kükredi. "Yakalandığın zamandan bahsediyorsun. kamerada, sarhoş-"

"Sarhoş değildim," diye araya girdim. "Üç bira içmiştim ve arkadaşlarımla iyi vakit geçiriyordum ama sarhoş değildim."

"Her neyse. Burton'ın en sevdiği sporcusuna küfrederken kameralara yakalandın; yıllardır onlarla birlikte olan, herkesin sevdiği ve hayran olduğu altın madalyalı snowboardcuya." Sessizdi, muhtemelen tartışmamı bekliyordu. Beni on yedi yaşındaki serseriliğimden beri tanırdı ve hemen hemen her zaman bir tartışmam olurdu. Ama söz konusu Scotty olduğu için sessiz kaldım. "Sen de herkesin sevdiği ve taptığı bir altın madalya sahibi *değilsin*. Olimpiyat takımına girmeye birkaç iyi müsabakayla uzaktasın ama bu da büyük ölçekte hiçbir şey ifade etmiyor."

İrkildim. Bunların hiçbirisi yanlış değildi.

Ama kendimi savunmam gerekirse, diğer adam sarhoştı ve kamera arkadaşım Cassidy'nin arkasında durup onun vücudu hakkında oldukça kaba hareketler yaptığı kısmı yakalayamadı. Peki Twitter'da kim pislik gibi görünüyor?

Ben.

Yarışmaya devam etmemi mümkün kılan ana sponsorum, gözümü bile kırpmadan beni terk etti.

Özür dilediler tabii ki. Son birkaç yıldır benimle çalışmanın harika olduğunu söylediler. Sadece... yeterli değil.

Sponsorlu sporcuların geri kalanının uyumlu bir çalışma ilişkisi içinde olduğu markayı riske atacak kadar değil.

Telefonumdaki sesli mesajın tam ifadesi beynime kazınmıştı. Ben de ben olduğum için arabaya atlayıp Seattle'daki ofislerine gitmeye ve beni burada tutmaları için onları ikna etmeye karar verdim.

Çünkü öyle olmasaydı, barmenlik yaptığım yarı zamanlı saatler gelir olarak yeterli olmazdı.

Bu Scotty'ye bu konuda ne kadar ciddi olduğumu anlatmalıydı çünkü Seattle'a dönmekten nefret ediyordum.

Vancouver'dan Zümrüt Şehri'ne kadar olan yolu avucumun içi gibi biliyordum, bu yüzden de bu yolu kullanmaktan nefret ediyordum. Benim severek yaptığım yolculuklar, bir sonraki dağ manzarasından bir viraj uzakta olduğum yolculuklardı. Bir sonraki virajda ne olacağını bilmemek beni heyecanlandırır, kanımın pompalanmasını ve beynimin şişelenmiş enerjiyle uğuldamasını sağlardı.

Whistler ve Blackcomb Dağları'ndaki evimden babam ve Adele'in üvey kardeşim Finn ile birlikte yaşadığı yere geri döndüğümde durum böyle değildi. Koşullar ne olursa olsun, eve gitmekten vebadan kaçır gibi kaçındım.

"Oradayken eve gidecek misin?"

Homurdandım. "Bir yerde kalmalıyım."

"Onları uyardın mı?" diye sordu kuru bir sesle.

"Hayır." Sesimde Scotty'nin kendisine rağmen kıkırdamasına neden olan belli bir düzeyde neşe vardı. "Ben evdeyken meleğini bozmamam için beni bininci kez uyardığında Adele'in yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum."

"Artık bunu yapmıyor," dedi Scotty. "Uydurmayı bırak."

Haklıydı, ama üvey annemden yıllar boyunca o kadar çok kez bu şeyler duymuştum ki, sanki hâlâ aynı şeyleri söylüyormuş gibi geliyordu.

Finn, sana söylediği tek bir kelimeyi bile dinleme, seçimlerinin onu nereye getirdiğine bak.

Bunu söylemesinin üzerinden yedi yıla yakın bir zaman geçmiş olmasına rağmen bazen kafamın içinde dönüp dururdu. Taşınmak için bavullarımı hazırlamayı bitirdiğimde eğilmiş ve bunu on dört yaşına yeni girmiş üvey kardeşime söylemişti. Son tavsiyem, ona yapmasını söyledikleri her lanet şeyi yapmaması, aksi takdirde sonunun mutsuz olacağı olmuştu.

"Yine de öyle düşündüğü kesin," diye belirttim. "Ergenlik yıllarımdaki tavrım kelepçelenmemle son bulduğu anda beni tamamen sildi."

Scotty telefonun diğer ucunda kükredi. "Evet, şey... o kelepçeler olmasaydı asla benimle birlikte olamazdın, o yüzden kendini şanslı say."

Sırıttım. "Evet, yaşlı adam."

"Suç duyurusunda bulunmadığım için bana hâlâ teşekkür etmedin, seni nankör küçük pislik."

Özel mülke (Scotty'nin evi olduğu ortaya çıktı) zarar vermek en iyi anım değildi. Ama polisler beni suç mahallinden birkaç blok ötede ellerimdeki ve kaykayımdaki spreylere boyalar, tabiri caizse, oldukça lanetleyici kanıtlar olmuştu.

Ama bu beni Scotty'ye götürdü; Scotty mahallede kaykay becerilerimi görmüş ve eğer topluma olan borcumu ödemekle ilgilenirsem beni eğitmeyi, snowboard yapmayı öğretmeyi teklif etmişti. Şanslıydım ki, o da ben de öyle yaptım.

"Scotty, hayatımın aşkı, sensiz ne yaparım ben? Eve ne zaman döneceksin?"

"Gelecek hafta." Homurdandı. "Ve bu, acı çekmediğini bildiğim aşk hayatınız hakkında üzücü bir yorum."

Yüzümün yan tarafını kaşıdım. "Aslında, sanırım bir rutine girdim. Bugünlerde kimse ilgimi çekmiyor."

"Bauer kurak bir dönem mi geçiriyor?" diye nefes nefese kaldı.

O göremese de telefonumu kapattım. "Çok komik, yaşlı adam."

"Sanırım öyle." Boğazını temizledi. "Birincisi, bunu söylememin tek nedeni, rol yapmayı sevdiğin kadar erkek düşkünü olmadığını bilmem ve ikincisi, konuyu Burton'dan değiştirme."

"Ne söylememi istiyorsun? Bence gidip onlarla konuşmak iyi bir fikir ve sen buna katılmıyorsun."

"Sadece birkaç gün ara ver ve , Bauer. Öfkeli birisin ve kızdığında aptalca şeyler söylüyorsun. Biraz zaman ver. Eğer sakinleşir ve insanlara iyi davranmayı denersen neler başarabileceğine şaşıracaksın. Buldozer yerine gevezelik et."

"Şimdi kapatıyorum."

"Bauer," diye uyardı.

İç çekerek düğmeye bastım ve müziğimin sesini açtım. Cipimdeki Bluetooth neredeyse anında kesildi.

"Kahrolası Scotty," dedim nefesimin altında.

Başparmağım öfkeyle aramayı cevaplamak için düğmeye bastı. "Scotty, bunu tartışmayacağım."

"Bauer?" diye cevap verdi farklı bir ses.

Ekrana göz kırptım. Kahretsin. Scotty değil. Arayanın kimliği yüksek sesle ve net bir şekilde küçük kardeşim olduğunu söylüyordu.

Altın Çocuk, onu telefonuma kaydettiğim gibi.

"Finnegan," diye olabildiğince resmi bir şekilde selamladım.

"Sponsorunu duydum." Öksürdü. "Mesajlara hiç cevap vermediğin için arayıp cevap verip vermeyeceğini öğreneyim dedim."

Sesini duyunca alnım kırıştı. "Sesin berbat geliyor." "Berbat hissediyorum."

"O zaman senin hasta olman hakkında konuşalım çünkü sponsorumu kaybetme konusunu tekrar açmama gerek yok."

İç çekti. "Ne oldu?"

Koltuğumda kıpırdandım. "Videoyu gördün, değil mi?" "Twitter'da paylaşılanları gördüm, evet." "O zaman ne olduğunu biliyorsun."

Kendi kulaklarıma bile huysuz bir pislik gibi geliyordum. Finn bana iyi davrandığında bu çok daha zor oluyordu çünkü o zaman kendimi gerçekten kötü hissediyordum. Adele bana bir çöpmüşüm gibi davranıyordu çünkü beni yıllardır öyle görüyordu, bu yüzden ona kaba davrandığım için suçluluk hissetmiyordum. Aksine, onu kızdırmak bana *büyük keyif* veriyordu. Ama Finn'e kaba davranmak, sebepsiz yere bir köpek yavrusunu yumruklamak gibiydi. Ruhu olan hiç kimse bunu düşünmeye dayanamazdı.

"Hayır, video klibini izledim," dedi, sadece tekrar öksürmek için durakladı, "ama her zaman hepsinin bu olmadığını biliyorum."

Aziz Finn. Sesi Grip'in poster çocuğu gibi geliyordu ve pislik kardeşini kontrol etmek için arıyordu.

Alnımı ovuşturdum. "Etki altında olan tek kişi ben değilim ve inan bana, beni kışkırtmak için bir şeyler yaptı."

"Evet, daha önce hiç duymadığım bazı F kelimesi kombinasyonları kullandın."

"Ve Adele benden asla bir şey öğrenemeyeceğini söylüyor," diye . Gürültülü bir şekilde burnunu çekti, belli ki şaka girişimim onu eğlendirmemişti.

"İyi olacağım Finn," dedim ona. "Şimdi Burton'a gidiyorum. Bunu düzeltmeye çalışacağım."

Sessizdi. "Buraya mı geliyorsun?"

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Evet. Sanırım daha sonra eve gelmeden önce seni uyarabilirdim."

"Nasıl olsa evde olmayacaklar."

"Neden olmasın?" K r noktamı kontrol ettim ve  erit değiştirdim.

"Bu akşam bir tenis inin hayır kurumu için katılacakları büyük bir bağış gecesi var."

Zihnimdeki Rolodex'i gözden geçirdim. "Ah, tabii. Bunu duymuştum. Arkadaşlarımdan birinin menajeriyle birlikte gitmesi gerekiyordu ama çalışması gerekti."

Hoparl r  tekrar a tığında yüzümü buruşturdum.

"Gitmem gerekiyordu," dedi. "Ama Lia'yı arayıp iptal etmem gerekiyor." "Siz ikiniz neden gidiyordunuz? Bu senin her zamanki sahneden değil."

"Anne ve babama yardım etmek için. İstedikleri genişleme için hala finansman sağlayamadılar. Sanırım gerçekten tanışmak istedikleri adam orada olacak çünkü çok spor odaklı. Lia'nın futbolla olan bağlantısının onlara yardımcı olacağını düşündüm."

Ahh. Tabii ki Finn ve cesur en iyi arkadaşı da bu amaç için katkıda bulunacaktı.

Zihnim neredeyse kendi düşüncelerime yetişemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde yarışmaya başladı.

Spor odaklı. Sporcular ve hayırseverler, menajerler ve kurumsal sponsorlar, hepsi bir odada.

Orada Burton'dan biri bile olabilir. "Ne kadar hastasın?" diye sordum.

"Hastayım. Ateşim olmasaydı dayanmaya  alışabilirdim ama gitmemin imkânı yok." İ ini  ekti. "Annemle babam üzülecek çünkü Lia'nın onlarla tek başına gitmesine imk n yok."

 nce başkalarını düşünmesini dinlerken, Finn'in kendi başına tam bir pislik olmadığını bir kez daha kabul etmek zorunda kaldım.

Belki biraz kare. Ve Bay 4.0 Her şey beni kesinlikle zeka konusunda yenmişti, benim üstün olduğum nokta daha çok fizikseldi. Bu yüzden o, bir gün haftada doksan saatten fazla çalışmasına neden olacak tıp diplomasını almanın ortasındaydı ve ben de ana sponsorunu yeni kaybetmiş yarı profesyonel bir snowboardcuydum.

Bir bok için matematik yapamazdım ama yapmama da gerek yoktu. Yıllar boyunca hayal kırıklığına uğramış  ğretmenlerimden herhangi biri bana hayatımdaki tek bir zamanı gösterebilirse

Yirmi altı yıl boyunca cebire ihtiyaç duyduğumda, en sevdiğim Libtech kar tahtamı her seferinde bir lokma yedim.

Ama ben bunu Finn'e karşı kullanmadım. Annesinin boktan bir evlilikten gelip birbirlerine kavuşmaları ve bu birlikteliğin meyvesinin (Finn'in) tüm iyi ve mükemmel şeylere sahip olması onun suçu değildi. Babam Adele'le tanışmadan önce üzgün, dul ve bekar bir babaydı, bu yüzden Finn'i üvey annemle hemen hemen aynı şekilde görüyordu.

Finn tekrar öksürdü, çıkardığı ses o kadar iğrençti ki az önce mikroplarını yüzüme püskürtmüş gibi irkildim.

"Gelip sana bakmama ihtiyacın olmasa iyi olur," dedim ona.

"Hayır," diye inledi. "Ama annemden biraz tavuk çorbası istemeyi düşündüm."

"Ve bunun yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?"

Nefesimin altında sordum. Gerçi yeterince sessiz değildi, çünkü iç çekti.

"Bauer," diye azarladı. Onu suçlayamazdım. Biri annem hakkında kötü konuşursa, boğazına bir dirsek yerd. Huzur içinde yatsın. Annemi gerçekten hatırlamıyordum bile, ama yine de ona kötü söz söyleyen birini yumruklardım.

"Özür dilerim." Koltuğumda kıpırdandım, otoyoldaki tekerlekler evim dediğim yer ile geldiğim yer arasındaki mesafeyi tüketiyordu. Yolda sadece birkaç saat geçirmiş olabilirdim ama onlar hakkında hissettiklerim birbirinden çok farklıydı.

Finn, "Annemden bahsetmişken, şimdi onu arasam iyi olacak," dedi.

"Sadece... bir saniye bekle." Önermek üzere olduğum şeyin aptallığını tartarken parmaklarımı direksiyona vurdum. "Belki ben yardımcı olabilirim."

"Sen mi?"

Ailemize yardım etmeyi hiç teklif etmediğim için, sesinin şok olmuş gibi çıkmasına sinirlenemedim bile.

"Ya senin yerine ben gidersem?"

Finn sessizdi. "Neden teklif ettin ki?"

Bir an için ona yardım etmek istediğimi söylemeyi düşündüm. Bunun ailemiz için olduğunu söyleyecektim ama buna asla inanmayacaktı.

"Belki ben de kendime birilerini bulabilirim. Yeni bir sponsor."

"Bilmiyorum, Bauer," diye çekindi. "Bunu kabul edeceklerini sanmıyorum." "O zaman onlara söyleme."

"Lia'ya söylemem gerek," diye araya girdi, sesi tüm konuşma boyunca olduğundan daha güçlüydü.

"Hayır, aslında ." "Ona yalan söylemeyeceğim."

"Berbat bir yalancısın, o yüzden yalan söylemeni tavsiye etmem," dedim ona. "Dinle Finnegan, Lia ailemizle yalnız gitmiyorsa, benimle de gitmeyeceği kesin, değil mi?"

"Hiç şansın yok."

Lia, Adele'in beyin yıkamasının bir ürünüydü, tıpkı Finn'in yıllarca bizim evde başı kanunla derde giren ve on sekiz yaşında evden kaçan bir çocuk suçluyu dinledikten sonra olduğu gibi.

"Lia'yı orada bir adamı etkilemek için mi istediklerini söylüyorsunuz?"

Finn yine sessizdi. "Evet. Sanırım büyük bir Washington hayranı. Belki Logan Ward'ın küçük kız kardeşiyle tanışmanın... Bilmiyorum, kendilerini tanıtmaları için bir yol olur."

Gözlerimi devirdim çünkü bu Adele'in fikriymiş gibi geldi. Ama balo salonuna girmemi sağlayacaksa, bir şansım olabilirdi. "Mantıklı."

"Yani," diye durakladı, "benim geldiğimi düşünmelerini ama onun yerine senin gelmeni mi istiyorsun?"

"Evet." İçeri girdiğimde Adele'in yüzünü hayal ettiğimde sırtımama engel olamadım. "Yemin ederim, yemek dışında masaya bile takılmayacağım. En iyi arkadaşını zengin yaşlı adama pazarlarken beni zor görürler."

"Yaptıkları şey bu değil, Bauer," dedi yorgun bir sesle.

"Tamam."

"Bilmiyorum."

"Finn, bunu bir düşün. Bunun herkese faydası var. Hem ailelerimize hem de merkeze." Sanki neden orada olduklarını bilmiyormuş gibi yardımsever bir tavırla söyledim. "Lia seni affedecek çünkü benimle uğraşmak zorunda kalmayacak."

"Seni gördüğünde çıldıracağını biliyorsun," dedi Finn. "Videoda kullandığın küfürlerin sana geri döndüğünü düşünsene."

"Kendimi mümkün olduğunca hazırlayacağım," diye cevap verdim ciddiyetle. "Bir kadın bana ilk kez küfretmiyor."

"Sadece... nazik ol, tamam mı? Bu ailelerimiz için büyük bir mesele."

Sakın berbat etme. Mesajı doğrudan Altın Çocuk'un ağzından yüksek sesle ve net bir şekilde duydum.

"Finnegan, mükemmel bir melekten başka bir şey olmayı hayal bile edemem."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CLAIRE

"KESINLİKLE OLMAZ."

Lia yatağında geriye doğru yığıldı. "Ben olsam bunu giyerdim."

Şeytani elleriyle tuttuğu elbiseyi işaret ettim. "Vücudumu kaplamasını istediğim kumaşın yarısı bu kadar."

Gözleri tam bir dönüşü tamamladığında kız kardeşim tekrar doğrulup oturdu. "Yere kadar uzanıyor."

Elim telaşla göğüs kafesime yakın bir yerde sallandı. "Evet, ayrıca Minnesota büyüklüğünde bir yarık ve göbek deliğimi *önceden* soğuk hissettiren bir V var."

Lia sırtıttı. "Biliyorum. Çok çekici görüneceksin. Belki de para istedikleri adamın yirmili yaşlardaki esmerlere karşı bir ilgisi vardır."

Oh, o çok, çok inanılmaz komikti.

"Şaka yapıyorum." Ona en iyi Rushmore Dağı taklidimi yaptığım için iç çekti.

"Hayırsever bir finansal alışverişi cinselleştirmeyelim çünkü mevcut sosyal iklim bir yana, bu korkunç, fahişemsi bir fikir ve milyon yıl geçse de bunu yapmam."

Lia ciddiyetle başını salladı. "Anlaşıldı. Ben de öyle."

Elbiseye tekrar baktım. Bunu herkesin içinde giyme düşüncesi - sadece gözleri olan diğer insanların beni görebileceği bir yerde değil, Finn'in yanında da - tenimin vücuduma iki beden küçük geldiğini hissettirdi. Sanki beni o güzel soluk sarı satenden korumak için iskeletimi büzüştürüyordu. Siyah kravatlı davete kot pantolonum ve Chucks ayakkabılarımla gidemez miydim? Arkasında soyadımın yazılı olduğu soluk Washington Wolves uzun kollu tişörtümle?

Tamam, Logan'ın oyunculuk günlerinden kalmaydı ama yine de benim de adımdı.

Lia, fiziksel olarak benden daha atletik olmasına rağmen (bu nasıl ikiz saçmalığı?), benden daha sık bakımlı bir insan gibi giyinirdi. Gardırobunda güzel elbiseler gibi şeyler vardı, eğer bir hayır etkinliğine katılmamız gerekirse diye... oh, dört saat sonra, sefil bir şekilde fark ettim.

Son birkaç gündür, *kız* kardeşim bildiği şeyler hakkında beni bilgilendirmek için zaman harcıyor. Sanki Finn'in hayatının tüm yönlerini zaten ezberlememiştim.

En sevdiği yemek ızgara jambon ve peynir ve domates çorbasıydı, her ne kadar altı yaşında bir çocuk gibi yemek yediği için onu düzenli olarak rahatsız etse de.

En sevdiği atlet Tiger Woods'tu - yağmur, çamur, aldatma... her neyse. Finn'e göre dayanıklılığı ve azmi tüm kişisel sorunlarının önüne geçiyordu.

Medeni bir yemek masasında asla gündeme gelmeyecek aptalca şeyler hakkında bile beni sorguya çekti. Finn'in en utanç verici anı, on yedi yaşında Cassie McMahon ile bekaretini kaybettiği gün, prezervatifi paketten çıkarırken çıplak elleriyle nasıl yırttığı gibi.

Daha önce kesinlikle bilmediğim ve hayatımın geri kalanını bilmeden yaşayabileceğim bir şey çünkü Cassie McMahon'u ve onun uzun, muhteşem sarı saçlarını hatırladım. Kıvrımlı, kum saati figürü ve tatlı dudakları. Eğer Finn'in tipi buysa, fena halde sıçmışım.

Her konuda ortalamanın mutlu tarafında olduğunu düşündüğüm vücuduma baktım.

Orta boyluydum, sekiz yaşındaki yeğenimiz Emmett dışında kimsenin üzerinde yükselmiyordum.

Bana sorarsanız ortalama bir kahverengi saç, ama Lia'nının benimkinden daha parlak görünmeyi başardığını düşünmüşümdür hep.

Basit mavi gözler.

Brooke'un bize armağan ettiği bir burun, birkaç dudak ve ortalamanın biraz üzerinde elmacık kemikleri.

Tabiri caizse paketimle ilgili her şey, elbisenin kaygan malzemesi ve vücudumdan aşağıya doğru süzülüşü ile rahatsız hissediyordu. İnsanların bakakaldığı türden bir elbise olduğunu fark ettim. Lia bundan hiç rahatsız olmamıştı. İkizim bu ilginin peşinde değildi ama benim gibi bundan rahatsız da değildi.

Yatağa doğru yürüdüm ve Lia'nın spekülâtif bakışlarını görmezden geldim. Parmaklarım uzanıp askıyı yakaladı ve kaldırarak elbisenin akıcı bir ipek sütun halinde aşağıya doğru akmasını sağladı.

"Ben hiç sarı giymem," dediğimi duydum.

Lia muzaffer bir gülümsemeyi ısırarak bastırdı ve ben bunu da görmezden geldim.

Tek bir gece. Bir gecem olacaktı, yıllardır aşık olduğum adamla kaliteli zaman geçirme şansım olacaktı, her ne kadar beni kız kardeşim sanıyor olsa da. Büyük olasılıkla tadı karton gibi olacak pahalı bir yemek yiyecek ve gerçek yetişkinlerin önemli şeyler hakkında konuşmalarını dinleyecektik. Ve belki, sadece belki, bir şansımı deneyip Finn'e ben olduğumu ve nasıl hissettiğimi söyleyecektim.

Beni ortalamanın çok üzerinde gösteren sarı ipek bir elbise giyiyordum.

Bu düşünce ben daha durduramadan geldi ve gitti.

"İşte " diye fısıldadı Lia. "Çok görüneceksin, küçük kardeşim." Ona kuru bir bakış attım. "İki dakika sonra."

"Hâlâ sayılır." Burnuma vurdu. "Git dene. On beş dakika içinde seminere gitmem gerekiyor ve gitmeden önce nasıl göründüğünü görmek istiyorum."

Beni yatak odamda yalnız bıraktığında, son birkaç gündür bu çılgın plana hazırlanırken taşıdığım sinirden şiddetli bir sızı hissettim. Elbisenin üzerime oturmamasından endişe etmiyordum. Lia biraz daha gösterişli görünmeyi başarsa bile, aynı bedendeydik ve aynı renklere sahiptik.

Saç stilini taklit edebilir, makyajımı onun gibi yapabilir (rujunu benim cesaret edemediğim kadar ağır sürerdi) ve hatta bazı tavırlarını hiç düşünmeden benimseyebilirdim. Ama en çok korktuğum şey sessiz anlardı. Akşam yemeği sırasında Finn'in bana baktığı, en iyi arkadaşını görmeyi beklediği ve ikisinin de aptalca ya da zorba bulduğu bir şey hakkında bakışlarını paylaştığı zamanlar. O anlarda yüzüm nasıl görünecekti?

Ablam Molly gibi ben de duygularımı yüzümde taşırdım. Finn hariç. Onları kız kardeş saygısının, Finn'in gülümsemesini ne kadar sevdiğimden ve kimsenin dinlemediğini düşündüğünde nefesinin altında mırıldandığı şakalardan her zaman daha önemli olan tanımlanamaz ikiz bağının altında saklamayı öğrenmişim. Hızlı düşünmesini ve Lia'nın en inatçı olduğu anlarda onunla başa çıkabilmesini.

Aralarında romantik bir şey yoktu, bunu biliyordum. Çok uzun zamandır arkadaşlardı. Ama belki onunla bir şeyler başlatabilirdim.

Beni Lia'nın kız kardeşinden daha fazlası olarak tanımak için bir şans, gerçek bir şans.

Odamda tek başıma, Lia'nın gürültüleri arasında sessizce soyundum. Başucumdaki saate baktığımda Finn'in beni almasına bir saatten fazla zaman olduğunu gördüm.

Saçımı ve makyajımı yapmadan önce elbiseyi denemek aptalca olabilirdi, ama o zaman belki de kız kardeşimin beni bu ikiyüzlülükte yalnız bırakıp gitmeden önce bana onay vermesini istediğim için aptaldım. Askıları yastıklı askıdan kaydırırken, son derslerimden birini düşündüm.

Çocuklar genellikle üç yaş civarında yalan söyleme becerisi kazanmaya başlarlar. O yaşlarda gelişimsel olarak uygun ve oldukça zararsızdır. Aslında bu bazı açılardan olumlu bir sinyaldir. Bir çocuk farklı bir anlatının kendisine daha iyi hizmet edebileceği fikrini oluşturabiliyorsa, bu zihnin nasıl işlediğini anlamaya başladığını gösterir. *Annem bir şey düşünüyor ve ben buna katılmıyorum; bu nedenle ona duymak istediği bir şey söyleyeceğim.*

Bunu cesaretlendirici olarak düşünmek garip, ancak gelişimsel açıdan bakıldığında, çocukların gerçeğin etrafında yollarını bulmaları korkunç bir şey değil.

Ama Lia ve benim yaptığımız şey bambaşka türden bir işaretti. Elbiseyi vücudumun üzerinden çektim ve çıplak tenime değen kumaşın verdiği hisle keskin bir nefes aldım.

Çökmüş.

Görkemli.

Ve bencil.

Bunda benim dışımda hiç kimse için olumlu bir şey yoktu. Lia bile benim onun yerine geçmemden bir şey kazanmıyordu çünkü ikimiz de derse gelmeyeceğini biliyorduk. Benim yalanım, dört yaşında bir çocuğun annesine giyineceğini söylemesi ve bunun yerine arka bahçede pijamalarıyla çamur birikintileri arasında tepinmesiyle aynı seviyede değildi. Bana iki kez bile bakmamış biriyle vakit geçirmek için farklı biriymişim gibi davranıyordum.

Bu değerli düşünceyle döndüm ve bembeyaz duvara dayalı aynada kendime bir göz attım.

İstemedem nefesim kesildi. "Oha,"

diye fısıldadım.

Lia'nın yüzü arkamda belirdi ve geniş bir sırıtışa dönüştü. "Daaaaaayuuuum. İyi görünüyorsun, C."

Yanaklarım onun içten övgüsüyle doldu. "Bununla sütyen giyemem, Lia."

"Kesinlikle yapamazsın." Dirseğiyle beni dürttü. "Hiçbir şey için çok hızlı eğilme."

"Yapmayacağıma söz verebilirim." Ellerimi elbisenin ön kısmında gezdirdim. V kısmı çok aptalca düşüktü ve göğsümün daha önce hiç insan içine çıkmamış bir kısmını gösteriyordu. Ama bunun yanı sıra... Bir prenses gibi görünüyordum.

Güzel ve Çirkin'deki Belle'in muhteşem elbisesinin yirmi birinci yüzyıla uyarlanmış hali gibi.

Seksi, kesinlikle sıradan görünmeyen bir prenses.

"Finn'in annesinin göbek adı mı?"

Gözlerimi devirdim. "Robin."

Mırıldandı. "Üvey kardeşinin sponsoru mu?"

Döndüm. "Bunların hiçbirini bilmeme gerek yok. Ayrıca, bana kardeşinin hassas bir konu olduğunu söylemiştin. Birini etkilemeye çalıştıkları şık bir yemekte neden ortaya çıksın ki?"

"Asla bilemezsin," dedi. "Demek de bu."

"Burton'la olan sponsorluğunu daha bu hafta kaybetti." İçimi çektim. Sanki Finn'in görünüşe göre deli, tamamen dövme, snowboardcu kardeşini çok umursuyormuşum gibi. Üvey kardeş, her neyse.

Parmaklarını şıklattı. "Güzel. Sana çelme bile takmadım." "Gitmen gerek," dedim ona.

"Öyleyim, öyleyim." Lia tekrar odamdan çıkmadan önce durakladı. "Harika olacaksın."

Ona gülümsedim. "Teşekkürler."

"Sen olduğunu bile anlamayacaklar!"

O giderken gülümsemem azaldı çünkü masumca söylenen sözler sönmüş bir balon gibi aramızdan düşerken, birden kendimi prenses gibi hissetmemeye başladım.

Kendimi sahtekar gibi hissettim.

Lia daireden çıkarken kapı arkasından çarparak kapandı.

Sadece ben, hüzünlü prenses yansımam ve başkası için yapılmış sarı elbise.

Bir saniye sürdü ama kendi mavi gözlerimle eşit bir şekilde buluştum ve derin bir nefes aldım. "C, topla kendini. Sen lanet olası bir Ward'sın."

Ben de öyle yaptım.

Elbiseyi pamuklu bornozumla dikkatlice örttükten sonra, saçlarımı güzel dalgalar halinde bir omzumun üzerine düşene kadar kıvırdım. Lia'nın tüm makyaj fırçalarını kullanarak, gözlerim yüzümde neredeyse uygunsuz bir şekilde mavi görüne kadar altınimsı bronz göz farı uyguladım. Birinin bana kozmik bir şaka yaptığından emin olana kadar saatin kolları daha hızlı ve daha hızlı tıkladı.

Hafta içi normal bir günde yirmi iki dakikadan kısa bir sürede düş alabilen, giyinebilen ve derse hazır olabilen bir kadın için hazırlanmak bir saat delilik gibi geliyordu. Beni sabit tutan şey Finn'i kapıda, yakışıklı ve sinekkaydı tıraş olmuş, siyah smokiniyle hayal etmektir.

Gözlerimi kapattım ve mutlulukla iç çektim. Şansım yaver giderse belki dans edebilirdim. Tek yapmam gereken, beni Lia sandığında kışını avuçlamak gibi aptalca bir şey yapmamaktır.

Telefonum çaldı, şu anda üzerinde Lia'nın telefon kapağı olan telefon, çünkü kız kardeşim titiz değilse hiçbir şey değildi, onun adını taşıyan bir mesajla.

Lia: Finn'den hala haber yok, ama meşgulse bu anormal değil. Asla geç kalmaz, o yüzden o güzel kışını beş dakika içinde hazır et! *öpücük surat*

Cevabımı yazarken gülümsedim.

DİKKAT EDİN. Eğer bilmiyorsan, bu konuşmacı önemli. Bana bir şey olmaz.

Lia: Sana binlerce iyilik borçluyum.

Ben: Evet, gerçekten borçlusun.

Telefonumu küçük, çıplak çantamın içine soktum ve benim için seçtiği burnu açık topuklu ayakkabılara adım attım. Boyumu birkaç santim uzattılar ve kendimi sabit hissedene kadar aile odasında birkaç adım attım. Saat ilerlemeye devam ediyordu, Finn'in gelmesi gereken saati birkaç dakika geçmişti ve içimde bir huzursuzluk hissettim.

Umarım her şey .

Tam bunu düşündüğüm ve sonra da düşündüğüm için kendimle alay ettiğim sırada apartmanımızın alt katının kapısı çalındı. Lia Finn'in gelmesini asla beklemezdi, bu yüzden derin bir nefes aldım ve kız kardeşimi kanalize ettim.

"Hemen geliyorum!"

Yaltaklanarak düğmeyi bıraktım. Çok neşeliydi Claire, çok ama çok neşeliydi.

Daire kapısını arkamdan kilitledim, sonra bir kat aşağı inen merdivenleri dikkatle lobiye indim. Giriş kapısının ardında, ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, gece yarısı siyahına bürünmüş geniş omuzlar gözüme ilişti.

Gözlerim kısıldı. Omuzlar... biraz fazla genişti. Birkaç adım daha attıktan sonra kapının kolunu kavrayan elimin titrediğini fark ettim.

İşte o zaman arkasını döndü. Hayır.

Hayır, hayır, hayır, bu tamamen yanlış.

Kapıyı hemen itip açmadığımda, eli pantolonun ceplerinden çıktı ve iri, kaba görünümlü elinin arkasında bir mürekkep parıltısı yakaladım.

Kapıyı açtığı anda ağzım açık kalmıştı.

Gülen yüz neredeydi? Temiz traşlı çene? Finn neredeydi? "Sen..."

Fısıldadım. Daha denemeye bile fırsat bulamadan başım titremeye başladı. tepkimi maskeleyerek için.

Gülümseme yoktu. Hayır, yüz ifadesi eğer gördüysem sırtıma olarak sınıflandırılabilirdi. Ağzı sert ve genişti, yüzünde sert, sırttan bir çizgi vardı.

O da temiz traşlı değildi. Bir çene vardı, tamam, ama benzerlikler burada sona eriyordu. Finn'den her kategoride daha esmer, daha iri ve daha uzundu. Ama gözleri hemen dikkatimi çekti; kardeşiyle aynı renk gözlere sahipti.

"Beklediğin kişi değil, biliyorum," diye mırıldandı, gözleri vücudumun ön kısmında geziniyordu. "Finn hasta, bu yüzden bir geceliğine kötü kardeşle baş başa kaldın prenses."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BAUER

Kandırıldığımı anlamam doksan saniyeden kısa sürdü.

Seattle şehir merkezinin hemen dışındaki mütevazı bir bölgeye giderken, Lia'nın nasıl tepki vereceğini hayal etmiştim. Bütün akşam benimle kalmasına vereceği tepki karşısında duyduğum mutlak sevinç -Altın Çocuk'u her dürttüğümde bana taktığı isimle, Lucifer'in döküntüleri- güzelden başka bir şey değildi.

Kapıyı açan kadın, her bir kıvrımı mükemmel bir şekilde saran sarı elbiseyi giyen kadın, daha önce hiç erkek türünden başka bir insan görmemiş gibi bana bakan kadın Lia Ward olsaydı, kendimi ateşe verirdim.

Eğer Lia olsaydı, beni görür görmez bir denizci gibi küfrederdi ve şimdi tek yumurta ikiziyle bir akşam geçirmek zorunda olduğumu anlamam için gereken sürede tepki verirdi. Adı neydi onun...?

Clarissa.

Hayır,

Clara.

Yanımda yürürken ona yan gözle baktım, umutsuzca aklını kaçırmak üzere değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu.

Claire. Hepsi bu kadardı. Claire ve Lia. İsimlerinin Altın Çocuk tarafından aynı nefeste söylendiğini yeterince sık duymuştum. Garip bir sessizlik içinde yürürken, onun hakkında hatırlayabildiklerim için beynimi yokladım.

Fazla değil, diye düşündüm kaşlarımı çatarak.

Bir öğrenci. Bir yerlerde. Zekice bir şeyde . Gözlerimi devirdim.

Kimsenin beni bir yere davet etmemesine şaşmamalı.

"Finn'in hasta olduğunu mu söylediniz?" diye sordu.

Mırıldanarak onayladım ve cipimin yolcu tarafındaki kapısını ona açabilmek için arkasına geçtim. Kaşları çatık bir şekilde

açık kapıdan, elime, yüzüme ve sonra döngüyü tekrar yaptı.

"Ölümcül," dedim ona. "Annesinin meşhur şehriyeli tavuk çorbası bile onu iyileştiremeyecek."

Bunu söylerken ona şöyle bir baktım, çünkü Lia Adele'in berbat bir aşçı olduğunu bilirdi.

"Neden aramadığını merak ediyorum," diye mırıldandı.

Kız kardeşini ara, demek istiyordu, ama elbisenin bronz bacaklarının neredeyse tamamını ortaya çıkaran büyük yırtmacını dikkatle bir arada tutarken, bu gelişmenin planladığımdan çok daha ilginç bir akşam yarattığına karar verdim.

Güzel Claire Ward neden kız kardeşiymiş gibi davranıyordu?

Yolcu koltuğuna güvenle yerleştikten sonra ellerini kucağında birleştirdi ve gözlerini önüne dikti. Kötü rol yapıyordu. Her ikisinin de Finn'i kandırabileceklerini düşünmeleri hayret vericiydi. Elbette yüz hatları aynı olabilirdi ama bir prensese benzeyen bu kadın kız kardeşine hiç benzemiyordu.

Ve bu benim için sorun değildi.

Koltuğuma tırmanıp cipi çalıştırdığımda, bu gizemi ortaya çıkarmanın çok eğlenceli bir akşam olabileceğine karar verdim. Eğer babamı ve Adele'i geçmeyi başırırsa çok etkilenecektim.

Çevremden, derin bir nefes alıp verirken omuzlarının yükselip alçaldığını gördüm. Bu beni sırttırdı.

"Ne?" diye sordu, ses tonunun arkasında biraz daha sıcaklık vardı.

"Akşamı diğer Davis kardeşle geçirmek için nefes egzersizlerine ihtiyaç duymanı komik buluyorum."

"Nefes egzersizleri yapmıyordum," diye açıkladı sakince. "Sadece... beklemiyordum," diye durakladı Claire ve lacivert gözleri kısa bir süreliğine bana doğru kaydı, "seni."

"Pek fazla insan öyle değil prenses."

"Bu benim adım değil," diye tersledi. Şimdi sesi kız kardeşi gibi çıkıyordu.

"Bunun farkındayım." Kısa bir bakış , bu akşam giydiği ismi kullanmamaya özen gösterdim ve o elbiseyi giydiği kadar iyi değildi. "Ama öyle birine benziyorsun, yani uyuyor."

Kaşları çatıldı ama hemen cevap vermedi.

Şehir merkezine doğru sessizce ilerliyorduk. Önümde gördüğüm tek şey kırmızı fren lambaları olunca iç çektim.

"Bu bir iltifat mıydı?" diye sordu. Bu sefer bakışları kısa değildi. Benden uzaklaşmadı. Işığın altındaki bir böcek gibi beni olduğum yerde sabitledi.

Kaşlarım havaya kalktı. Lia'nın sertliğine sahip olmayabilirdi ama bu beklemediğim bir ateşti. "Prenseslerden hoşlanıp hoşlanmadığına bağlı."

Claire gözlerini devirmedi ama yavaşça kaldırmadan önce göz kapaklarının kapanmasına izin verdi. Tepkisini gizlemesi onu benim gözümde daha da büyüleyici kılıyordu ki bu onun için iyiye alamet değildi. Bu sıkıcı akşam -kendi öngörüm olmasaydı normalde kaynar asit gibi uzak duracağım bir akşam- o varken çok daha ilginçti. Hatta Lia'nın yanımdaki koltukta oturmasından bile daha ilginçti.

Bileğimi direksiyonun üstünden geçirdim. "Öyle oluyor. Çoğunlukla. Elbette her kırmızı kanlı erkek gibi benim de favorilerim var."

Yemi yutmadı, sadece ön camdan baktı, elleri hala kucağında düzgünce katlanmıştı.

"Ariel benim ilk üçümde, açık ara," diye devam ettim. Claire yavaşça nefes verdi.

"Jasmine de öyle." Ona doğru baktım.

"Bu çok orijinal. Şu anda nasıl tepki vermem gerektiğinden bile emin değilim."

Kuru bir dille verdiği cevap karşısında sıırıtmam bir oldu. "Bir numarada kimin olduğunu merak etmiyor musun?"

"Merak kelimesini seçer miydim bilmiyorum," diye mırıldandı. İçimden bir kahkaha patladı.

Kör noktama baktım ve önümdeki arabanın etrafından dolandım. Claire'in yüzü bana doğru döndü ve elimin kenarındaki yonca dövmesine baktığını gördüm. Sarı elbiseli prenses pek dikkatli davranmıyordu. Lia dövmelerimi daha önce görmüştü, bu yüzden dövmelerle ilgili hiçbir şey ilgisini çekmezdi.

Derinlemesine araştırmayı reddettiğim nedenlerden dolayı, yemeğe gelmeden önce ona bir kemik attım. "Bunu aldığım zamanı hatırlıyor musun? Günlerce dalga geçilmiş gibi hissetmişim."

Kim olması gerektiğine dair bu ince hatırlatma karşısında birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Hâlâ istiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece böyle bir etkinlikte maksimum görünür mürekkep miktarını aştığın için seni dışarı atıp atmayacaklarına karar vermeye çalışıyorum."

"Hayır." Manşetimi yukarı çektim ve yaklaşık altı ay önce eklediğim pusulanın alt kenarına baktım. "Yeterince sporcu

Eğer benimle bir sorunları varsa, bu gece oldukça ikiyüzlü davranmış olurlar."

Claire nazıkçe burnunu çekti ve parmaklarının kucağında nasıl sıkıldığını yakaladım. Bizi bu küçük performansla yaklaştırırken, onun başarısız olmasını beklediğimi düşünerek, bunu yerleştirmem sadece birkaç saniye sürdü. Atletler.

Tabii ki.

Yetiştirilme tarzını düşündüğümde Prens onun için uygun bir isimdi. Wards'lar tam bir futbol kraliyet ailesiydi. Büyük olasılıkla bu yemekte Washington Wolves'tan birden fazla oyuncu bulunacaktı. Belki bazı ön büro çalışanları da. Kuzeybatı Pasifik'teki hayırseverlik dünyasının kim kimdir sorusunun cevabıydı bu ve eyaletteki her büyük profesyonel takımın oyuncularını da buna dahildi. Claire ve Lia'yı küçüklüklerinden beri tanıyan insanlar da orada olabilirdi. Bu ilginç olmaz mıydı?

Yine de anlayamadığım nedenlerden dolayı bunu riske atıyordu.

Four Seasons'a yanaştığımda boğazını temizledi. Şık giyimli vale Claire'in kapısını açtı ve gözlerinin takdirle açıldığını fark ettim.

Evet, bir bana sor dostum.

Anahtarları onun için kantağa bıraktım ve cipin yan tarafında dururken elini kısa bir süre sıktım.

Claire otelin girişine asılmış ışıkların hemen altında duraklamıştı ve koyu kahverengi saçlarının dalgalı uzunluğu solmakta olan güneşte bu ışıkları yakalıyordu. Başımı eğdim ve bir süre onu izledim.

Bir kadınla, özellikle de Claire gibi biriyle böyle bir akşam geçirmeyeli uzun zaman olmuştu. Giyinip kuşanmış, şehir dışına çıkmış ve yanında da iyi bir kızla. Neredeyse kendimi başka biri gibi hissediyordum çünkü kendimi böylesine garip bir durumun içinde bulmayı başarmıştım.

Aşırı makyajlı kadınların nefret ettiği o etkilenmemiş, doğal haliyle inanılmaz güzeldi. Arduvaz rengindeki yüksek binaya bakarkenki bakışlarında tanımlayamadığım bir şey vardı. Gözleri iskeledeki dönme dolaba değdiğinde ve dudaklarının hafifçe kıvrılışında çocuksu bir merak vardı.

Onu izlerken, kolumda onunla o odaya giren adam olduğum düşüncesiyle göğsümün yabancı ve sıcak bir şeyle şiştiğini hissettim.

Başka kimse yok.

Altın Çocuk ya da o çatı altındaki diğer tavus kuşlarından biri değil. Sadece ben varım.

O huşu içinde manzaraya bakmaya devam ederken sessizce arkasından yaklaştım.

Claire Ward her açıdan benim için fazla iyiydi. Düzgün, temiz ve masumdu; teninde görebildiğim kadarıyla hiçbir yara izi ya da mürekkep lekesi yoktu. Gözlerinden sevildiği, mutlu olduğu ve güvende olduğu belliydi ve bu benim hiçbir şekilde ilgi duyamayacağım türden bir kadındı, ama çok yavaşça elimi uzattım ve parmaklarımın ucunda tenini hissedebilmek için elimle dirseğini kavradım.

İrkildi ama geri çekilmedi.

"Girişiniz için hazır mısınız prenses?" Kulağının dibinde mırıldandım. Saçlarının kenarları ağzımı gıdıklıyordu; ona bu kadar yakın duruyordum. O neden buradaydı?

Claire hemen cevap vermedi ama o derin, güçlendirici nefeslerinden birini daha aldı ve bakışlarımı yakalamak için döndü.

Kalbim göğsümde rahatsız edici bir şekilde döndü. "Olabileceğim kadar hazırım," diye ciddi bir şekilde cevap verdi.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı ve dirseğimi uzattım. Akşam boyunca ona yardım etmek için duyduğum bu koruyucu içgüdü, onun varlığından bile daha fazla şaşırtmıştı beni. Küçük eli kolumun kıvrımına dolandığında daha geniş bir şekilde sııttım.

"Gidip biraz cehennem yaratalım, olur mu?"

Cevap olarak geniş, etkilenmemiş bir gülümseme aldım.

Modern bir şekilde dekore edilmiş lobide yürürken, gözlerin onu takip edişiyile kendimi onun yanında bir kral gibi hissettim.

Balo salonunun kapıları ardına kadar açılmıştı ve smokinli erkekler ve güzel giyimli kadınlar içeri ve dışarı süzülüyor, gruplar halinde kaynaşıyor, sohbet ediyor ve yüksek sesle gülüyorlardı. Masaların üzerindeki devasa beyaz çiçek panolarında muhtemelen benden daha uzun çiçek ve dal serpintileri vardı. Uzaktaki duvar tamamen suya bakan pencerelerden oluşuyordu ve uzaktan dağlar rahatlıkla seçilebiliyordu.

Ne zaman bir dağ görsem, neredede olursam olayım, tüm ruhum onun yollarından aşağıya doğru savrulma arzusuyla titreşiyordu. Bunun yerine, bir balo salonunda kapana kısılmış olmanın klostrofobik hissiyle nefes almak zorunda kaldım.

Claire'in parmaklarının kolumda daha da kıvrıldığını hissettim. Basıncın artmasına neyin sebep olduğunu görmek için aşağıya baktığımda babam ve Adele'in yaklaştığını fark ettim.

Adele'in tepkisini sabırsızlıkla bekliyor olsaydım, büyük bir hayal kırıklığına uğramak üzereydim. Babamınki gibi onun yüzü de görünüşüm karşısında hiç şaşırmamıştı.

Siktiğimin Finn'i. Hayatını kurtarmak için yalan söyleyemezdi.

Ben de yüzüme kibar bir gülümseme yapıştırdım ve randevuma baktım.

Claire'in hakkını yemeyelim, gecenin bu bölümüne benim sürpriz çıkışıma kıyasla çok daha hazırlıklıydı.

"Harika görünüyorsun Adele," dedi ve öne doğru eğilerek üvey anneme kısa bir sarılma hareketi yaptı. "Bu renk sana çok yakışmış."

Adele ilginin altında ezildi. "Sağ ol canım. Kot pantolon ve sweatshirt içinde kendimi çok daha rahat hissediyorum ama ara sıra şık giyinmek de güzel bir his, değil mi?"

Claire sırtıttı, kız kardeşine o kadar çok benziyordu ki gözümü kırıştırmak zorunda kaldım. "Bana merkezde o elbiseyi giymediğini mi söylüyorsun? ama,

Eğer durum böyle olsaydı bağış toplamak için benim yardımına ihtiyacın olmazdı." Babam güldü ve kolunu Adele'in beline doladı.

"Bauer," dedi Adele, gülümsemesi biraz daha gerginleşmişti.

"Çok güzel görünüyorsun," dedim ona itaatkâr bir tavırla. Babamın elini sıktım.

"Finn bize onun yerine geçmeyi teklif ettiğini söyledi, evlat," dedi. "Bunun senin sahnen olmadığını biliyorum."

Güldüğümde Claire bana yan gözle baktı.

"Hayır, değil." Onun gece mavisi gözleriyle buluştum. "Ama akşamı geçirmek için daha kötü yollar düşünebilirim."

Adele boğazını temizleyene kadar küçük grubumuzda garip bir sessizlik oldu. O ve babam kısa bir bakışmayı paylaştılar.

"Lia, içecek bir şey ister misin?" diye sordu babam. "Ben de tam bara gidiyordum."

Gülümsedi. "Buna hayır demeyeceğim."

Annemle babam görüldüğünde kız kardeşinin kişiliğine bu kadar kolay bürünmesi rahatsız ediciydi. Beni Adele'le bırakıp gittiler.

"Finn'in *en iyi arkadaşının* bu akşam bize katılmak istemesinden onur duyuyoruz."

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Lia onun için her şeyi yapar, değil mi?"

Adele bir nefes verdi. "Lütfen olay çıkarma, Bauer. Bu gece merkez, baban ve benim için çok önemli. Lia da bunun büyük bir parçası."

O gün ikinci kez, ailemden biri bana bunu onlar için berbat etmemem gerektiğini hatırlatma ihtiyacı hissetti.

Tek yaptığım ona bakmaktı.

O da gözlerini dikip baktı. "Bu hafta başardıklarınızı düşününce, size hatırlatılması gerektiğini düşündüm."

İşte oradaydı, beklediğim ding.

"Bir hikâyenin her zaman iki tarafı vardır, Adele." Ses tonumu hafif tuttum.

Kahkahası havadar ve etkilenmemişti ve yanımdan geçen herhangi biri harika vakit geçirdiğimizi düşünebilirdi. "Seninle mi? Elbette var. Ama bu gece senin sponsor bulma sorunun benim endişe listemde değil. Sadece kimseyi, özellikle de Lia'yı gücendirmeyin, tamam mı?"

Bu, Lia'nın sırf istenmeyen üvey evlat olduğum için bana yasak olduğunu hatırlatan keskin bir hatırlatmaydı.

Her zaman
istenmeyen. Her
zaman bir baş belası.

Ve ne yazık ki Adele için, bu sadece ona bir geceyi mahvedebileceğim tüm yolları hatırlatmak istememe neden oldu.

Tam bunu yapmak için ağzımı açtığımda, kafamın içinde Scotty'nin bana aptallık etmememi söyleyen sesini duydum, bunun yerine dikkatli bir elimle boynumdaki siyah kravatı düzelttim. Üvey annemi kızdırmak ne kadar eğlenceli olsa da, orada bulunma sebebim bu değildi. Gözlerimi Burton'dan birini aramak için dört açmıştım.

Gözlerini kıstı, düşünce sürecime fark ettiğimden daha fazla uyum sağlamıştı, çünkü çenemi kapalı tutma yeteneğim bile onu temkinli yapıyordu.

"bir şey yok, Adele. Burada olduğumu bile anlamayacaksın."

BEŞİNCİ BÖLÜM

CLAIRE

Hiç kostümlü bir partiye davet edildiniz mi? Kıyafetinizi planlamak için zaman ayırırsınız, malzemeleri satın alırsınız, görünümü mükemmelleştirirsiniz ve sonra oraya varırsınız, ancak sırrın içinde olmayan tek kişinin siz olduğunu keşfedersiniz.

Evet, *Legally Blonde*'daki Elle Woods gibi.

Önümde pahalı yiyeceklerin ve tam karşımdaki kişiyi görmemi engelleyen devasa bir çiçek sergisinin bulunduğu zararsız yuvarlak masada otururken, tavşan kostümü içindeki Elle'dim.

Herkes bilmeden içine atıldığım, destek için tutunacak tek bir kişi bile olmadan çırpındığım bir sırta ortak olmuştu.

Finn ve üvey kardeşinin yakın olmadıklarını yıllar boyunca soyut olarak ve belli belirsiz ipuçlarından hep biliyordum. Lia onun gerçek bir suçlu olduğunu söylediğinde abartmaya eğilimli olduğunu düşünsem de, onun bir tür yabancı olduğunu biliyordum. Hatırlayabildiğim kadarıyla Bauer Davis, Finn'den en az beş yaş büyüktü ve babalarının ilk evliliğinden geliyordu. Lia'nın Finn'le her zaman ortak bir noktaya sahip olması, anne babanın ilk evlilik denemesinden gelen bir üvey kardeş olması garip bir şeydi. Ama eğer bu yemek bir gösterge ise, benzerlikler burada sona eriyordu.

Brooke ayrıldıktan sonra bizi üvey ağabeyimiz büyüttü. O bizim kardeşimizdi, babamızdı ve Paige'le evlenene kadar ara sıra anne rolünü de üstlenmek zorunda kalmıştı. Logan hayatımızdaki en istikrarlı, en sağlam varlıktı ve dördümüz de onun bize bir şey olmasına izin vermeden önce kurşun yiyeceğini biliyorduk.

Ama önümde tamamen farklı bir aile tipi oynuyordu. Bauer dışlanmış biriydi.

Kara koyun.

Asi.

Siyah kravatlar ve nezaket denizinde, mürekkep ve tavırla kaplıydı.

Bilmediğim ve sağımda ailesini, solumda onu izlerken ortaya çıkarmaya çalışmaktan kendimi alamadığım şey, Bauer'in bu rolü seçip seçmediği ya da bu rolün onun için seçilip seçilmediği idi.

"Bu tavuk tam bir saçmalık," dedi bana doğru eğilirken. Cipten gelen aynı kokuyu aldım, baharatlı, temiz ve erkek kokusu.

Şu anda üzerinde çalıştığım ve bir süredir üzerinde çalıştığım ısırik, boğulduğumda boğazıma .

"Bauer." Babası iç çekti.

Omuz silkti. "Öyle."

Lia bunu komik bulmayacağı için, bu alışveriş karşısında gülümsememi yüzümden uzak tutmaya çalıştım. Kapıda Finn'den başka birini gördüğümdeki ilk şaşkınlığım önce sessiz bir isteksizliğe, sonra da istemeye istemeye bir hayranlığa dönüşmüştü.

Çocuk gelişimi üzerine çalışmamın ilk nedeni de bu merakı. Çocukları oldukları insanlar haline getiren neydi?

Ne kadarı biyolojidi? Genlerimizde savaşılmayacağımız bir kodlama var.

Peki yetiştikleri ortam ne kadar etkiliydi? Onlara söylenen sözler, verilen kurallar, bazen olduğu gibi aldıkları ya da övgüler.

Yanımda yetişkin bir adam vardı. Uzun boylu ve güçlüydü, bir insan olarak kim olduğundan utanmıyordu. Ama onu yetiştiren insanların önünde, sanki biri televizyonun kanalını değiştirmiş gibi değişimi izledim.

Bauer'in çocukluğunun nasıl geçtiğini hayal etmemek benim için imkânsızdı çünkü karton gibi tadı olan tavuğu çiğnerken iki şey çok açıktı.

Kardeşi Finn, ailesi tarafından çok seviliyordu. Onun eğitimdeki başarısından ve tıp alanında ilerlemesinden gurur duyuyorlardı. Onun nasıl bir adama dönüştüğünü, yemeğe gelmeden önce bildiğim her şeyi övgüyle anlatıyorlardı. Zeki ve nazik olduğunu, başkalarına hizmet etmek için kocaman bir kalbi olduğunu söylediler.

Ve Bauer onların diğer oğluydu.

Adele'in onunla konuşurken kullandığı kesik bir üslup vardı.

Bakışlarında bir çabukluk, sanki onunla çok uzun süre meşgul olmak zorunda kalmış gibi.

Ancak başkalarından gördüğü ilgiden de rahatsız olduğu belliydi.

Bauer'in solundaki kadın onunla Adele'den çok daha fazla ilgileniyordu; takım elbisesinin ceketini zorlayan pazularına, siyah kumaşın altındaki omuzlarının genişliğine ve çenesini örten tüm tüylerin altındaki sert çizgiye bakmasına bakılırsa.

"Snowboard," diye mırıldandı, göğüs dekoltesi kırmızı elbisesinden neredeyse dışarı taşana kadar ona doğru eğildi. "Bu çok ilginç."

Ona kuru bir bakış attı. "Ben de hep öyle düşünmüşümdür." "*Sürekli* egzersiz yapmak zorunda olmalısın."

"Yemek yiyecek ya da uyuyacak vaktim bile olmuyor," diye ciddi bir şekilde cevap verdi.

Dudaklarım dişlerimin üzerinde sıkıca kıvrıldı ve Finn'in babasının benim için aldığı tatlı beyaz şaraptan bir yudum almaya odaklandım.

Adele nefesinin altında sessizce alay etti ve ben de içimdeki kızgınlık ateşine karşı savaştım.

Lia kızmazdı, diye kendime hatırlattım. Kız kardeşimi kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyordum ve kutsal develer, her zaman onun gibi düşünmek sandığımdan daha zordu.

"Finn çok hastaydı, tatlım," diye fısıldadı Adele komplocu bir tavırla. "Aksi takdirde seni bu gece için Bauer'le bırakmazdı."

WWLD?

Lia gözlerini devirirdi, ben de öyle yaptım. "Daha kötülerini atlattım." Keyifle güldü.

Onunla birlikte bu şakanın içinde olmak iğrenç hissettiriyordu çünkü hayır, o Finn değildi ama yine de bir insandı. Üvey oğlu.

Bu sevinç beni bir şeyler söylemeye itti. "Ama o kadar da kötü değil, biliyorsun. Bu akşamki randevum için profesyonel bir snowboardcudan çok daha kötüsünü bulabilirdim."

Yeterince sessiz konuştuğumu sanıyordum ama Bauer yanımda hareketsiz kaldı.

Adele nazıkçe azarlamam karşısında gözlerini kırptırdı ama elini salladı. "Elbette, elbette. Sadece bu tür etkinliklere alışık değil. Onun kalabalığı değil," dedi nazıkçe. "Finn insanları etkilemek için doğmuş sayılır."

Ne yazık ki yanılmamıştı. Finn etkileyiciydi. İyi konuşuyordu ve zekiydi. İnsanların ne söyleyip ne söylemediklerini çok iyi dinliyordu. Ama birinin diğeriyle hiçbir ilgisi yoktu ve Bauer'i ve bu tür sürekli karşılaştırmaların bir çocuğa neler yapabileceğini düşündüğümde, böyle şeylerle uğraşan çocuklara yardım etmeyi arzulayan bir yanımın haklı bir ateşle yanmasına neden oldu.

"Bunu hepimiz bilmiyor muyuz Adele?" diye araya girdi Bauer. "İnan bana, anlaşılmayı tatlandırarak *bir şey eklemeseydi* asla teklif etmezdim." Bunu söylerken, ses tonuyla açıkça onunla alay ediyordu, kolunu sandalyemin arkasına uzattı. Başparmağı tehlikeli bir şekilde eğildi ve omurgamın kenarına dokunduğunu hissettim. Çok ama çok hareketsiz kaldım.

Adele'in gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı, ben de boğazımı temizledim. "O sadece dileyebilir, Adele. Onu görmezden gel."

Bauer kollarımdaki tüyleri diken diken eden alçak bir kıkırdamayla elini geri çekti. Normalde bu tür bir erkek iması karşısında hayalarını düğümlemek isterdim -nasıl yapılacağını da biliyordum- ama o kadar ki, kadını yemiyor, küçümseme bile olsa bu kadından herhangi bir tepki almaya çalışıyordu. Küçümsemek, görmezden gelindiğinizde bazen tercih edilebilir bir alternatifti.

"Peki," diye devam ettim, "cebi dolu olan adamın nerede oturduğunu biliyor muyuz?"

Adele canlandı. Bunu anlayabiliyordum ve üvey oğluna bu şekilde davranmasının bana neden acı verdiğini de. Risk altındaki gençlerin normalde deneyimlemeyecekleri spor, sanat ve etkinliklere erişimine yardımcı olan harika bir toplum merkezi işletiyorlardı. Web sitelerini sevinçle taradım çünkü çocuklara yönelik bazı programları inanılmazdı. Cebinden karşılayamayan çocuklar için konuşma terapisi. Okulda ihtiyaç duydukları desteği alamayan disleksili öğrenciler için özel ders. Faturayı aileleri ödemek zorundaysa, pahalı özel dersler.

"Arkamızdaki masada oturuyor," dedi sessizce. "Yine de arkanı dönme. Çok belli oluyor. Kimseye görünmeden oraya nasıl gideceğimi bulmaya çalışıyorum..."

"Açık ve çaresiz mi?" Bauer yanıtladı.

Adele'in gülümsemesinin kenarları gergindi. "Onun gibi bir şey."

Lia'nın bana söylediği bir şeyi hatırlayarak, onu yönlendirmek için Adele'in koluna dokundum. "Ön bürodan biriyle görüştüm, son beş sezondur Washington'a bilet almış."

Adele başıyla onayladı. "Ağabeyinin büyük bir hayranı."

Gülümsemem gecenin ilk doğal gülümsemesi gibi geldi. "Bunu anlayabiliyorum."

"Bay Harper mükemmel olurdu," diye açıkladı. "Kanada'da bir takımın sahibi ve Seattle'da hayırseverlik adım atmaya başlamış olsa da henüz büyük bir adım atmadı. Bence Seattle'la olan bağlantısı

Spor ve çocukların merkezde atletizme katılmaları için ne kadar çok çalıştığımız düşünülündüğünde, bu bir kazan-kazan olacaktır."

"Neden bir oyuncuyla ortaklık yapmasın ki? Bu amaçla kurulmuş pek çok vakıf var," dedim. Wolves kadrosunda tam olarak bu amaca odaklanmış ve çok da iyi iş çıkarmış altı oyuncu sayabilirim. Kız kardeşlerim ve yıllar boyunca çeşitli vakıflar için o kadar çok bağış kampanyasına katıldık ki, hepsini saymam mümkün değil.

Adele dondu kaldı, bana tuhaf bir bakış attı.

Kalbim rahatsız edici bir şekilde çarpıyordu. Görünüşe göre Lia böyle sorular sormuyordu.

"İşte bu yüzden buradasın tatlım," dedi. Sesi tatlı ve pürüzsüzdü, yüzü kurnaz değildi ve gözleri genişti. "Ben oraya gidip merhaba diyeceğim, sen de gelip bana içkimi getireceksin. Seni tanıştıracam ve işte!"

Voila, diye düşündüm.

İşte, kardeşim olduğu için bu adam bol sıfırlı bir çek mi verecekti? Bir plan olarak, bir Volkswagen'i tutmaya çalışan bir kürdan kadar sağlam hissettiriyordu, ama dudaklarımı sıkıca kapalı tutuyordum.

Kız kardeşim bu gece için bana çok ama çok şey borçluydu. Ama tabii ki ironi de buydu. O sormadan önce tek düşünebildiğim, Finn'in beni Lia'dan bu kadar farklı kılan her neyse ona cevap vermemiş olmasından duyduğum rahatsızlıktı. Ve bu, tüm bunlardaki birbirimizin yerine geçebilirliğimizle garip bir şekilde yan yana duruyordu.

Dört Ward kardeşten herhangi biri olabilirdim ve Adele muhtemelen bunu umursamazdı. Kim olduğum onun için zerre kadar önemli değildi. Akşamı bu açıdan düşündüğümde yaptığım şeydeki sahtekârlık biraz azaldı.

Çünkü kendimi Claire olarak tanıtsam, Lia'nın yerine geldiğimi söylesem bile bunun bir önemi olmayacaktı. Muhtemelen Finn için de, ne yazık ki.

Tek istediğim Finn'le biraz vakit geçirmektir ve şimdi soyadım yüzünden resmen pazarlanıyordum. Kim olduğum önemli değildi ve o büyük masada otururken birden kendimi çok yalnız hissettim.

Adele kocasıyla konuşmak için döndüğünde şarabımdan bir yudum daha aldım. Sahnede bir şeyler açıklıyorlardı. Balo salonunun etrafında sergilenen satılık sanat eserleri hakkında. Ama göğsümün arkasında beliren hayal kırıklığının esneyişinden tek bir kelime bile duyamıyordum. Denedim.

ama bu kaçınılmazdı. Bir başkasının arkasını döndüğü andan Adele ile yaptığı konuşmaya kadar, hayal kırıklığına uğradım.

Bauer tekrar eğildi ve ben de ona yan gözle baktım.

Sesi alçaktı, samimi ve gizemli olması gerekiyordu. "Şimdi bu seni neden bu kadar üzgün gösterdi prenses?"

Hemen yüzümü temizledim. "Üzgün değilim," diye karşı çıktım. "Keşke tatlı vakti gelseydi de bu tavuğun varlığını unutabilseydim."

Koyu yeşilimsi gri gözleri yüzümü taradı. "Mm-hmm."

Bana öyle bakmasına neden olacak ne gördü? Kalbim bir, iki kez çarptı. Sertçe.

Bauer bana öyle bakarken kendimi yalnız hissetmiyordum. Açığa çıkmış hissettim.

Kendimi sandalyemi geri iterken buldum. "Hemen döneceğim." Adele başını kaldırıp bana baktı. "Uzun sürmesin, tatlım."

İyi niyetliydi ve bunu biliyordum. Bu onlar için önemliydi. Finn için önemli.

WWLD.

Göz kırpar ve sonra çantada keklik olduğuna dair söz verirdi. Sırf ondan bunu istedikleri için, en iyi arkadaşı sayesinde bir parçası olduğu bu aile için bu işi halledecekti.

Ve tek yapmak istediğim gitmekti.

Kız kardeşimin kullanmış olabileceği sözcükleri aklıma getiremiyordum. "Affedersiniz," dedim usulca ve sanki beni oradan ışınlatabilecekmiş gibi elimde tuttuğum çantamla masadan uzaklaştım.

Gülüşen ve içki içen iyi giyimli seçkinlerin masaları arasında ağır ağır ilerlerken, kapılardan uzaklaşana kadar derin nefes alamadığımı hissettim. Garip tepkimi yatıştırmak için yavaş bir nefesle diyaframımın genişlediğini hissederken elimi karnıma bastırdım. Birkaç kişi koridorlarda dolaşıyor, balo salonunun dışındaki uzun koridor boyunca ustalıkla sergilenen büyük siyah beyaz fotoğraflara bakıyordu.

Mükemmel bir dikkat dağıtıcıydılar çünkü Adele'in -ve Tom'un- Bauer'la olan etkileşimlerinden neden bu kadar rahatsız olduğumu irdelemek istemiyordum. Finn için gelmiştim. Finn'le vakit geçirmek için. Hayal kırıklığına uğramak yerine, üvey çocuklar, istenmeyen ve özgü biri olarak görülmemekle ilgili garip bir çeyrek yaşam krizi düşünceleri birbirine karışıkça tekerleklerim dönüyordu.

İlk fotoğrafa ulaştığımda adımlarım yavaşladı ve donakaldım. Güzel ve hüzünlüydü. Az önce düşündüğüm şey için garip bir şekilde uygundu.

Küçük bir çocuk kırık bir kaldırıma oturmuş, elindeki kirli, lekeli topa bakıyordu. Oyun oynamaktan yıpranmıştı, belli ki fazla kullanılmıştı. Saçları koyu renk ve dağınıktı, kirpikleri yanaklarının soluk tenine karşı uzundu. Gözlerini göremiyordunuz ama arka planda iki çocuk daha oynuyordu. Odak dışında kalmışlardı, çekimin odağı olmaları gerekmiyordu.

Kullanmaktan yıpranmış ve kirlenmiş ayakkabılarına bakarken, gözlerimin beklenmedik bir şekilde dolduğunu fark ettim.

"Tanrım, çok iç karartıcı, değil mi?" diye derin bir ses geldi.

Ben.

Omzumun üzerinden baktım. Gümüş rengi saçları olan bir beyefendi Kahverengi saçlı adam fotoğrafa bakıyor, kaşlarını çatarken başını yana eğiyordu.

Ellerimi kavuşturdum. "Hareket ediyor, sanırım." Ellerini ceplerine sokarak mırıldandı.

İnançsız ses beni gülümsetti. "Katılmıyor musun?" "Ben sanatı anlamakla uğraşıyorum, genç bayan."

Bu beni güldürdü. "Eminim o kadar da kötü değildir."

Kaç yaşında olduğunu kestirmenin zor olduğu türden bir adamdı. Yüzü çok gülümüş gibi hafifçe çizgiliydi ve kahverengi saçlarına bolca ak düşmüştü. Ama uzun boyluydu, geniş omuzları, güçlü bir burnu ve geniş bir gülümsemesi vardı.

"Nesini seviyorsun?" Ona sordum.

Yüzünü buruşturarak tekrar görüntüye baktı. "Pek değil. Beni rahatsız ediyor."

Bu da yüzüne ikinci kez, daha uzun ve değerlendirci bir bakış atmama neden oldu. "Yine de güçlü tepkiler kötü değildir. İyi bir sanat eserinin amacı size bir şeyler hissettirmektir."

Bana verdiği gülümseme orantısızdı. "Yeterince adil. Peki ona baktığında ne hissediyorsun?"

Küçük çocuğun yüzüne bakarak düşünmeden cevap verdim. "Orta yaşta kardeş ilişkilerinde algılanan anne kayırmacılığının rolü," diye düşünmeden cevap verdim. Bana meraklı bir bakış attığında yanaklarımın kızardığını hissettim. "Özür dilerim, bu çok spesifik oldu."

Bakışları keskinleşti. "Ve nedenini çok merak ediyorum."

Lia bana o sarı elbiseyi verdiğinden beri ilk kez kendimi kendim gibi hissediyordum. Kalbim normal ritmine kavuşurken kaburgalarım kolayca genişledi.

"Geçenlerde okul için okuduğum bir çalışma," dedim ona.

Başını salladı, devam etmem için nazıkçe dürttü.

Başka biri olma ya da başka biri gibi konuşma beklentisi yoktu. Sadece söyleyeceklerime içten bir ilgi vardı ve bu da kelimelerin kolayca gelmesini sağladı.

"Onda çok yalnız bir şey var," dedim. "Hemen arkasında insanlar -diğer çocuklar- var ama o ayrı. O top, ayakkabıları, belli ki çok aktif. Sporu seviyor. Ama nedense hareketsiz bir şekilde oturuyor. Aile hayatının nasıl olduğunu merak ediyorum. Nasıl sevildiğini, o eve geri döndüğünde de kendini ayrı hissedip hissetmediğini. Ya da dışarıda olmak," durakladım ve Bauer'in yüzü gözümün önünde parladı, "iyi olduğu bir şey bulmak, fiziksel, somut ve bağımsız bir şey, ona arzuladığı onayları veriyor mu?"

Bunu takip eden sessizlikte, utancımın yavaşça tenime yayıldığını hissettim. Koridordaki herkesin duyması için *Psikiyatri Binbaşısından Sakının* diye bağırabilirdim. Ben yüzümü buruşturunca fotoğrafa yaklaştı ve dikkatle inceledi.

"Gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünmene şaşmamalı," diye düşündü.

Nefesimin altında güldüm ve utancımın yok olduğunu hissettim. "Ne yazık ki elimden bir şey gelmiyor. Gelişim psikolojisi alanında yüksek lisansına başlamak üzereyim."

"Ahh." Sırıttı ve sıırttığında daha genç görünüyordu. "Terapist kılığına girmiş bir sanat uzmanı. Bu beyinle dünyayı düzeltebileceksin genç bayan."

Başımı eğdim, ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Hayır, hayır, utanmayın. O çocuğa bakıp tüm bunları görebilmen harika bir şey." İç çekti. "Muhtemelen beni rahatsız ediyor çünkü bana genç bir çocukken kendimi hatırlatıyor."

Yüzü şimdi uzaktı, beni ya da fotoğrafı görmüyordu ve ben onu sessizce dikkatle izledim. Etrafımızda birkaç kişi dolaşıyordu ama kimse araya girmede.

"Belki de gençken bu tür şeyleri anlamama yardımcı olacak senin gibi biri olsaydı, şimdi bu kadar inatçı olmazdım."

"İnatçı olmak kötü bir şey değil," dedim. "Kararlılık harika bir özelliktir, özellikle de başarıya ulaşırsanız."

"Bu pahalı odadaki herkes başarıya ulaştı, değil mi?" diye sordu kuru bir sesle.

"Sanırım."

Gözlerini kırptırdı. "Terbiyem, nereye gittiler." Döndü, elini bana doğru uzattı. "Richard."

Ağzımı açtım, sonra kendi adımı söylemeden hemen önce durakladım. Ağır ağır yutkundum. "Lia Ward."

Richard gülümsedi. "Sizinle tanışmak gerçekten büyük bir zevkti, genç bayan." İri eli belime dolanırken başka bir ses bize katıldı, Elbisemin açıkta bıraktığı çıplak tenime kolayca yerleşti.

"İşte buradasın," dedi Bauer. Yavaşça bir kaşımı kaldırdığımda genişçe sırıttı. "Kaybolduğunu sanmıştım."

Richard gözlerini aramızda gezdirdi. "Bu tamamen benim hatam. Onu tekeline almıştım. Oldukça ilgi çekici biri."

Cevap verirken Bauer'in gözleri kısa bir süre dudaklarıma değdi. "Ben olsam bu kelimeyi kullanırdım."

Ağzımın hafifçe açıldığını hissettim. Ne yapıyordu bu adam? Lia, Bauer'den çok az söz etmişti, o da hep olumsuz anlamda, ama o sanki dudaklarını bir lokmada yutmak istiyormuş gibi dudaklarına, dudaklarıma bakıyordu.

"Bauer 'Şahin' Davis," dedi Richard parmaklarını şıklatarak. "Seni tanıdığımı biliyordum."

Bauer'in yüzü performans ismi karşısında şaşkınlıkla aydınlandı. "Pek fazla insan bilmez."

"Burton'a olanlar utanç verici."

Şu anda belimi tutan adam hafifçe gerildi ama başını salladı. "Kesinlikle."

"Bir gün pişman olacaklar, içimde bir his var."

Bauer'in gözleri keskinleşti. "Snowboard dünyası hakkında bu kadar bilgili pek fazla insan yoktur."

"Vancouver'da bir evim var, yani güney komşunuzum." Richard elini uzattı. "Eğer bir sonraki Olimpiyatlara katılamazsan, isyan ederim."

Eli hâlâ sırtımda sıkıca duran Bauer gülümsedi. Gözlerimi kırptırdım. Geniş, parlak ve mutluydu. Bu, sevdiği bir şey hakkında konuşan gerçek oydu.

"Teşekkür ederim." Başını öne eğdi. "İsminizi duyamadım."

"Richard," diye cevap verdi. "İçeri girmem gerekiyor. Ne yazık ki korkunç küçük konuşmalar yapılmalı."

Ben de Bauer gibi gülümsedim.

Richard aramızda bir ileri bir geri baktı. "Bunu elinde tut, Bauer. O bir koruyucu."

İkimiz de tamamen farklı nedenlerle cevap vermedik ama Richard uzaklaşırken ben de Bauer'den temkinli bir adım uzaklaştım. Tekrar yalnız olduğumuzu fark ettiğimde eli sırtımdan kaydı. Sadece ben ve yanlış kardeş.

ALTINCI BÖLÜM

BAUER

EĞER BİR AVCI OLSAYDIM, yayımı geri çekiyor olsaydım, Claire ağaçların güvenliğine doğru kaçmak üzere olan bir geyik olurdu.

Tam olarak bunu yapmak için tek bir kasını bile , az önce giden adama doğru başımı salladım.

"Bu oydu, biliyorsun."

Gözlerini hızla kırıştırdı. "?"

"Richard." Ellerimi pantolonumun ceplerine soktum. Belki bu beni tehditkâr göstermezdi ya da öyle bir saçmalık. "Arayan oydu."

"Evet, ," diye yavaşça cevap verdi.

Sırıttım çünkü aptal olduğumu düşündüğü belliydi. "Hayır, o annemin göz koyduğu adamdı. Ya da parasına, daha doğrusu."

Claire'in yüzü pembeleşti. Artık Lia gibi davranmaya bile çalışmıyordu ve bu küçük bir zafer gibi geldi.

"O Bay Harper mıydı?"

Yavaşça başımı sallayarak, bunu düşünürken yüz ifadesinin değişmesini izledim. "Ah." Claire'in kaşları çatıldı. "Şey, sanırım bu onunla tanışmamı kolaylaştırıyor.

sonra."

Koridorun ışıkları altında saçları parlıyordu. Yanakları hâlâ pembeydi ve yemekten sonra rujunu tazelemesi gerekiyordu ama lanet olsun ki rujunu biraz daha bozmak istemedim. Çılgınca olabilirdi ama Claire Ward'ın o kan kırmızısı rengi sürmekten hoşlanmadığı hissine kapıldım.

"Siz ikiniz ne hakkında konuştunuz prenses? Çok etkilenmiş görünüyor."

Belli belirsiz, yanındaki fotoğrafı işaret etti, koridorda sıralanan birçok fotoğraftan biriydi bu. Hepsi siyah beyazdı ve gülünç fiyat etiketlerine sahipti.

Bana soracak olursanız, önümüzde duran gerçekten iç karartıcıydı, ama kesinlikle ona bir Van Gogh tablosuymuş gibi bakıyorlardı.

"Bu kadar mı?" Ben sordum.

Claire görüntüyü tekrar incelerken dudağını çiğnedi. Ahh. Cevap vermek için gergindi.

Bu olayla ilgili her şey tuhaftı ve smokinimin güvenli ceplerinin içinde, bu kadını anlamaya çalışırken başparmağımın kalçama hızlı hızlı vurduğunu fark ettim.

Dört yaşından doksan dört yaşına kadar her kadın bir bulmacaydı. Bazılarını bir araya getirmek daha kolaydı, neyin nereye gittiğine dair daha iyi rehberler vardı ve bazılarını değerlendirmek biraz daha zordu. Dürüst olmak gerekirse, kadınların bu yönünü seviyordum. Her birinin güzel çeşitliliği, yerine oturttuğunuz parçalardan geliyordu.

Ve Claire, sarı elbisesi, koyu kahverengi saçları ve mavi gözleriyle, çok uzun zamandır gördüğüm kadar ilgi çekici bir bulmacaydı.

Müziğin tınları balo salonunun açık kapılarından bizim durduğumuz koridora doğru süzülüyordu ve omzumun üzerinden az önce çıktığım odaya baktığımda birkaç çift dans pistini doldurmaya başlamıştı, birbirlerinin kollarında sallanıyorlardı.

Varlığını tamamen görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu ya da belki de o kadar dalgındı. Yavaşça yaklaştım, onu ürkütebilecek her türlü silahı kılıfına koydum ve elimi uzatırken ona küçük bir gülümseme verdim.

"Benimle dans eder misin?"

Gece yarısı gözleri yüzüme kayarken Claire'in göğsü bir solukta inip kalktı. "*İstiyor* musun?"

"Ah." Elim kalbimin üzerindeki noktayı ovuşturdu ve bakışlarının tekrar dövmelere kaydığını gördüm. "Evet, benim gibi sosyal suçlular bile güzel bir kadınla dans etmekten hoşlanır."

Yüksek elmacık kemiklerinde pembelik derinleşirken bile kararsız olduğu belliydi. Bu ilk köşe parçasının yerine oturup oturmayacağını ya da tamamen yanılıp yanılmadığını görme zamanı.

"ama," dedim sessizce, "benim tanıdığım Lia Ward korkusuzdur."

Oh, hayır, bundan hoşlanmadı. Gözleri yaklaşan bir şimşek fırtınası gibi parladı ve elektrik dalgasının bir bulut gibi etrafımda toplandığını hissettim.

Claire küçük çantasını fotoğrafın hemen yanındaki dekoratif masanın üzerine koydu, elini benimkinin içine kaydırды ve yaklaştı. Ama yeterince

yakın değildi. Ayaklarını kendi ayaklarımla tutarak boştaki elimi beline doladım ve onu kendime doğru yaklaştırdım. Sadece uygunsuz olacak kadar yakın,

Koridorda yalnız olduğumuzu düşünürsek.

Biri yanımdan geçse, bana bakardı. Onu tutuş aval aval bakabilirlerdi. Ve lanet olsun ki bunu istemezdim.

Ne göreceklerini, nasıl yargılayacaklarını biliyordum. Kötü çocuk ve iyi kız, garip bir eşleşme belki ama bizi böyle sessiz bir koridorda sallanırken görseler, birbirimiz için deli olduğumuzu düşünürlerdi. Onunla ilgili bir şey beni takıntı haline getirmişti. Benimle ilgili bir şey onu tehlikeli hissettiriyordu.

Ve belki de bu doğrudu, sadece bir gece için bile olsa.

Kollarımda, Claire Ward inanılmaz hissediyordu. Vücudu sıcak, teni yumuşaktı ve portakal gibi kokuyordu.

Ama kendini biraz sert tutuyordu, bu yüzden onu yavaşça bir daire çizmeye yönlendirirken birkaç santim geri çekildim. Onu yavaş bir dönüş ve dönüş yönlendirdiğimde gülümsedi.

"Ben de sürprizlerle doluyum," dedim

ona. "Görünüşe göre."

"Yani..." Yüzünü izledim. "Sana Lia Ward hakkında başka neler bildiğimi söyleyeyim mi, sen de bana bunca yıldır yanııp yanılmadığımı söyle."

Çenesi inatçı bir şekilde gerildi. "Kulağa pek eğlenceli bir oyun gibi gelmiyor." "Hayır mı?" Onu tekrar döndürdüm ve göğsüme doğru çektim.

"Kabul et

katılmıyorum."

"Yani şu anda seni parçalara ayırmamı mı istiyorsun?" diye sordu, az önce onu arkaya yatırdığım için yüzü kızarmıştı.

"Tabii ki hayır."

Yayılmakla tehdit eden gülümsemesini ısırarak bastırdı. Keşke yapmasaydı.

O gülümsemenin ortaya çıkışını görmek ve ona bunu yaptıranın ben olduğumu bilmek istiyordum.

"Ama sana doğru olduğumu bildiğim bir şey söyleyeceğim ve eğer sen de aynısını bana yapmak istersen," diye kabul ettim, "o zaman buna izin veririm."

"Anlaştık."

Şarkının birkaç dakikasında sessizce dans ettik ve elimle onun kız kardeşi olmadığını bildiğimi göstermeden ne söylemek istediğimi nasıl söyleyeceğimi düşündüm.

"Doğru olduğumu bildiğim şey," diye başladım yavaşça, "aptal kardeşimin seninle hiç böyle dans etmemiş olması."

Gözleri tekrar parladı ama arkasındaki duyguyu tam olarak saptayamadım.

"Bunu nereden bilebilirsin ki?"

Elimi kaydurdum, parmaklarımı yumuşak teninin altında hissedebildiğim kemik düğümüne sürttüm. Titredi.

Ona istediği cevabı vermek yerine çenemi kaldırdım. "Senin sıran."

Birlikte sallanırken eli benim elimde hafifçe sıkıştı. Rujuna ne yapabileceğini -genellikle ruj sürmediği konusunda haklı olduğumu gösteren bir başka işaret- dudağını çiğnedi ve bir şey söylemeden önce dikkatlice düşündü.

"Richard Harper gibi biri sizi hemen tanıyorsa, oldukça şaşırtıcı şeyler başardığınızı biliyorum."

Sırıttım. "Evet, son zamanlarda en büyük başarımla birinin kameraya çekip Twitter'a yüklediği sarhoş bir tiradın ardından kıcıma tekmeyi basılması oldu."

Yüzümü dikkatle izledi. "Sosyal medya çoğu sporcu için iki ucu keskin bir kılıçtır."

"Gerçekten de öyle prenses." Tekrar sallanmaya başladık, parmaklarım onun teninde hareket ediyordu.

"Ama o bir an, inşa ettiğin kariyeri yok sayamaz." Omzumun üzerinden balo salonuna baktı, neredeyse gözlerimle buluşmayı reddediyordu. "Umarım bunu biliyordursunuz."

Bunu söylediği için duyduğum durdurulamaz gururun altında, bunun bana söyleyebileceği en Lia dışı şey olduğunun farkında olup olmadığını merak ettim.

Ama yine de söyledi.

Tanrım, bu kızın tüylerini kabartmak ve yüzeyin altında kaynayan her şeyi saklamaktan korkmadığı zaman onu tüm ihtişamıyla görmek istedim.

"İstiyorum," dedim ona, nazik bir dönüş daha yaparak. "Herkes yapmaz ama

..." sesim kesildi. "Ailem bunu, öncesinde ne yapmış olursam olayım, beni suçlamak için bir başka kanıt olarak görüyor."

"Bu ikiyüzlülük," diye araya girdi hemen.

Sallanmamızı durdurdum. "Öyle mi?"

"Tabii ki." Başımı iki yana salladı. "Çocukların spora, takımlara ve aktivitelere katılmasını bu kadar önemsiyorlarsa, başardığın şey için seninle nasıl gurur duymazlar? Çocuklara azim ve cesareti öğretmek, onlara verebileceğimiz en değerli derslerden biridir."

Nefesimin altında gülerek elimi belinden çektim, kolundan yukarı kaydurdım ve başparmağımla çenesini yukarı kaldırmadan hemen önce havada asılı bıraktım.

Claire'in nefesi kesildi. "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye fısıldadı.

"Denemiyorsun bile, farkında mısın?"

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı. "Ne demek istiyorsun?"

Başımı eğdim ve saçlarını derin derin içime çektim, ardından kulağına fısıldayabilmek için burnumun elmacık kemiğine sürtünmesine izin verdim. Bunu yapmadan önce eli takım elbise ceketimin yakasına kıvrıldı ve beni itip itmeyeceğini görmek için bekledim.

"Artık o gibi davranmaya bile çalışmıyorsun prenses." Gözlerini kırpmamı beklemeden kollarımdan kurtuldu, gözleri iri ve şaşkındı, bir elini göğsüne bastırdı.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Sesi sabitti.

"Evet, sanırım biliyorsun." Gözlerim onunkileri hiç bırakmadı. "Bu gece buraya neden geldin?"

Nefes alış veriş keskindi ve gözlerini hızla kırptırdı. "Çünkü ben Finn'in en iyi arkadaşıyım."

"Yalan söyleme prenses," dedim nazikçe. "Bu hiç hoş değil."

"Peki şu anda ne yapıyorsun?" sordu, pek de nazik olmayan bir şekilde. Sırıttım.

Claire'in çantasını kapıp hızla yanımdan uzaklaşmasına neden olan şey, her ne kadar masum olsa da, o sırtış oldu. Elbisesinin salınışı ve saçlarının savruluşu içimden kıkırdamama neden oldu. Gecenin geri kalanı şimdi daha da ilginç olacaktı.

Ama sonra tuvaletlerden uzaklaştı ve doğruca otelin girişine yöneldi.

"Kahretsin," diye fısıldadım. Telefonumu ve anahtarlarımı masanın üzerinde bıraktığım yerden almak için balo salonuna doğru döndüm ve neredeyse Adele'e çarpıyordum.

"Lia nerede?" diye sordu, gözleri heyecandan parlıyordu.

Muhtemelen bir Uber istiyordu ama bunu Adele'e söylemedim. "Neden? Ne oldu?"

"Richard Harper'la tanıştı," diye övündü. "Yerine döndüğünde konuşuyorduk ve Lia'dan bahsettiğimde bana burada tanıştıklarını söyledi!"

Konuştular ve ondan çok etkilendi." Gözleri yüzümde gezindi. "Görünüşe göre seninle de tanışmış."

"zr dilerim," dedim, "eğer varlığımla bunu mahvetmeyi başardıysam. Onu çok fazla kıramadan çekip gittiğini bilmek sizi mutlu edecektir."

Adele beni görmezden geldi.

"Buna inanamayacaksınız. Seattle'da sadece bir gece kalacak ve tüm rezervasyonları dolu, bu yüzden ona merkezden bahsettiğimde, sen ve Lia da dahil olmak üzere bizi Vancouver'daki evine davet etti!" Adele o kadar geniş gülümsedi ki yüzünü tanımakta zorlandım. "Merkezle ilgili planlarımızı duymak istiyor ama..." Durakladı, tam olarak ne sorduğunu ve bunu kimden sorduğunu anlayınca sesi kısıldı. Tahammül ettiği ocuk. Aslında görmezden geldiği adam.

"Ama zeki kızın ve çılgın snowboardcunun da orada olmasını istiyor," diye onun yerine ben bitirdim.

Yavaşça başını salladı. "yle."

Claire'in ardında tozdan bir iz bıraktığı koridora baktım. Onu ikna etmek için çok uğraşmam gerekecekti ve muhtemelen onu bu şekilde çağırarak şansımı mahvetmiştim.

"Sana neden yardım edeyim Adele?" diye sordum. Sırf Claire'le vakit geçireceğim için gidecektim ama üvey annemin işini kolaylaştırmayacağımdan emindim.

O heyecanını yatıştırırken, ben kollarımı kavuşturdum ve ona karşı böyle bir pislik olduğum için kendimi kötü hissedip hissetmemem gerektiğine karar vermeye çalıştım.

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve saçmalığa değil, gerçeğe karar verdiği anı gördüm.

"Muhtemelen bir nedeni yoktur," diye itiraf etti. "Sen ve ben hiç anlaşamadık, değil mi?"

"Sen ortaya çıktığında ben dört yaşındaydım, yani evet," dedim, "ilk günden beri kocaman bir hıyar olduğuma eminim."

İğnelemelerim takdir edilmedi.

Adele derin bir nefes aldı. "Sen hiçbir zaman kolay biri olmadın, Bauer. Tutuklanmadan önce bile, yerine geçecek bir anneye yer olmadığını acı bir şekilde açıkça belirtmiştin."

"zellikle de rolü doldurmak için yaygara koparmayan biri," dedim. Herkesin içinde olduğumuzu göz önünde bulundurursak, sesimdeki keskinlik izin verdiğim kadar keskindi. Akıllıca, bunu duydu, kabul etti ve farklı bir yol denedi.

Ellerini kaldırdı. "Aile terapisi için uygun bir zaman değil." "Hadi canım? Bu yüzden böyle giyindim. Sadece senin için anne."

Gözleri çakmak çakmak oldu. "Seninle neden uğraştığımı bile bilmiyorum." "Ben de öyle," dedim. "Umutsuz vaka olduğumu bilmiyor muydun?"

Şakaklarını ovuşturdu. "Bauer, lütfen. Senden büyük, mutlu bir aile gibi davranmanı istemiyorum ama bizimle gelir misin? Seni orada istiyor... bir sebepten dolayı."

"Bir gece," dedim. Önemseydiğim için değil. Claire'le beni bir araya getirmek isteseydi muhtemelen bir haftalığına giderdim ama bunu Adele'e söylemeyeceğime adım gibi emindim.

"Bir gece."

Çenemi tuttum ve koridora baktım. Claire muhtemelen Uber'ine güvenli bir şekilde yerleşmiş, beni son kez gördüğünü düşünüyordu.

Adele, "Ben gidip Lia'yla kadınlar tuvaletinde konuşacağım, orada biraz mahremiyetimiz olur," dedi.

"O gitti."

"Ne?" diye tısladı.

Çenemi kaldırdım ve üvey annemin bakışlarını üzerimde tuttum. "Gitti çünkü onu kızdıracak bir şey söyledim."

"Ah Bauer," diye mırıldandı. "Tabii ki yaptın."

"Biliyorum, keşke Finn de burada olsaydı."

Gözlerini kaldırdı. "Ben öyle bir şey demedim."

"Hepiniz bunu diliyorsunuz. Ve bu iyi bir şey. Böyle durumlarda onun daha iyi olduğunu tartışmayacağım." Çıkışa doğru başımı salladım. "Gidip tamir edeyim."

"Yapacak mısın?" Başını iki yana salladı. "Neden-"

"Neden sana yardım edeyim ki?"

Başını salladı.

"Aileler böyle yapmaz mı?" Sesimde hafif bir tedirginlikle sordum. "İyi günde kötü günde birbirimize destek oluruz."

Adele dudaklarını dişlerinin üzerinde yuvarladı ve hiçbir şey söylemedi.

"Telefonumu ve anahtarlarımı almam gerekiyor," dedim ona. "Sakıncası yoksa ayrıntıları bana mesaj at, ne yapabileceğime bakarım."

Yüzünü toparlaması bir an sürdü ama toparladığında gülümsemeye benzer bir şey yapmaya çalıştı. "Teşekkür ederim, Bauer."

Çıkışa tekrar baktım, arabamı alıp onun dairesine döndüğümde sakinleşmek için yeterince zamanı olacağını düşündüm. Umarım.

"İnanın bana," dedim ona, "benim için bir zevk olacak."

YEDİNCİ BÖLÜM

CLAIRE

"Çık üstümden," diye çekiştirdim, sonra bir kez daha çekiştirdim. "Seni aptal, aptal elbise."

Sesim çatallaştı ve aynadaki yansıma bakaıyı kesinlikle reddettim. Önceleri, gördüğüm şeyi seviyordum.

Bir prenses.

şimdi bu kelimeyi sadece Bauer'in kulağıının dibindeki aptal, derin sesinden duyabiliyordum.

Fermuar titreyen ellerimin altında hareket etmeyi reddetti ve kendimi kontrol edebilmek için onları bıraktım.

İçimde biriken hayal kırıklığıyla gözlerim doldu. Sanki bir kova ağzına kadar dolmuş ve içindekinden daha fazla bir şey alamıyormuş gibi, o aptal fermuar kovayı devirdi.

Kendimi aptal gibi hissettim.

Evet dediğim için aptalım.

Bu gece için Lia olmayı başarabileceğimi düşündüğüm için aptalım. Finn'le geçireceğim zaman için heyecanlandığım için aptalım.

Bauer'in bana çok yakın olan yüzü aklımdan geçti ve gözlerimi kıstım. Özellikle bu beni aptal gibi hissettirdi. Beni ne kadar gülünç bulmuş olmalıydı.

Muhtemelen ben gittikten sonra, bir düğmeyi çevirmeye çalışan ve başarısız olan aptal kız kardeşime gülmüştür. Çünkü kız kardeşi gibi korkusuz değildi. Böyle demişti, değil mi?

Oh, ironi. Birinin beni olduğum gibi görmesini istiyordum ve o beni en büyük sahtekâr gibi hissettirecek tek kelimeyi seçmek zorundaydı. Korkusuz olan oydu ve ben arka planda kaybolmuştum.

Gözlerim parladı ve farkında olmadan aynadaki yansımamı yakaladım.

"Başarısız olmadın," dedim sessizce. Çenem kalktı. "Başarısız olmadın," diye tekrarladım.

Adele ve Robert beni Lia sandılar.

Tamam, yüzde yetmiş beş almıştım, bu da teknik olarak geçer bir nottu. Ama her zaman A alan bir kız için C kesinlikle başarısızlık gibi geliyordu. Özellikle de böyle bir şeyde.

Ellerim daha sabit, parmaklarımı bir kez daha fermuarın metaline doladım ve sıkışmayı aşır elbiseden çıkana kadar aşağıya doğru ittim. Elbise küçük yatak odamın halı kaplı zeminine döküldüğünde hayal kırıklığından öfkeye dönüşmüştüm. Herkese.

Bauer'de, beni bu kadar kolay anladığı için, ki bu hiç mantıklı değildi.

Lia'ya, çünkü o hangi cehennemdeydi? Şimdiye kadar evde olmalıydı.

Ve Finn. Oh, *lanet* Finnegan Davis. Finn

Lia'yı nasıl uyarmaz?

Hastaysa ve bu gece devreye girmesi Bauer'in fikriyse ne olmuş yani? Mesaj atma yeteneğini mi kaybetti? Adele'in tavuklu şehriye çorbası kollarını iyileştiremez mi?

Bu nezaketsiz düşünce -özellikle de bunu hak edecek hiçbir şey yapmamış olan Finn'le ilgili düşünce- beni bir anda durdurdu.

"O adamla bir gece," diye mırıldandım. "Bir gece ve ben Finn hakkında saçmalıyorum."

Finn, güzel gözleri ve kocaman gülümsemesiyle. Aptal önlüğüyle Finn. Bunu düşünürken bir elimi karnıma koydum, aklıma zorla soktum.

Sarı saten yığınının üzerinden geçtim ve zorlukla dizginlediğim bir şiddetle şifonyerin üst çekmecesini açtım. Pamuklu bir şort, içinde sütyen olan bir atlet ve defalarca yıkandığı için yer yer yıpranmış olan U Dub tişörtümü çektim.

Banyonun ışıklarını yaktığımda, gece başlamadan önce nasıl hissettiğimi bir kez daha hatırladım.

Mutlu. Korkmuş. Heyecanlı. Benim ligimin

dışında. Şimdi sadece bitkin hissediyordum.

Bir makyaj temizleme mendili yüzümü temizledi ve normal haline geri getirdi.

Bir fırça, başımın tepesinde ve ensemdede çekıştırilen saçlarım için işe yaradı.

Kapı zili çaldığında elim tam ışık düğmesini kapatmak üzereydi. Donup kaldım. "Hayır," diye inledim çünkü biliyordum. Kim olduğunu biliyordum.

Tekrar çaldı ve ben nefesimin altında küfrettim. Ailemizin küfür kavanozunda bana bir servete mal olacak türden bir konuşmaydı.

Boğazıma düğümlenen bir sinir tuğlasıyla hoparlör düğmesine bastım. "Kim o?"

"Bırak beni prenses."

"Kahretsin, lanet olsun," diye mırıldandım. Boğazımı temizledim ve düğmeye tekrar bastım. "Özür dilerim, kimsiniz? Eğer onu arıyorsanız Lia gitti."

Kulağa ne kadar gülünç geldiğimi fark edince gözlerimi kıstım. Kaçmadan hemen önce beni çağırdı. Bir korkak gibi.

"Prenses," diye yanıtladı sabırla, sesindeki gülümseme belirgindi. "Lütfen beni kaldırın. Sizinle bir şey konuşmam gerekiyor."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." "Güven bana, bu harika bir fikir."

Gözlerimi devirdim ama zile bastım. Ne kadar hızlı gelirse, o kadar hızlı gidebilirdi.

Ne kadar çabuk giderse, bütün bu geceyi o kadar çabuk geride bırakabilir ve hiç olmamış gibi davranabilirdim.

Ağır ayak sesleri kapıya yaklaştı ve bir elim kalçamda tüneyerek kapıyı açtım. "Söylemen gerekeni söyle ve git."

Bauer yavaşlayarak durdu, anlamsız gözleri dağınık topuzumun üstünden uyku kıyafetlerime doğru ilerledi ve çıplak ayak parmaklarımda durdu. Bakışlarımla karşılaştığında yüzünü bir sırıtma kapladı. "Bu gerçek sensin, değil mi?"

Rahatsızca yer değiştirdim. "Neye ihtiyacın var, Bauer?"

Hemen cevap vermedi, bu da bana biraz çalışma fırsatı verdi. Ceketini de kravattı da yoktu. Beyaz gömleğinin düğmeleri açıktı, sadece üst kısmı açıktı ve boğazındaki çentiğin altında bir çizgi daha vardı. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar dövmeyle neyi telafi etmeye çalışıyordu?

"Lütfen içeri girebilir miyim?" Ellerini kaldırdı. "Beş dakikamı alır."

"Üç tane var."

"Ouch." Kapıyı açıp onu içeri almak için yana çekildiğimde, yanımdan geçerken bana sırtıttı. "Biliyor musun, Lia gibi davrandığında bana karşı çok daha nazik oluyorsun."

Kapıyı sinirli bir öfkeyle kapattım, yüzümü ona dönmeden önce alnımı kısa bir süreliğine soğuk yüzeye yasladım.

"Özür ," dedim ona. "Hayal kırıklıklarımı senden çıkarmamalıyım. Bunu yapmaya çalışmak bile aptalcaydı."

Küçük aile odasını inceliyordu.

Lia ve benim gibi öğrenciler için çoğu daire gibi küçük bir daireydi. Ama Logan güvenli bir girişi ya da daire kapısında yetmiş beş kilidi olmayan bir yerde yaşamamıza izin vermeyi reddetti. Dekorumuz eklektikti çünkü Lia'nın deniz mavisi, pembe ve sarı yastıklarda ve renkli halıda zevk sahibi olduğu belliyken, ben nötr kanepeyi ve duvarda asılı zevkli baskıları seçmiştim.

Koltuğun kolunda oturan küçük peluş kediyi eline aldığında yüzüm yandı. Hep bir kedi istemiştim ama Lia'yı henüz ikna edememiştim. Bauer'in pelüş hayvanı incelemesini izlerken, varlığının beni istila ettiğini hissettim.

Gülümseyerek kediyi tekrar yere bıraktı.

Işık loştu çünkü evde yalnızken öyle olmasını seviyordum, bu yüzden odayı sadece iki masa lambası aydınlatıyordu. Bu nedenle, Bauer sonunda bana döndüğünde, ellerini tekrar pantolonunun ceplerine soktuğunda, elmacık kemiklerinin altında gölgeler oluştu. Dudakları hâlâ bana doğru gülümsüyor olsa da karanlık ve ürkütücü görünüyordu.

Başını eğdi. "Neden sanki gibi konuşuyorsun?" "Biliyordun," diye açıkladım. "Eninde sonunda, en azından."

"Hemen, aslında."

Ağzım bir açık kaldı. "Ciddi misin?"

Yanımdaki kitaplıkta duran, benim ve üç kız kardeşimin samimi fotoğraflarından oluşan çerçeveli resimleri incelemek için eğildi. "Ciddiyim. Lia bu kadar sarsılmazdı."

Harika. Sarsılmaz Lia. Sarsılan Kız olarak anılmaktan her zaman *hoşlanan* bir kız.

"Bunu olumsuz anlamda söylemiyorum prenses."

"Bana böyle demeyi keser misin?" Bıkkınlıkla sordum.

Bauer bana doğru birkaç adım attı ve geri çekilmek için tüm içgüdülerimle savaştım zorunda kaldım.

"O pijamaların içinde bile," diye mırıldandı. "Sende öyle bir bakış var. Elimde değil."

"Gerçek bir erkek gibi konuştun. *Elimde değil*," diye derin sesini taklit ettim. Başını geriye eğdi ve derin bir kahkaha attı.

Bu gülüş beni anlaşılmaz bir şekilde germiştir ve nedenini tam olarak kestiremiyordum. Belki de Bauer Davis'i güldürmek istemediğim içindi. Onun dairemde, beni aldığı zamankinden biraz buruşuk ve daha rahat görünmesini istemiyordum.

"Ne istiyorsun, Bauer?" Ben sordum.

Adını kullandığımda gözleri hafifçe ısındı. *Bunu* istememiştir. ya da.

Tırmıklarla kaplı yüzünün yan tarafını kaşıdı. "Şu anda bana neden öyle baktığını bilmek istiyorum prenses."

Başımı arkaya eğdim ve iç çektim. "Nedense kendimi oyun parkındaki sessiz küçük kız gibi hissediyorum, sınıftaki kimseye dikkat etmeyen gizemli havalı çocuğun dikkatini çekmiş gibi."

Dürüstlüğü beni şaşırttı.

Genel olarak dürüst bir insan olmadığım için değil. Ama bu düşüncüyü sindirecek zamanı bile bulamamıştım ki, birden ağzımdan çıkıverdi.

Bauer mırıldandı. "Çok uzak değil, sanırım. Ama itiraf etmelisin ki, seninle tanışmamın nedeni, kendini ikiz kardeşinmiş gibi göstermeye çalışarak halka açık bir etkinliğe katılmış olman, seni oldukça ilgi çekici kılıyor."

Dudaklarımı birbirine doladım.

"Peki bunu neden yaptığını bana söylemeyecek misin?"

"Kız kardeşim istedi," diye cevap verdim dürüstçe, ufak bir tereddütten sonra. "Bu gece kaçıramayacağı bir dersi vardı ama bunun Finn ve ailen için ne kadar önemli olduğunu biliyordu."

Bakışları yüzümü taradığında, yalan makinesine eşdeğer bir insan testine tabi tutulduğumu hissettim.

"Yani bunu sadece Lia istediği için yaptın." Ses tonu şüphecilikle doluydu ve onu suçlayamazdım.

"Evet."

"Tamam o zaman." Logan'ın oyuncu olarak çıktığı son maçta çekilmiş, ikimizin çerçeveli bir fotoğrafını eline aldı. Gençlik yıllarımıza yeni yeni adım atıyorduk, istemediğimiz sürece kimsenin bizi ayırt bir dönemdi. Finn hayatımıza girmeden önce çekilmişti.

Kız kardeşimin sahip olduğu ve benim istediğim tek şey. Finn'e benim istediğim şekilde sahip olmasa bile, o yine de onundu.

Ve geceyi başladığım gibi bitiriyordum, onun ilgisinin tek alıcısı olmanın nasıl bir şey olduğunu ilk elden bilmeden. Dudaklarım sıkıca kısıtı çünkü kendime acımdan nefret ediyordum. Anlamsız ve etkisizdi.

Kontrolümüz dışındaki koşullar söz konusu olduğunda kendimiz için üzmekten hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey kazanamazdık. Bu, Brooke'un gidişinden ve Logan'ın bizimle ilgilenmeye başlamasından çıkardığım değerli bir dersti.

Brooke'un gidişinden yakınmanın anlamı neydi? Bir anlamı yoktu.

Hoşlandığım tek çocuk bana o gözle bakmadığı için üzülmeyin ne anlamı vardı? Öyle biri yoktu.

Bauer çerçeveyi dikkatlice yere bıraktı. "Bir başkasına bakarken kendi yüzünüzün size baktığını görmek garip olmalı."

Öyle miydi? Lia'ya baktım ve Lia'yı gördüm. Ailemizin aynı olduğunu biliyordum. Muhtemelen Finn de öyleydi. Ama Bauer gibi beni hiç tanımayan ve kız kardeşimi de pek tanımayan birine garip geliyor olmalıydı. Ama ikiz olmanın özelliği de buydu, değil mi? Biz bir yeniydik.

"Sanırım artık buna oldukça alıştım."

Başını salladı.

"Bauer," dedim nazikçe. "Ne istiyorsun? Tek yumurta ikizi olmanın inceliklerini konuşmaya gelmediğini biliyorum."

"Şey.." Durakladı ve bana orantısız bir sırıtış attı. " sayılır." Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Tekrar Lia gibi davranmanı istiyorum."

"Sen... şimdi ne var?"

Omuzlarını dikleştirdi ve bir şey söylemek için ağzını açtı ki Lia kapıdan içeri daldı.

Gözleri Bauer'i görünce dramatik bir şekilde açıldı, sonra bana döndü ve pijamalarını görünce birkaç kez göz kırptı.

Bauer kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona doğru kuru bir bakış fırlattı.

Sırt çantasını omzundan kaydırıp ve bir yere düşürdü. "Kahretsin," diye fısıldadı.

"Evine hoş geldin Lia," dedi sessizce. "Eminim senin gecen benimkinin yarısı kadar bile heyecanlı geçmemiştir."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

BAUER

Ward kardeşler ve her ikisiyle de yapmak üzere olduğum konuşma beni ne kadar endişelendirmiş olsa da, Lia'yı tanıdığım onca yıl boyunca onu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Çünkü o kapıdan içeri girmemiş olsaydı, ne yapacağını görmek için Claire'e tekrar uzanmaktan kendimi alıkoyamayabilirdim.

Sarı elbisenin içinde harika olduğunu düşünsem de, pamuklu uyku şortu ve tişörtle yapabildikleri tam bir kumaş mucizesiydi.

Ama umutsuzca gibi ona bakmak yerine, bakışlarımı ikiz kardeşine sabitledim. Bakışlarımla yüz yüze gelen kardeşine.

"Nerelerdeydin?" Claire ikizine sordu. "Saatler önce evde olursun sanmıştım."

Lia bakışlarını benden ayırdı. "Catherine Atwood'la tanıştım ve konuşmaya başladık..." Eliyle beni işaret etti. "Daha önce hiç dairemize gelmemiş bu kişinin neden dairemizde olduğunu tartışabilir miyiz lütfen?"

"Evet, yapalım," diye kabul ettim. "Neden burada olduğum hakkında konuşmak isterim."

"Neden Finn'in yerine gittin?" Lia kız kardeşiyle yüklü bir bakış alışverişinde bulunarak sordu. Gördüğüm en ikiz bakışlardan biriydi bu, anlamını çözemediğim bir şeydi. Gerçi Claire çözebilmişti, çünkü hafifçe başını salladı.

Bu konuşma karşısında yüzümü buruşturdum. "Hayır, bu gece cevaplanacak ilk sorunun bu olduğunu sanmıyorum."

Lia da yüzünü buruşturdu ama itiraz etmedi.

İkisi de önümde dururken, karşımda ayna görüntüsünün olmasının ne kadar rahatsız edici olduğuyla savaşmak zorunda kaldım.

Söyleyeceklerimi Claire'in tek dinleyicim olacağı varsayımı altında çalışmışım. Buna bir de kanal tedavisi kadar iyi anlaştığım kız kardeşi eklenince işler biraz daha karmaşık bir hal aldı.

"Bu açıklamayı sana borçlu olduğumdan değil," dedim, "çünkü makas değiştiren bendim, ama Finn soğuk algınlığıyla evde."

Lia başını öne eğdi. "Bir erkek buna soğuk algınlığı diyebilir mi? Bunun sadece onlarla uğraşmak zorunda kalan kadınlar için geçerli olduğundan eminim."

"Nedenmiş o? Burnum aktığı zaman küçük bir sürtük gibi yorganın altına kıvrılmıyorum."

Dudaklarından sert bir nefes üfledi. "Hayır mı? En son üşüttüğünde ne yapmıştın?"

"Bir daveti kazandım ve elime koca bir çek tutuşturdular." Lia gözlerini devirdi.

Şimdi yüzünü buruşturma sırası Claire'deydi ilginç bir şekilde yüzünü bana buruşturmadı. Kız kardeşini hedef almıştı.

Yüzümde geniş bir gülümseme yayıldı. "Prenses, ona kızmanıza gerek yok. Lia her zaman benim en büyük destekçim olmuştur."

"Prenses mi?" Lia inanamayarak sordu.

Claire'in yüzü renklendi. "Tamam, Lia Finn'in neden kaçtığını biliyor. Şimdi bize neden burada olduğunuzu söylemek isterseniz, gecenize devam etmenize izin verebiliriz."

"Bundan hoşlanmayacaksınız," dedim ona.

"Ne oldu?" diye sordular mükemmel, kusursuz bir uyum içinde. Ses tonu, başın eğilmesi, mavi gözlerin hafifçe kısılması.

"Bu çok ürkütücü." Başımı salladım. "Adele'i ve babamı kandırmana şaşmamalı."

Lia kız kardeşine gülümsedi. "Sana yapabileceğini söylemişim." Claire bana eliyle işaret etti. "o hemen anladı." "Sen bilmiyordun," dedi Lia.

"Kesinlikle yaptım." Elimle Claire'i işaret ettim. "İkiniz birbirinize benziyor olabilirsiniz ama biri şaşırtıcı bir duruma sokulduğunda, o anki tepkisini gizleyemezsiniz." Bir bakış daha paylaştılar. Claire göz kapakları kapanınca bakışmayı kesti. "Ailemin önünde numara yapmaya hazırды. Ancak ben jokerdim."

"Bu senin rahat bir rol," diye mırıldandı Lia. "Lia," dedi Claire sertçe.

Lia çenesini inatla kapattı, azarlama karşısında yanakları hafifçe kızardı ve ben o tek kelime karşısında topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım.

bana yaptı.

İncelediğimde yüzü pek bir şey ele vermiyordu ve Claire bunu yaptıktan sonra bana doğru sadece hızlı bir bakış atmasına izin verdi.

Bana ne cesaretlendirici bir gülümseme, ne göz kırpma, ne de komplocu bir bakış atıldı.

Ama bu söz, onun bu çılgın plana evet diyeceğine ve sadece bununla da kalmayıp bunu başarabileceğimize dair bana umut vermeye yetti.

"Bütün bu gecedeki rolüm ne olursa olsun," diye devam ettim, "Lia'nın varlığının tek amacı Richard Harper'ı etkilemekti. Ve Claire bunu fazlasıyla başardı." Lia'nın söyleyeceği şeyi bastırmak için elimi kaldırdım. "O kadar ki, merkez hakkında daha fazla bilgi edinebilmek için bizi -ailem de dahil- bir geceliğine Vancouver'daki evine davet ." Gözlerim Claire'e kaydı. "Ve bizim hakkımızda daha çok şey öğrenecek."

Odayı şaşkın bir sessizlik kapladı. Lia'nın gözleri kız kardeşine o kadar dikkatle odaklanmıştı ki neredeyse Claire'i koruduğumu hissedecektim. Ne yapmaya çalışıyordu? Claire'in kafasındaki düşünceleri mi kovmaya çalışıyordu?

Ve Claire... yüzündeki tüm renk yavaşça çekilirken ağzı bir karış açık kaldı. "Ne?" diye fısıldadı.

"Yani şimdi seninle bir gece bir yere gitmek zorunda mıyım?" Lia sessizce sordu.

Claire'in yüzü sanki bir çiti düşürmüş gibi kapandı.

Lia'nın bu varsayıma varması hiç de şaşırtıcı değildi. İnmek için mantıklı bir yerdi. Claire, babam ve üvey annemin önünde yaklaşık bir saat boyunca Lia'ymış gibi davranmayı başarmıştı ama gece tamamen farklı bir oyundu.

"Sen ," dedim ona. Claire'i işaret ettim. "O biliyor."

Claire ağzını kapatmak için titreyen elini kaldırdı.

"Ondan bunu isteyemezsin," diye karşı çıktı Lia.

Başımı yana eğdim. "Neden olmasın? Sen ."

Verdiğim cevap karşısında Lia'nın yüzünde beliren ifade Claire'i sersemletti ve aramıza girdi. "Tamam, dur. Bunun şu anda kimseye faydası yok." Kız kardeşine bir bakış attı. "Bırak da o açıklasın." Bana doğru uyarıcı bir bakış fırlattı.

Sıcaktı. Ben de sııttım.

Bir kadını çekici yapan şeylerle ilgili aklıma gelebilecek her kutuyu işaretleyen bir prenses/öğretmen kombinasyonu gibiydi.

Belki bu geceden önce bu kombinasyonu hiç çekici bulmamıştım ama şimdi buldum.

Saçını karıştırmak istedim. Düğmelerine basmak. Ne yapacağını görmek için onu kızdırmak. Belki de oyun alanı benzetmesinde çok da haksız sayılmazdı çünkü onunla ilgili bir şey bana güzel bir kızıdan hoşlandığı için onun saç örgülerini çekiştiren küçük bir çocuğu düşündürdü. Ve o örgüleri *sertçe* çekiştirmek istedim.

"Açıklayacak pek bir şey yok prenses."

"Aman Tanrım, ona böyle demeye devam edersen kusacağım," diye mırıldandı Lia. "Onun bir adı var, biliyorsun."

Claire baş ağrısını dindirmeye çalışır gibi parmak uçlarını şakaklarına bastırdı.

Lia'yı görmezden geldim. "Açıklayacak pek bir şey yok çünkü Claire'in Richard'la yaptığı konuşmanın doğası ve bu konuşmanın benim katıldığım kısmı, oraya kendin olarak gelmeni imkânsız kılıyor, Lia."

Gözlerini kısmıştı. "Nedenmiş o?" Claire'in yüzü artık hastalıklı bir beyaz tonundaydı.

"Ona sen mi söylemek istersin yoksa ben mi söyleyeyim?" Claire'e sordum. Bana kuşkulu bir bakış attı.

"Tamam." Lia'ya döndüm. "Claire, Richard'ın kim olduğunu bilmeden önce onunla konuşmuş. Ve anladığım kadarıyla Claire olarak konuştuğu şey onu kesinlikle şaşırtmış."

Kimse bir şey söylemedi çünkü Lia ikizinin yüzüne kazınmış mutsuzluğu okuyabiliyordu ve akıllıca çenesini kapalı tuttu. Claire ise bayılmamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu çünkü iyice sıkıştığını biliyordu.

"Çocuk gelişimiyle ilgili bir şey, öyle değil mi?" diye sordum. "Yukarı çıkarken konuşmanızın sonunu yakaladım."

Claire yavaşça başını salladı.

Lia'nın gözleri anlayışla kapandı ve nefesinin altında bir küfür mırıldandı.

"Görünüşe göre, söylediklerinle evine çok yaklaşmışsın. Ona kendi çocukluğunu anımsatmışsınız, ancak bu konudan bahsetme şekliniz, sizin gibi genç bir kadının, kendi kaynakları ve toplum merkezinin kaynaklarıyla birlikte, kendi yetiştirilme tarzına sahip olabilecek bir çocuğun hayatında nasıl olumlu etkiler yaratabileceğini merak etmesine neden olmuş."

Claire'in yüzü ilgiyle keskinleşti. Hoş bir sürpriz. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Gülümsemesi yavaş başladı, yavaş gelişti ama lanet olsun, yüzünü tamamen kapladığında çok güzeldi. "Bu inanılmaz."

"Adele kesinlikle öyle düşünüyor." Yüzümü buruşturdum. "Gerçi bir İngiliz Edebiyatı uzmanının" -Lia'ya dikkatle baktım- "neden çocuk gelişimi çalışmalarından bahsettiğini anlayamadığında ona aslında hangi ikiz olduğunu söylemek zorunda kaldım."

"Kızgın mıydı?" Lia sordu.

"Şaka mı yapıyorsun?" Gülümsedim. "O noktada, senin küçük ikiz takasın ona Richard'la böyle kaliteli bir zaman getirdiğinde yanında olduğum için bana kızamazdı bile."

Claire şimdi daha sakin görünüyordu, kız kardeşi ve benim aramda gidip geliyordu. "Neden benim orada olmam gerektiğini anlıyorum ama alınma ama sen neden orada olmak zorundasın? Adele ve babanla gidemez miyim?"

Göğsümü ovuşturdum. "Ah, şimdiden beni rehin vermeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır," diye kekeledi, "ben sadece... Tüm bunlardaki rolünüzü anlamaya çalışıyorum."

Sesimi alçalttım, sanki yeniden dans ediyormuşuz gibi. "Uzaklaşırken bana ne dediğini hatırlamıyor musun?"

Kaşları bir an için çatıldı. Sonra her şey aydınlandı. Ağzı tekrar açıldı.

"Ne?" Lia sordu. "Ne dedi o?"

"Çocuğu," diye fısıldadı Claire o kadar sessiz fısıldadı ki onu zar zor duyabildim. Ama duydum. Ve gülmeye başladım.

"Biri bana söylesin!"

"Çok heyecan verici bir şey değil," dedim Lia'ya. "Erkek arkadaş olarak gideceğim. Richard'ın tanımak için çok heyecanlı olduğu meşhur snowboardcu erkek arkadaş."

"Sen ne?"

Claire çaresiz görünüyordu. "Neden normal bir insan gibi onlarla bir görüşme yapamıyor?"

"Çünkü zengin insanlar tuhaf şeyler yapar prenses." Omuz silktim. "Yarın Seattle'da olmayacak ve görünüşe göre sen, ben ve ailemle geçireceği kaliteli bir hafta sonu onun için harika bir fikir gibi görünüyor."

"Neden buna evet diyorsun?" Lia bana sordu. "Sen ve Adele aynı odada bulunmaya bile katlanamıyorsunuz. Ben buralarda olduğumdan beri aileme ya da Finn'e yardım etmek için tek bir şey bile yapmadın."

Claire yüzünde sakin bir ifadeyle bana baktı.

Yukarı, yukarı ve tüm vücudumun üzerinde kaydığını hissettim, benden başka kimsenin göremediği demirden bir elbise. "Bunları onlara yardım etmek için yaptığımı kim söyledi? Belki de dağlardaki büyük bir evde, güzel bir kadınla çıkıyormuş gibi yapmanın zorluğunu yaşayacağım bir hafta sonu istiyordumdur? Zamanımı harcamanın daha kötü yolları da var."

"Zamanını nasıl geçirdiğin hakkında her şeyi duydum," diye karşılık verdi Lia. "Bütün internet biliyor ve inan bana, hiç hoş değil."

Gayet düzgün bir yüz ifadesiyle cevap verdim. "Ve internette gördüğünüz her şey doğrudur."

"Bauer," dedi Claire, "seninle dışarı geleyim. Bu konuyu seninle yalnız konuşmam gerek."

Lia tartışmaya başladı ama Claire tek bir bakışıyla onu susturdu. Islık çaldım. "Kahretsin, bu numarayı öğrenmem gerek."

"Hiç yardımcı olmuyor," diye tersledi Claire.

Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırarak sabırla bir sweatshirt ve tüylü pembe terlikler giymesini bekledim, böylece benimle otoparka kadar yürüyebilecekti. Lia sırt çantasını aldı ve bana şimdiye kadar gördüğüm en soğuk bakışını attı.

"Bu gece yerine birini gönderdiğin için teşekkürler," dedim ona.

Bana orta parmağını çevirdi ve aile odasından çıktı. "Benden gerçekten hoşlanıyor," dedim Claire'e onu apartmandan çıkarken takip ederken.

Claire uzun, siyah kirpiklerinin arasından yan gözle bana baktı. "Bence bu gece gördüğüm Bauer sen olsaydın, gerçekten de öyle yapardı."

Boynumu yuvarladım.

"Şüpheliyim." "Neden?"

"Çok uzun yıllar kalıplar oluşturmak, onları kırmayı zorlaştırıyor prenses. Bu ailede hepimizin bir rolü var ve ben benimkinin ne olduğunu çok iyi biliyorum. Kardeşimin arkadaşı olarak Lia'nın bile bir rolü var." Akşam havasına doğru yürürken kapıyı onun için açık tuttum. Hava oldukça soğumuştü ve eşofmanıya bile titriyordu. "Lobide konuşmayı mı tercih edersin?"

Başını iki yana salladı. "Sorun değil. Sadece bu kadar soğuk olacağını düşünmemiştim."

Mürekkkep karası gökyüzüne baktım. Soğuk kokuyordu ve dağlarımı özlememe neden oluyordu. "Soğuk hava dalgası geliyor sanırım."

Cipime yaklaştık ve ben kaputa yaslanırken onun adımları yavaşladı.

"Sana inanmıyorum."

Sesi o kadar sessiz ve alçakgönüllüydü ki, bir saniye durup söylediklerini sindirmem gerekti.

"Ne hakkında?"

"Onlara yardım etmek için hiçbir şey yapmayacağınızı." Bakışları doğrudandı. "Sana inanmıyorum."

Çenemi sıktım. "Bana inanıp inanmamanız önemli değil. Richard Harper gibi biriyle arkadaş olmak içinde bulunduğum... çıkmazda sadece bana fayda sağlayabilir."

Mırıldandı.

İçimden gözlerimi devirdim çünkü iyi bir insanın bana iyi motivasyonlar yüklemeye çalışması beni şaşırtmamalıydı. "Yapacak mısın?" diye sordum. "Çünkü davetli olmamın tek nedeni paralı adamın beni orada sporcu kol şekeriniz olarak görmek istemesi."

Claire dudaklarını dişlerinin arasında yuvarladı ve düşünürken omzumun ötesine baktı.

İnanılmaz derecede uzun bir sürenin ardından nihayet dikkatini tekrar bana yöneltti. "Bir gece mi?"

Başımı salladım. "Sadece malikânesiyle hava atmasına, bizi nadir örnekler gibi incelemesine ve ailemi inanılmaz derecede mutlu edip etmeyeceğine karar vermesine yetecek kadar uzun bir süre."

Kuru bir kahkaha attı, sonra alnını ovuşturdu. "Bauer," sesi kesildi.

Onun nesi vardı? Adımı böyle söylemesi bile onun önünde diz çöküp bana vereceği her türlü artığı almak neden oluyordu. Görünüşe göre, iyi kız fetişizmim iliklerime kadar işlemişti ve ben bunu şimdiye kadar fark etmemiştim.

"Kendi yatak odam var."

Bunu beklemediğim için gözümü kırptım. "Bu isteğinizi ev sahibimize iletacağım." "Ve sırf çıktığınızı düşünüyorlar diye kıcımlı elleyemezsin."

Gülümsemem anlık oldu. "Not edildi."

Dudaklarını yaladı. Gözleri geniş ve gergindi, saçının bir telini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ve beni öpemezsin."

Başımı yana eğdim ve onu inceledim. Bu vermek istemediğim bir sözdü. Kelimeler kelimenin tam anlamıyla ağızdan çıkmayacaktı. Cipten uzaklaşarak ona bir adım daha yaklaştım. Yaklaşmam karşısında çenesini kaldırarak kendini tuttu.

"Ya yapmamı istersen?" Sessizce söyledim. "O zaman yapabilir ?"

Claire titreyerek nefes verdi. "Bunu yapmayacağım."

"Hayır mı?" Dikkatle başparmağımı çenesinin kıvrımına dokundurdum. Başını salladı ve elim ondan uzaklaştı.

"Belki de yapmayacaksın," dedim ona. "Ama beni iyi dinle prenses, bir öpücük istersen çok sevinirim."

Bir süre sonra Claire yutkundu ve benden uzaklaştı. Bu adımı ve aramıza koyduğu mesafeyi taşaklarıma inen bir yumruk gibi hissettim.

"Yarın mı gidiyoruz?" diye sordu.

Ahh, demek bu iş böyle sonuçlanacaktı. Çenemi göğsüme indirdim ve hayal kırıklığıyla sert bir nefes vermek zorunda kaldım.

"Evet." Başımı kaldırdım. "Seni sekizde alırım."

Geriye doğru yürümeye başladı ama gözleri benimkilerde sabit kaldı. "Sekizde görüşürüz."

O içeri girip merdivenleri çıkana kadar kıpırdamadım ve gölgesinin aile odasının kapalı perdelerinin arkasında hareket ettiğini gördüm. Saatime baktım. Onu on bir saatten az bir süre sonra görecektim.

Sonra sıırttım. Umarım araba kullandığımızı fark ettiğinde beni öldürmemiştir ama hepsi uçuyordu.

Aptal değildim. Vancouver'a üç saatlik yolculuk onunla geçireceğim en dürüst zamansa... o zaman bunu kabul etmemek aptallık olurdu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

CLAIRE

O sabah yedinci kez, dördüncü gereksiz kıyafetimi sırt çantama tıktırırken gözlerimi devirmiştım.

"Onun sosyal çevresini , değil mi?"

Bauer hakkındaki önceki on altı sorusuna da aynı sabırla cevap verdim. "Hayır Paige, bilmiyorum."

Telefonunun ekranında gördüğü şey, yüzüne yaklaştırmasına neden oldu. Lia ve benden iki yaş büyük olan kız kardeşim Isabel omzunun üzerinden baktı ve takdirle mırıldandı.

Paige, görümcemiz -ama tüm niyet ve amaçlar için vekil annemiz- ona ters baktı. "Claire ile bir gecede malikanelere kaçan erkekler hakkında ses çıkarmayız."

"Evet, ama ona bir baksana," diye mırıldandı Isabel. "Benimle kaçmasına her zaman izin verirdim."

Bunu söylerken dikkatle yutkundum çünkü Isabel'i Bauer gibi biriyle hayal etmek kolaydı. Dördümüz arasında en atletik olanımız Isabel'di. Son dört yıldır bir kickboks stüdyosu ve spor salonu işletiyor, ekstra para kazanmak için kişisel antrenmanlar yapıyordu ve profesyonel bir snowboardcuyla çıkabilecek türden bir kadına benziyordu.

Isabel kuru mizah anlayışıyla Bauer'e kolayca ayak uydurabilirdi.

Dikkatlice, neye baktıklarını merak etmeme izin vermeden, pijama şortumu çantanın üst köşesine ittim. "Bu onun fikri değildi," dedim fıstık galerisine. "Neden tekrar burada olmanız gerekiyor?"

"Moral desteği," dedi Paige.

"Şaka mı yapıyorsun? Bauer'le tanışmak istiyorum," diye araya girdi Isabel. "Onun kız arkadaşıymış gibi davranacaksın, seni küçük serseri."

"Lütfen bunu söylemeyi kes." Fermuarı biraz fazla kuvvetle çekiştirerek kapattığımda nefes nefese kaldım. "Bu sadece bir gece ve etrafta dolaşp onun boğazını yumruklamadığım sürece, herhangi bir şeymiş gibi davranmamın kapsamı, kendi ismimden farklı bir isme cevap vermemdir."

"Ve eğer Bauer 'Şahin' Davis'le yaptığın tek şey buysa" -mesleki ismine yaptığı vurgu, ablamın gözlerini oyma isteği uyandırdı bende- "bu bir geceyle, seni zihinsel yetersizlikten kontrol ettireceğim."

Paige boğazını temizledi. "Ben buradayım."

İz gözlerini devirdi. "Sanki daha kötüsünü konuşmadık."

"Biliyorum," dedi Paige, "ama o Claire. O ve Lia benim bebeklerim. İkinizin de kardeşinizle ilk evlendiğimde olduğunuz sevimli küçük meleklerden daha yaşlı olduğunuza inanmayı reddediyorum."

Dondum

kaldım.

Isabel dondu

kaldı.

Paige burnunu çekti.

Ona yavaşça yaklaştım, hepimizin çok sevdiği bu kadına. İhtiyacımız olsa bizim için dünyayla savaşacak olan, kız kardeşimle benim kesinlikle, korkunç derecede çarpıtılmış bir anımız için ağlayan bu kadına.

Buna bilişsel çarpıtma dememizin bir nedeni var.

Elim yumuşak bir şekilde sırtına indi ve onu yatıştırıcı daireler çizerek hareket ettirdim. Paige titreyerek nefes verdi ve elini yüzünde gezdirdi. Isabel'e, "*Neden ağlıyor?*" diye sordum, o da omuz silkti.

"Paige?" Dedim.

Yine burnunu

çekti.

"Sen... beni ve Lia'yı ilk evlendiğiniz zamandan hatırlıyor musun?"

Mutfaktan Lia histerik bir kahkaha attı.

Paige gülümsedi, nadiren ortaya çıkan sulu duygu patlaması kuruyunca omuzları çöktü. "Sizler sadece benim akıl sağlığımı yok etmek amacıyla yaratılmış birer dehşettiniz."

Başımı salladım. "Ebeveynlik rolüne yeni başlayan birinin sınırlarını test etmek gelişimsel olarak tamamen normaldir ve bu gibi durumlar için beklenen bir şeydir."

Lia omzunu kapı pervazına yaslayarak bize katıldı ve sahneyi sırtarak izledi. "En iyi işlerimi seninle geçirdiğim o ilk birkaç ayda yaptım."

etrafımızdaydı."

"Duştaki kertenkeleyi hatırlıyor musun?" Ben sordum.

Kız kardeşimin yüzü rüya gibi bir hal aldı. "Çılgınlıkları çok güzeldi."

Paige gözlerini devirdi, bu da Lia'nın içtenlikle gülmesine neden oldu.

Gülümsemesini gördüğümde içimde bir şeylerin çözüldüğünü hissettim. Serin bir rahatlama çünkü bütün sabah birbirimizin etrafında dans etmiştik.

O gergin olduğunda, bu enerjinin bir kısmını emmekten kendimi alamazdım. Aynı şey onun için de geçerliydi.

Tedirginliğimiz farklı yerlerden kaynaklanıyor olabilirdi, ancak dün gece boyunca ve o sabah erken saatlerde bu özel kaçamağı yaptığımızı söyleyebilirdim çünkü bilinçsizce diğer kişininkini ekleyerek mevcut arzımızı artırmaya ihtiyacımız yoktu.

Lia huzursuzdu çünkü nispeten masum bir plan çok daha büyük bir şeye dönüşmüştü. Sevdiği bu insanlara yardım edemiyordu ve ona (ve dolayısıyla bana) önceden haber vermediği için arkadaşına hâlâ kızgındı. Tüm bunlar onu rahatsız ve kontrolsüz hissettiriyordu.

Biliyordum çünkü kenarlarını hissedebiliyordum. Sanki suya girmiş ve su bana çarpıyormuş gibiydi.

Tedirgindim, çünkü onlara yalan söylediğimi bilen Finn'in ailesiyle yirmi dört saat geçirmek üzereydim. Çünkü zengin bir adam benim çocuk gelişimi konusundaki rastgele ve henüz hiçbir işe yaramayan bilgimden etkilenmişti. Ve dün gece otoparkta dururken Bauer Davis beni öpmek istediğini ve bunu gerçekleştirmenin tamamen benim kontrolümde olduğunu söyledi.

Evet. *Bu* Lia'nın özümsemesini istediğim bir şey değildi.

Finn etraftayken duygusal olarak etkilenmeme becerimi geliştirmek yeterince zordu ve yeterince zamanımı aldı çünkü onun bunu hissetmesini istemiyordum.

Bu başka bir şeydi. Daha büyük değil -çünkü Finn'e olan aşkım şu anda pek de sorun değildi- ama farklı bir şekilde büyüktü.

Paige ve Lia hikâyelerini paylaşmaya başladılar ve ben de elimi Paige'in sırtında durduğu yerden yavaşça indirdim çünkü Bauer bir gece önce ayrıldığından beri Finn'i bir kez bile düşünmemiştim.

Bir kere bile.

Üvey kardeşi, cesur ve özür dilemeyen, dövme ve korkusuz ve her yönden onun tam tersi, beni öpmek istedi ve

İsteseydim muhtemelen bunu yapma fırsatım olurdu ve Finn'i *bir kez bile* düşünmemiştim.

Kolay değildi ama yatağımı hazırlarken yüzümdeki şaşkın ifadeyi alnımdan uzak tutmaya çalıştım, sadece yüzümü göstermeyecek şekilde kendimi meşgul ettim. Kız kardeşlerim, beynimin daireler çizerek dönmeye başladığını ve bunun farkına vardığımda tehlikeli bir şekilde yalpaladığımı umursamadan gevezelik ediyorlardı.

"Claire," dedi Iz. "Dünya'dan Claire'e."

Yatak örtümdeki son bir kırıxıklığı da çekiştirdikten sonra yüzümü de düzelttim ve döndüm. "Pardon, ne dedin?"

"Kalın çorapların var mı?" Paige sordu.

Gözlerimi kırptım. "Normal çoraplarım var, neden?"

"Orası soğuk ve kar yağması bekleniyor." Bir elimi alnıma sürttüm. "Kar mı? Bahar mevsimindeyiz."

"Dağlar yüzünden," dedi Paige. "Yanına yün çorap almalısın."

"Bir malikanede olacağım çocuklar. Isıtması olacağına eminim."

Iz sırıttı. "Bauer ayaklarını sıcak tutabilir."

Sıcak demişken, yüzüm muhtemelen kıpkırmızıydı. Lia alay etti. "Yapmasa iyi olur."

Paige, "Haklısın, yapmasa iyi olur," dedi.

Isabel bana sırıttı. "Bunun Claire'e bağlı olduğuna eminim, ikinize değil."

Lia, "Claire Bauer gibi erkeklerden hoşlanmaz," diye karşı . "O erkeklerini sever

aklı başında, nazik, kibar ve sarhoşken birine küfretmeye meyilli değil."

Ellerimi kaldırdım. "Tamam, yeter. Bauer'in benim hiçbir şeyimi sıcak tutmasına gerek yok. Kendi ayaklarımı kendi güzel ve sıcak tutuyorum, çok teşekkür ederim."

Lia sırıttı. "Sen öyle diyorsan."

Isabel parmağıyla çenesine vurdu. "Yeni bir ayak ısıtıcısına ihtiyacım var. Benimki geçen hafta kırıldı."

"Kardeşin elimde," dedi Paige pişmanlık duymayan bir sırıtışla. Üçümüz de hep bir ağızdan "İğrenç," diye cevap verdik.

Ellerimi alev alev yanan yanaklarıma bastırdım. "Tamam, her an burada olabilir. Lütfen... sadece... beni utandırma, Paige."

"Ben mi?" Gözleri dramatik bir şekilde büyüdü.

"Iz'i alıp o gelmeden gitme şansınız yok, değil mi?"

Isabel bir kolunu Paige'in omuzlarına doladı. "Beni bu apartmandan çıkarmak için hiçbir şansı yok."

Paige yan gözle ona baktı. "Seni hâlâ götürebilirim, biliyorsun." Iz onun başını okşadı. "Hayır, gerçekten yapamazsın."

Lia gözlerini Iz'e dikti. "Onunla tanışmak için neden bu kadar heyecanlandığını anlamıyorum. Sadece Bauer."

"Çünkü o *dünya çapında* bir snowboardcu," diye yanıtladı Iz. "Geçen yıl X Games'te yaptığı üçlü mantarı gördün mü?"

Lia içini çekti. "Hayır."

"Bu Claire'i ısıtmasına izin vermek için bir neden değil..." Paige yüzünü buruşturarak durakladı, "hiçbir şey. Bu ailede sporcuları idol olarak görmeyiz, unuttun mu? Onlar sadece normal insanlar-"

"Anormal işler yapanlar," diye ezbere bitirdik.

Paige'in telefonu çaldı ve içinde ne olduğunu okumak için ekranı kaldırdı. "Örnek olarak, kardeşin - dünya çapında bir futbolcu ve koç - çamaşır makinesini nasıl kullanacağını çözemiyor."

Paige haklıydı. Normalde hiçbirimiz profesyonel sporculara yaltaklanmazdık çünkü hayatımız boyunca onlarla birlikte olmuştuk. Ağabeyim ve onun Washington'da oynadığı yıllar ile Washington Wolves kadrosunun bir başka ünlü üyesi Noah Griffin ile çıkan en büyük kız kardeşimiz Molly arasında, oyun oynayarak son derece cömert bir şekilde geçinen insanlarla bol bol yemek paylaşmıştık.

Çalar saatime baktığımda derin bir nefes aldım çünkü birkaç dakika gecikmişti.

Kapıdaki zil çaldı ve dördümüz de donup kaldık. "Ben bakarım," dedim sessizce.

Lia nefes verdi. "Ben odamda saklanacağım. Bu çılgınlığa tanık olmak istemiyorum."

"Senin suçun olan delilikten bahsediyorsun," diye fısıldadı Isabel nefesinin altından.

Odamdan çıkarken gözlerini tehlikeli bir şekilde Isabel'e dikti.

Paige bana cesaretlendirici bir gülümseme verdi. "Her şey girecek. İyi davranacağıma söz veriyorum." Sırt çantamı ve yastığımı kaptım, zihinsel olarak ortaya çıkmak üzere olan sirk gösterisi için belimi kuşandım. Bir an için, bir şey yapmadığım için kendimi kötü hissettim. Bauer'i tek kadınlı idam mangasına hazırlıyor.

Bu sadece bir saniye sürdü çünkü diğer yüzde doksan dokuzum onun dengesini bozduğunu görmenin harika olacağını biliyordu. Eminim ki

O smokinle döndüğü andan beri dengemi bozuyor.

"Yukarı gel," dedim hoparlöre.

"O olduğundan emin bile olmadın," diye tısladı Paige. "Ya bir seks taciriyse?"

"Cumartesi günü sabahın sekizinde zili çalmak mı?" diye sordum. "bir seks taciri Cumartesi sabahı erkenden evimizin zilini çalar mı?"

Burnunu çekti. "Kibar bir tane, belki."

Bauer için kapıyı açtığımda Isabel gülüyordu. Sonra kahkahası kesildi.

Paige küfretti.

Ve midem kırk yedi düğüm attı.

Çünkü smokinli Bauer yeterince güzeldi ama gerçek Bauer değildi. Şimdi, gerçek Bauer'ı görüyordum.

"Günaydın prenses," dedi. Sesi huysuz ve hırçındı, sanki uyandığından beri pek kullanmamış gibiydi.

Solmuş, yırtık kot pantolonu, saçlarını örten koyu gri beresi ve göğsünü sımsıkı saran, kolları kaslı kollarındaki mürekkep kollarını ortaya çıkaracak şekilde yukarı itilmiş siyah Henley'Bauer Kelebekleri'nin ilk tadını resmen aldım.

"Claire," diye kulağıma fısıldadı Paige, "git o yün çorapları sırt çantana koy, yoksa ben senin yerine koyarım genç bayan."

Ona geri çekilmesini işaret ettim. Bauer'a "İçeri gel," dedim. "Onları görmezden gel."

"Oldukça imkânsız görünüyor." Sırtışı geniş ve çekiciydi ve kahretsin, bir gece önce fark etmediğim gamzeleri vardı. Uzattığı eliyle Isabel' tereyağı gibi erimesini ve Paige'in aşırı korumacı anne moduna geçmesini izledim. "Bauer. Kiminle tanışma şerefine nail oluyorum?"

"Isabel, büyük kız kardeşlerden biri." İz ona dostça bir gülümseme verdi. "Büyük bir hayranımın, Bauer. Seninle tanıştığıma memnun oldum."

Onun elini bıraktı ve Paige'e döndü. "Ve seni tanıyorum. Paige Ward, ağabeyin karısı."

Paige onun elini sıktı ve gözlerindeki parıltıyı fark edince bir kahkaha attım. "Beni tanımanız işimi kolaylaştırıyor."

"Öyle mi?"

Hoş bir şekilde başını salladı. "Bu şekilde, eğer onun saçının teline zarar verirsen, seni acı dolu, kanlı ölümüne kimin göndereceğini tam olarak bileceksin."

Bauer dondu kaldı. "Doğru. Bu işi kolaylaştırıyor."

Tüm bu konuşmalarla ilgili bir şey bende Lia'nın odasına gidip onunla birlikte saklanma isteği uyandırdı.

Bauer bu yepyeni günle birlikte gelen sert güneş ışığında çok çekiciydi. Çok iri, dövme, kaslı ve... çok *Bauer*'di, onunla aynı çatıyı paylaşmayı içeren herhangi bir yere gitmem için.

Şimdi Finn'i düşünüyordum. Çünkü o kibar ve tatlı olurdu. Mütevazı. Çantamı alıp bana Claire diyecekti ve bu beni rahatlatıcaktı çünkü ondan ne bekleyeceğimi biliyordum.

Isabel Bauer'e snowboard hakkında bazı sorular sorarken ve o bana küçük bir göz kırparken, aklım ve kalbim onunla bu daireden ayrılmamam için bana bağırıyordu.

İçgüdülerim bir kasırğa sireni gibi çalışıyordu. Parmaklarım kan kaybından karıncalanmaya başlayana kadar ellerim sırt çantamın sapını sıkıca kavradı.

Bunu yapamazdım.

Eğer onun yanında, kız kardeşim gibi davranarak geçirdiğim bir akşamı tamamlayamıyorsa, bunu kesinlikle bütün bir gece boyunca yapamazdım. Onunla birlikte.

"İyi kar lastikleriniz var mı?" Paige ona sordu. "Çünkü kötü hava koşullarıyla karşılaşabilirsiniz."

"Bu onların kuzeyine gidiyor," dedi Isabel. "Ona aldırma, Bauer. Hepimize karşı böyle davranıyor."

Bauer bir elini göğsüne koydu. "Jeep'im her şeyin üstesinden gelebilir, söz veriyorum.

Mükemmel lastiklerim var."

"Ehliyetinizin fotoğrafını çekmemin bir sakıncası var mı?" Paige devam etti. "Sadece... her ihtimale karşı."

Başını öne eğdi. "Umm, evet?"

"Neden? Saklayacak bir şey mi var?"

"Tamam," diye araya girdim. "Paige, sanırım olayı anladı."

"İnanın bana," dedi Bauer ciddiyetle, "kargomun ne kadar değerli olduğunun farkındayım."

Gözlerimi devirdim.

Ancak Paige memnun görünüyordu. "Çok haklısın."

Elimi baldızımın omzuna koyarak onu uyardım. "Teşekkür ederim, Paige."

Ona bir bakış attım.

O da bana bir tane verdi.

Eğer hemen gitmezsek, hiç yoktan bir av tüfeği çıkaracak ve onun önünde temizlemeye başlayacaktı.

"Hazır mısın?" Bauer'e sordum.

Geniş sırtıtışında, sadece benim için tasarlanmış en ufak bir gizli kenar vardı. Kalbimin açıklanamaz bir şekilde çarpmasına neden oldu. Başım hâlâ uyarı çılgınlıkları atıyordu.

"Gidelim prenses. Dün gecedен beri hazırım."

ONUNCU BÖLÜM

CLAIRE

Evimden Richard'ın Vancouver'daki evine olan yolculuğum yaklaşık iki buçuk saat sürdü. Bu nispeten kısa zaman diliminde birkaç şey öğrendim.

1- Çoğunlukla nefes kesici manzaraya bakabilir ve Richard'ın evine vardığımızda sizi neyin beklediğini inkar ederek yaşayabilirsiniz. Tüm dağ sıralarını, her bir sarp, engebeli zirveyi ezberleyin ve o kadar ayrıntılı hayal edin ki, eğer gerçekten böyle bir şeyi nasıl yapacağınızı bilseydiniz

... boyamak ya da çizmek için, o iki buçuk saati onları nasıl boyayacağınızı ya da çizeceğinizi düşünerek geçirirdiniz.

2- Bauer ne yazık ki çok iyi bir şarkıcıydı. Tercih ettiği müzik klasik rock ve alternatifti ve o şarkı söylerken parmaklarımı kulaklarıma tıkamamak için kendimi zor tutuyordum. Sesi alçak ve pürüzsüzdü, gösterişli süslemeler yoktu ama ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu ve bu yüzden hoşuma gitmiyordu.

3- Ayrıca, başka seçeneğim kalmayana kadar onun varlığını görmezden gelmek için elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen, benimle sohbet etmeye çalışmakta acayip derecede acımasızdı. Sonunda çözülmem yolculuğumuzun son otuz dakikasına kadar sürdü.

"Ee prenses, ne zaman çıkmaya başladık?"

Bunu sorduğunda kalbimin dört nala koşuşunu görmezden gelerek, bana cevaplamak zorunda hissettiğim her sorusunda sesimi eşit ve duygusuz tuttum.

"Altı ay diyelim."

"Altı ay, öyle," diye kolayca kabul etti.

İki şarkı sonra -armonisini bildiği şarkılar- tekrar denedi.

"Ne değişti?"

Gözlerimi dağlardan ayırarak, bakışlarımın istemeye istemeye ona doğru dönmesine izin verdim. Bu bir *hataydı*, çünkü Bauer, gömleği, kot pantolonu ve şapkasıyla, o manzarası ve çenesindeki siyah saçlarıyla *Rugged Man Magazine*'den fırlamış gibiydi ve ben bunun için burada değildim.

Bunun için
burada
değilim. Hem
de hiç.

Ben bir şey söylemeyince eliyle aramızda ileri geri işaret etti. "Aramızda. Ne değişti? Altı ay önce yani."

Ağzım açık kaldı. "Bilmiyorum. Fark eder mi?"

Bauer'in omuz silkişi umursamazdı. "Evet, önemli. Eğer ilgimi çeken bir çiftle takılıyorsam ve onlara ilişkileri hakkında sorular sormaya , birbirimizi yıllardır tanıdığımızı düşünürsek, neyin değiştiğini bilmek isterim."

"Şey," diye , "sen ve ben sadece... Bilmiyorum..."

"Neden bir cevaba ihtiyacımız olduğu konusundaki düşüncemi kanıtladığınız için teşekkür ederim."

Ona bir bakış attım. "Seninle aramızda ne değiştiğini sormayacağına on dolarına bahse girerim."

"Ben ve Lia," diye hafifçe düzeltti. "Hatırladın mı?" Yutkunarak başımı salladım. "Doğru. Sen ve Lia."

"Yani, bir an olmuş olmalı," dedi. "Belki de geceyi burada geçiriyordunuz."

Gözlerimi kapattım. Onunla bu oyunu oynamak istemiyordum. Kafasında her ne varsa hayal etmek istemedim çünkü muhtemelen *gerçektir*. "Eve hiç gitmediğini sanıyordum."

"Nadiren," diye kabul etti Bauer. "Bana pek hoş geldin demiyorlar."

Sessiz kalmak daha güvenli bir seçim gibi geldi çünkü seçeneklerim ya uydurduğu küçük hikayeye katkıda bulunmak ya da kendi uydurduğu bir masalı anlatmasına izin vermektir.

"Kalacak bir yere ihtiyacım olduğu için muhtemelen geç geldim." Başparmağını direksiyona vurdu ve güneş, taktığı som gümüş yüzüğün üzerinde parladı. "Uyuyamadın, ben de seni mutfakta buzdolabına bakarken buldum."

Dikkatlice dizlerimi göğsüme doğru çektim ve kollarımı bacaklarıma doladım. Bunu hayal etmek istemedim. Çünkü aniden oldu,

Zihnine benim yerime Lia'yı yerleştirmesi bir şekilde şok daha kştş gşrşnşyordu.

Gşvenli seçimim artık o kadar da gşvenli gelmiyordu. "Bunu kimse sormayacak," dedim sessizce.

Bauer beni gşrmezden geldi. "Belki de bir içki işeceğin işin bana içki teklif ettin. Bir içki ikiye ııktı. Benim yanımıda savunmanı dşşşrmeye istekli olmana yetecek kadar, prenses. Sanırım bunu ilk kez yapıyorsun."

Bir kaşımı kaldırdım. "Avantaj elde , şyle mi?"

"Kesinlikle hayır. Rahatlamıştık. Sarhoş değildik. Sarhoş kadınlarla yatmam şşnkş inanın bana, ertesı sabah uyandığınızda bambaşka bir sorun dşnyasıyla karşılaşırsınız."

"Bu hikaye her tşrlş romantik yere gidiyor."

Sırıttı. "Zihnimde, beni yakaladın ve hiç şşphelenmediğim dudaklarıma o ilk řpřcřęř kondurdun. Hem de ateşli bir şpşcşk."

Gşzlerimi devirdim ama yanaklarım alev alev yanıyordu. "Tabii ki, senin kafanda işler bşyle yşrşr."

Bauer alt dudağını yaladı. "Tadın kiraz gibiydi. sonra kırbaşlandım. Senin emrindeydim ve bir daha asla arkama bakmadım."

Yşzşmş tekrar pencereye dřndřęřmde, tek bir gşn bile bu gşrşntşyş koruyabileceğimi dşşşnerek derin nefes egzersizleri yapmaya ıalıştım. Kalbim şok hızlı atıyordu. "Richard Harper'ın bizi sorgulayacağını dşşşnemiyorum."

Gşldş. "Kibarca konuşmak bir sorgulama değildir."

"Kesinlikle şyle hissettiriyor," diye mırıldandım nefesimin altında.

Beni duydu ve bunun şok komik olduğunu dşşşndş. "Biliyor musun, Claire gibi davranman hoşuma gidiyor."

Hayır, hayır, bu ifade karşısında sıcak, yapışkan bir mutluluk hissetmezdim. İkiiz olduğunuzda, şzellikle de tek yumurta ikizi olduğunuzda, bununla birlikte gelen garip bir duygusal karmaşa vardı. Kaçınılmaz olarak, hayatınızın geri kalanı boyunca o kişiyle bağlantılı olursunuz. Pek şok insanın gşzşnde, bir paket anlaşma olarak geliyorsunuz. Lisede ve hatta üniversitenin ilk yıllarında yurtta kalırken arkadaşlarımız bir etkinliğe sadece birimiz katıldıldında şok olurlardı.

Claire ve Lia.

Lia ve Claire.

İnsanlar hangi konuştuklarından emin olmak işin bir saniyelerini ayırıyorlardı. Sanki yşzeyin altında tamamen farklı değilmişiz gibi.

derimizi. Çoğu zaman, hangisinin hangisi olduğunu bilip bilmediklerini umursadıklarından bile emin değildim.

Nedense o arabada oturmak, beynimi o yolda takip etmek bana Brooke'un gitmeden yaklaşık bir yıl önce bize söylediği bir şeyi düşündürdü.

Logan'ın evine gidiyorduk. Ayrıntıları şimdi hatırlamak zor, ama bir şeyler yapmak istiyordu, bu yüzden bizi izleyebilmesi için bizi onun evine bırakıyordu. Lia ve ben arka koltukta tartışıyorduk ve çıkardığımız gürültüden müziğini duyamadığı için bize susmamız için bağırdı.

Çenesini kapalı tutmayı beceremediği için Lia tatlı bir şekilde hangisinin sessiz olması gerektiğini sordu.

"Sanki bir önemi varmış gibi," diye tersledi Brooke. "Şu anda hanginizin sesinin daha kötü çıktığını ya da kimin daha sinir bozucu olduğunu bile söyleyemiyorum. Sanırım her gün olduğu gibi."

İstediklerini elde etmişti çünkü bu bizi farklı şekillerde susturmuştu. Karnıma yumruk atmış gibi hissetmiştim. Lia'nın yüzü anında yumuşamıştı ama ben öfkesini hissetmiştim. Derimin altında uğuldadığını hissettim.

Her zaman düşünmeseniz bile çocukluk yaraları derinlere iniyordu.

"İyi misin?" Bauer sordu. "Bana korkunç bir sessizliğe büründün."

Bu onun için anlayışlıydı ve ona meraklı bir bakış atmama neden oldu. Yolculuğun çoğunda sessizdim, ama o bile, beni gerçekten tanımayan bu adam bile sessizliğimdeki farkı anlayabiliyordu.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Bilmen gerekiyorsa, çocukluğumda yaşadığım duygusal travmaları düşünüyordum."

İnledi ve müziğin sesini açmak için öne doğru eğildi. "Hayır. Oraya gitmiyorum prenses. Yeterince uzun süredir sahte flört yapıyoruz."

Bir buçuk saat boyunca beni sohbete dahil etmeye çalıştıktan sonra, işe şey bu oldu. Yüz ifadesini değerlendirmek için koltuğumda döndüm.

"ama, sen kendininkini paylaşırsan ben de benimkini paylaşırım." Homurdandı. "Evet, doğru."

"Bir saatimiz kaldı," dedim. "Başka ne hakkında konuşabiliriz?"

"Kelimenin tam anlamıyla her şey." Kör gözüne hızlı bir bakış attıktan sonra şerit değiştirdi.

spot. "Politika konuşurdum. Dinden. Geçmişte yattığım kadınlar çünkü hiç flört etmedim. Hadi eğlence için *bunlardan* birini yapalım."

Başımı eğdim. "Baban Adele ile evlendiğinde sen kaç yaşındaydın?"

Bauer sert bir nefes verdi. "Lisedeki kız arkadaşımın beni aldattığı zamanı hatırlıyor musun? En iyi arkadaşımla? Onun yerine bunu detaylıca özetleyelim."

Ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirdi ama onu . Ailesinin bariz işlev bozukluğu hakkında konuşmaktaki suskunluğunun cazibesine kapılmak bana hiçbir fayda sağlamayacaktı. Bir erkek olduğunu itiraf etse bile.

"Bir gün harika bir çocuk psikiyatristi olacaksın prenses," dedi. "Bu zavallı çocukları paylaşmaya zorluyorsun."

"Saptırma konusunda çok yeteneklisin, Bauer."

Bana çarpık bir sırıtış gönderdi. "Pek çok şeyde yetenekliyimdir, inan bana. Ailem hakkında konuşmamak listenin başında bile değil."

İma karşısında gözlerimi devirerek pencereye döndüm. Seattle çok güzeldi ama kuzeye doğru ilerledikçe manzaranın ihtişamı da artıyordu. "Burayı sevmene şaşmamalı," dedim ona. "İnanılmaz bir yer."

Yorumum bir yanıt gerektirdiğinden değil, ama Bauer hemen bir şey söylemedi. Sonra yavaşça nefes verdi, iyi bir yoga esnemesinden sonra ya da sıcak suyla dolu bir küvete girip ilk kez teninize çarptığında yaptığınız gibi.

Ruhumun rahatladığını söyleyen türden bir iç çekti.

"Dağlar, kendimi bir kafese sıkışmış hissetmediğim tek yer."

Ben bu konuda yorum yapamadan, telefonundaki rahatlatıcı ses bize çıkışa yönelmemizi söyledi. Uzakta binalar vardı, Vancouver silueti Richard'ın bize gitmemizi söylediği yere doğru suya doğru ilerlediğimiz yerden bile görülebiliyordu.

"Ailen ne zaman geldi?"

Telefonunun ekranına baktı ve gözlerinde suçluluk duygusu gördüğümü sandım. "Biraz önce Richard'ın özel uçağında onunla birlikte uçtular."

Kaşlarım alnımda yukarı doğru kaydı. "Peki neden bunu yapmadık? Otuz dakika içinde oraya varabilirdik."

"Çünkü henüz babam ve Adele'le birlikte uçan metal bir tüpün içine hapsolmek istemedim." Bauer bana hoşgörülü bir sırıtış attı. "Bu geceki pijama partisinden önce kız arkadaşımla vakit geçirmeye ihtiyacım vardı."

Parmağımla onu işaret ettim. "Size ayrı odalar demiştim."

"Ve eğer bunun üzerinde herhangi bir kontrolüm varsa, dileğiniz benim için emirdir." Kendi parmağını işaret etti. "Ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki çok fazla itiraz edersen tuhaf görünür."

Bir iniltiyle başımı koltuğa yasladım. "Bu çok aptalca. Richard'a bu karışıklığı anlatamaz mıyız?"

"Evet, elbette yapabiliriz." Bauer bana bir bakış attı. "Eminim kim olduğunu bilerek ona yalan söylediğimizi öğrendikten sonra Adele'e bir çek vermek hoşuna gidecektir."

"Eninde sonunda mecbur kalacaklar." "Neden?"

"Şey," diye kekeledim, "eğer merkezin önemli bir bağışçısıysa, ziyarete gelmeyecek mi?"

"Elbette. Kız kardeşin merkezi sık sık ziyaret ediyor mu?" Kaşlarımı çattım, bu da onu güldürdü.

"Yalan söylemek eğlenceli değil, Bauer. Bundan zevk almıyorum. Kendimi sahte ve sahtekar gibi hissediyorum ve sanki bu iyi adamı kandırıyormuşuz gibi."

"Tek yaptığın farklı bir isimle cevap vermek," diye belirtti. "Onunla ilk kez konuştuğunda Lia gibi mi davranıyordun?"

"Hayır," diye itiraf ettim.

Yüksek ağaçlar ve su manzaralarıyla çevrili dolambaçlı yolda ilerledikçe evler büyüdü.

"Hayır, değildin. Dinle, bunun en kötü yanı bir günlüğüne benden hoşlanıyormuş gibi davranmak zorunda olman."

Bunu kayıtsızca söyledi ama sözlerinde bir keskinlik vardı.

Bir an için gözlerimi kapattım ve gecenin hayal ettiğim gibi geçtiğini hayal etmeye çalıştım. Finn bizi Vancouver'a götürüyor olsaydı ve ben de bir geceliğine onun kız arkadaşı gibi davranmak zorunda kalsaydım nasıl hissederdim?

Ve zihnim bomboş kaldı.

Kalbim sessizdi.

Muhtemelen o da bu durumdan benim kadar rahatsız olurdu. Ve düşündükçe, bu duruma hiç düşmeyeceğimizi anladım çünkü ben Richard'la konuşurken o bana yaklaşıp kolunu belime dolamazdı. Bana Bauer'in baktığı gibi bakmazdı. Sessiz bir koridorda benimle dans etmezdi.

Bauer cipi Richard'ın evinin girişine doğru çevirdi ama bakışlarım ne muhteşem manzarada ne de yüksek kulübedeydi. Bizi oraya doğru götüren adamdaydı. Ağzının etrafındaki deri biraz gerginleşmişti ve gözleri daha önceki ışıltısının bir kısmını kaybetmişti. Bu onun için de zordu ama benim için olduğundan tamamen farklı bir şekilde.

Derin bir nefes aldıktan sonra elimi onun vitesin üzerinde durduğu yerin üzerine koydum.

Bauer'in gözleri önce bana, sonra ellerimize kaydı.

Teni sıcak ve pürüzlüydü.

"Senden gayet hoşlanıyorum, Bauer," dedim ona sessizce. "Sadece seni hiç tanımıyorum."

Aniden ciddileşen tavrımı incelerken kaşlarını gözlerinin üzerine indirdi.

"Dans ederken söylediğin şeyi neden söyledin?" Beni rahatsız ettiğinin farkına bile varamadan soru ağzından çıkmıştı.

Bu, gözlerinin arkasında bir şeylerin kıvılcımlanmasına neden oldu. "Ne dedim ben?"

"Finn benimle hiç böyle dans etmemişti." Yüzüm muhtemelen kıpkırmızıydı ama kendimi... önemli hissediyordum. Eğer Bauer doğruyu söylüyorsa ve bütün gece benim Claire olduğumu biliyorduyorsa, o zaman bunu söylerken benimle konuşuyordu. Lia'yla değil. "Bunu neden söyledin?"

Cipi park etmek için ellerimizi çözmek zorunda kaldı ve bir anlığına eve baktı.

Sonra başını eğdi ve koltuğunda bana bakacak şekilde eğildi. "Lia için verilen yemeğe neden gittin? Madem yalan söylemekten bu kadar nefret ediyorsun."

Çıkmaza girdik.

İçinde bulunduğumuz şey buydu. Eğer Bauer'e şu anda, üzere olduğumuz bu gösteriye başlamadan önce söyleseydim, anında çenesini kapatırdı. Ona yıllarca kardeşine mükemmel bir erkek, istediğim her şeyin prototipi gibi baktığımı, ama çıktığım erkeklerin her zaman kıyaslandığında çok yetersiz kaldığını söyleseydim.

Yeterince akıllı değil.

Yeterince tatlı değil.

Yeterince nazik

değil. Yeterince ...

Yeterince Finn değil.

Burada, sayabileceğim her yönden kardeşinin tam zıttı olan bir adam vardı. Ve bir grup yabancıнын önünde, istediğim her şey oymuş gibi davranacaktım.

Derin bir nefes aldım. "Önce sana sordum."

Bauer gizemli bir şekilde gülümsedi. "Öyle yaptınız prenses."

Ona attığım beklenti dolu bakış, gülümsemesinin daha da büyümesine neden oldu. Koltuğumdan kalkıp cevabı ondan koparmak istedim. Cevap vermemesi beni sinirlendirdi. Sanki bir yerlerde bir titreşim başlamış gibiydi.

Vücudumun derinliklerinde, eğer bana söylemeseydi derimin yüzeyinde görebileceği kadar yayılıyordu.

"Neden bana söylemiyorsun?" Sabırsızca fısıldadım.

"Neden bana söylemiyorsun?" diye karşılık verdi, yüzü cipin sessizliğinde benimkine yaklaşıyordu. Gözleri ağızıma sabitlenmişti. "Bu iş bitmeden beni çıldırtacaksın, değil mi?"

Aramızdaki sıkılaştan bağı kopardı ve kendimi cipin kapısına yaslayarak arkama yaslandım. Ne yapıyordum ben?

Göz ucuyla gördüğüm bir hareket dikkatimi çekti. Richard devasa bir güvertede durmuş bize el sallıyordu. "Misafirimiz var."

Bauer gözlerini kırıştırdı. "Doğru."

Hava ağır ve garip bir şekilde yüklüydü, ancak hangimizin aramızdaki boşluğa tüm bu enerjiyi gönderdiğini anlayamıyordum.

Bana uzun uzun baktı. "Gösteri zamanı, prenses."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

BAUER

Tanıdığım en büyüleyici kadınlardan biri olma yolunda hızla ilerleyen Claire'in istediği olmadı. Richard'ın ellili yaşlarının sonlarında düzenli bir kadın olan hizmetçisi bize üst kattaki koridorun sonundaki yatak odamızı gösterdi ve Claire'in saklamaya çalıştığı hoşnutsuz bakışına gülmemeye çalıştım.

Oda, tıpkı Richard'ın evinin geri kalanı gibi, ah... doğru kelimeyi düşünebilir miyim?

Bunaltıcı.

Her ne kadar evi Batı Vancouver'ın ucunda, yoldan gizlenmiş olsa da, ağaçlar arsayı dolduruyor ve evin yoldan görünmesini engelliyordu, içeri adım attığımızda, evle ilgili her şey bunaltıcıydı. Ve inanılmaz, akıl almaz derecede çirkindi.

Claire ve ben yatak odamızda durduk, kesinlikle nutkumuz tutulmuştu.

"Bu..." Gözleri geniş, yuvarlak ve şok olmuş bir şekilde mekâna hâkim olan yatağa dikilince sesi kesildi.

"Bu korkunç."

Havalı bir kahkaha attı. "Sanırım Richard Harper bir şeyleri aşırı telafi ediyor."

"Bu senin profesyonel görüşün mü?"

Yavaşça başını sallaması beni güldürdü.

Yüzyılın başındaki bir Fransız genelevinin her yüzeye kusulmuş hali gibiydi. Süslü altın yıldızlar her yerdeydi; mobilyalarda, resim çerçevelerinde ve aynalarda. Derin, mücevher tonlarındaki döşemeler, tıpkı kapıdan girdiğimiz andan itibaren olduğu gibi, şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırmama neden oldu.

"Ne beklediğimi bilmiyorum," dedi. Eliyle zayıf bir şekilde, kan kırmızısı kadife perdelerle tamamlanmış kral boy, dört direkli yatağı işaret etti.

uyku alanını tamamen kapatacaktı. "Ama bu değildi."

Banyomuzun içine baktım ve kısık bir ısıklık çaldım. "Bu odaya girmeden önce gözlerini iyice kapat prenses. Gözbebeklerin kanayacak."

"Zengin insanlar tuhaftır," dedi ve omzunun üzerinden bana baktı. "Bana söylediğin bu değil miydi?"

" gibi bir şey." Başımı kaşıdım ve çantamı geniş pencerelerin çerçevelediği kanepeye attım. Ağır siyah ve altın çizgili kumaşın tamamen kapladığı pencereler, o kadar baskın bir desene sahipti ki, ona bakarken neredeyse klostrofobik hissediyordum.

"Bu kanepede rahat görünüyor."

Ona dönüp baktım, yüzündeki sırıtışı yakaladım ve başımı salladım. "Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?"

Odaya girdiğimiz anda, geceyi o korkunç, korkunç çiçek desenleriyle kaplı lanet kanepede geçireceğimi biliyordum. Küçük ve rahatsız olacaktı, ama bunu yapacaktım, çünkü Claire'i öpmek, her türlü şeyi yapmak istesem de, eğer kabul ederse, daha önce hiçbir kadına zorla ilgi göstermemiştim ve buna da başlamayacağımdan emindim.

Ayrıca, beni yok edeceğini söylediğinde baldızının gözlerindeki bakışı yakalamıştım ve ona kesinlikle inanmıştım.

Claire bana cevap vermedi çünkü muhtemelen düşündüğüm her şeyi biliyordu.

"En azından bana iyi yastıklardan birini ver," dedim ona. Kanepedeki küçük yastığı, sosisli sandviç şeklindeki o tuhaf, anlamsız yastığı kaldırıp ona doğru fırlattım. "Çünkü bunu kullanmayacağım."

Gülümseyerek yastığı yakaladı ve devasa yatağa tırmandı. "Sanırım bunu başarabilirim, çünkü bana, oh, bir bakalım... bu sefer on dört tane verdi."

Kıçını incelerken beni yakalamaması için başka tarafa baktım ama hadi ama, yatakta dört ayak üzerindeydi ve ben zaten ellerimi ondan uzak tutmak için mücadele ediyordum. Bu yüzden yastık başımın yan tarafına çarptı.

Kahkahaları o kadar sevimliydi ki, bütün gece duyabilseydim muhtemelen kafama beton bir blok fırlatmasına izin verirdim.

"Kahretsin," diye mırıldandım. Bu sefer başım beladaydı ve nedenini çok iyi biliyordum. Yaşam tarzım Claire gibi kadınlarla birlikte olmaya uygun değildi. Beni yanlış anlamayın, Whistler'da kız olan arkadaşlarım vardı.

Snowboard piliçleri güçlü ve baş belasıydı ve birçoğunu arkadaşım olarak sayıyordum. Yarışmacı arkadaşlarımdan hiçbirisiyle yatmamıştım, sadece kar tavşanlarıyla yatmıştım. Bir geceliğine barmenle sorun yaşamayan dağ ziyaretçileri.

Ama Claire farklıydı.

Akıllı, tatlı, saçma sapan ve benim için fazla iyi. Claire, kafamda asla çok fazla dikkat etmediğim varsayımsal listedeki her kutuyu işaretledi - Keeper listesi, bu yüzden onunla bir gece için rol yapmak benim için zor değildi.

Kanepeye bakarak Richard'ı toplum merkezi hakkında bilgi edinmek için tam bir haftalık bir eğitime ihtiyacı olduğuna ikna etmenin bir yolunu bulmaya çalıştım çünkü Claire'le daha fazla zaman geçirebilmek için yedi gecelik uykumu seve seve o nakışlı kâbusa bırakabilirdim.

Kapı yumuşak bir sesle çalındı.

"İçeri gel," dedi Claire.

Hizmetçi kafasını içeri uzattı. "Partinin geri kalanına alt katta katılmak isterseniz yemek on beş dakika içinde servis edilecek."

"Hemen geliyoruz," dedim ona.

Kapı kapandıktan sonra Claire yatağa uzandı ve elleriyle yüzünü kapattı. "Bu delilik."

"Çılgınca olan ne biliyor musunuz? O yatağa on beş kişi sığabilirdiniz ve yine de yer olurdu."

Doğrulup oturdu ve parlak ve koyu renk saçları at kuyruğundan kayd.

"Doğru."

Bu da bu gece çok iyi uyuyacağım anlamına geliyor" dedi.

Kapıya doğru işaret ettim. "Gidelim prenses. Heyecanlı olduğunu biliyorum."

Yataktan kalkıp atkuyruğunu düzelterek yürüdüğünde, odadan çıkarken elim sırtında gezindi. Gömleğinin etek ucundaki kıvrıma düşmek istedi ama kolumu tekrar yanıma soktum.

Annemle babam, on iki kişinin rahatlıkla oturabileceği türden resmi bir yemek masasının başında bekliyorlardı.

"Tatlım," dedi Adele selam verirken, Claire'in yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi. "Sadece kendin ol," diye fısıldadı. "Ama biliyorsun... Lia'ya cevap ver."

Claire ona zayıf bir gülümseme verdi. "Anladım."

Richard bize katıldı, Adele ve babama dolu şarap bardakları uzattı. "Mütevazı evim hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Hayret verici," dedim ona ciddiyetle. "Daha önce hiç bir şey görmemişim."

Claire bu düşünceyi yinelediğinde tavus kuşu gibi .

"Elimde olsa tüm zamanımı burada geçirirdim," dedi. "Kendimi kral gibi hissediyorum." Başımı salladım. "Anlaşılabilir."

Adele bana uyarıcı bir bakış attı ve babam elini ağzına götürdü.

Akşam yemeği için oturduk, Claire sağımda oturuyordu ve sandalyesini masaya yaklaştırırken neredeyse su bardağını devirecekti, bir elimi kalçasına koyup sıktım.

Ona cesaretlendirici bir gülümseme verdim, o da zayıf bir şekilde karşılık verdi.

Richard, masanın başındaki yaldızlı, süslü sandalyesinden bu hareketi yakaladı ve bize göz kırptı.

"Peki, Bauer, sponsorluğunu kaybetmenle ilgili bu saçmalık da ne? Son birkaç etkinliğinizde muhteşemsiniz."

Adele'in yüzü bembeyaz kesilmişti ki Richard'ın gözüne ilk ben göründüm. Claire'le benim önüme ekmek ve çorba koyan hizmetçiye gülümseyerek yutkundum.

"Bunun keyifli bir akşam yemeği sohbeti olup olmadığını bilmiyorum, efendim."

Kesinlikle benim için değildi çünkü bir ana sponsor olmadan herhangi bir rekabetçi çekişmeyi yeniden kazanmak için çabalıyor olacaktım. Scotty bunun üzerinde çalışıyordu, ama bu kalabalık onu incelemek isteyeceğim son kalabalıktı. Özellikle de Adele'in önünde.

"Bu çok değişken bir kariyer," diye araya girdi Adele. "Tüm aile için çok stresli, gerçekten."

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Evet. Ne kadar çaresiz hissettiğinizi hayal bile edemiyorum. Merkezde sana ihtiyacı olan tüm bu çocuklara yardım edebilirsin ama oğlun senin ulaşamayacağın bir yerde."

Claire masanın altında ayağını benimkinin üzerine bastırdı.

Richard tamamen kayıtsız bir şekilde aramızda gülümsedi. "Ailem beni uzun zaman önce sildi," dedi. "Bu kadar önemseyen bir ailen olduğu için şanslısın."

Cevap olarak ciddi bir şekilde başımı salladım. "Gerçekten de öyleyim."

"Merkezden bahsetmişken," dedi Richard çorbadan aldığı yudumlar arasında, "neden bana biraz bahsetmiyorsun Adele?"

Rahatlamış bir nefes verdi. "Çok isterim."

Bu da üç çeşitten oluşan yemeğin geri kalanının havasını belirledi. Richard ve Adele sohbeti domine ediyor, arada sırada babam da gerekli müdahalelerde bulunuyordu.

Claire her şeyi düşünceli bir şekilde izledi, Adele merkez gibi bir yerin normalde fırsatlara sahip olmayan çocuklar üzerinde yaratabileceği olumlu etki hakkında bir şeyler söylediğinde birkaç kez başını salladı.

"Sessizsiniz, Bayan Ward," dedi Richard, ettiğimden biraz daha zekiydi.

Gülümsedi ve kolumu sandalyesinin arkasına uzattım. Saçları elime değdi ve daha iyi bir karar vermeme rağmen ipeksi uçlarıyla oynadım.

"Ekleyecek pek bir şey yok sanırım."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Bu, basit bir fotoğraf çeken ve içinde gördükleriyle yetişkin bir adamı neredeyse ağlatan aynı genç kadın."

Saçlarını parmağımın ucunda döndürdüm ve Claire titredi. "Şey, Adele ve Robert o kadar kapsamlı bir iş çıkardılar ki, benim ne katkıda bulunabileceğimi hayal bile edemiyorum."

"Ama erişim alanlarının daha geniş olabileceğini düşünüyorsunuz," dedi.

"Daha fazla çocuğa yardım edebilirler."

Cevap vermeden önce sessizce nefes aldı. "Bence bu kategoriye giren pek çok hayırseverlik çabası var. Yetersiz hizmet alan gençlere yönelik hizmetler hakkında konuşulması gerekiyor; bu hizmetlere en çok ihtiyaç duyan çocuklara ulaşma fırsatına sahip olmaları gerekiyor ve bu her zaman fiziksel konumun hemen yakınında yaşayan çocuklar olmuyor. Bu nedenle birçok sporcu, örneğin, daha büyük etkinlikler için çocukları otobüsle getirmek üzere farklı okul bölgeleriyle işbirliği yapıyor. Eğer tek bir coğrafi bölgeyle sınırlı kalırsanız, yardım edebileceğiniz çocuk sayısı da sınırlı olur."

Babam başıyla onayladı. "O haklı. Son birkaç yıldır durgunlaşıyor gibiyiz. Erişim alanımızı genişletmek isterdik ama bunu yapabilecek kaynaklara sahip değiliz."

Richard ikisini de izledi ve gözleri ilgiyle ikisi arasında gidip geldi. "Muhtemelen yıllar boyunca bu etkinliklerden yüzlercesine katılmışsındır, değil mi Lia?"

kardeşinin adını söyleyince gözlerini kırıştırdı ve elim omzuna doğru kaydı. Hafifçe gevşedi.

"Evet. Kardeşim kendi vakfını hiç kurmadı ama o kadar çok arkadaşının vakfını destekledik ki, onları bir arada tutmak çok zor."

"Bahse girerim seni ve kız kardeşlerini yetiştirmekle oldukça meşguldü," dedi Richard. "Annen öylece çekip gittiği için."

Claire dikkatle yutkundu. "Öyleydi. Yine de geçmişimizin ayrıntılarını pek kimse bilmez. Bu nedenle hayatımızı çok gizli tutardı."

Parmaklarımın omzundaki baskısını artırdım, sadece orada olduğumu bilmesini sağladım.

Ward kardeşlerin neler yaşadığını Finn'den biraz biliyordum ama Richard daha da fazlasını biliyor gibiydi. Onları neredeyse Logan büyötmüşü ve kardeşı -Claire'in diğey üvey kardeşı- Logan'la anlaşılamadığı için hayatlarında pek yer almıyordu. Ama nedenleri beni hiç ilgilendirmemişti.

Şimdiye kadar.

Richard'ın ses tonu sempatikti ama yine de en başta bunu bildiğı gerçeğini dikkatle inceledim. Gözlerimde bir şey görmüş olmalı ki ellerini kaldırdı ve gülümsedi. "Özür dilerim, yapmamam gereken bir şeye adım attığımı bilmiyordum. Yeterince derine inilirse bunun herkesçe bilindiğini sanıyordum."

"Öyle değil," dedim ona sessizce. "Ve herkes çocukluğunda berbat olan şeyler hakkında konuşmaktan hoşlanmaz."

Claire yavaşça nefes verdi ve bana küçük bir gülümseme verdi.

"Sorun yok, Bauer," dedi. "Özür dilemene de gerek yok Richard. Eğer biri yeterince araştırsaydı, Brooke'un anne olmanın yapmak istediğı şey olmadığına karar verdiğini bilirdi. Kız kardeşlerim ve ben Logan gibi bizi tam da ihtiyacımız olan şey olacak kadar seven birine sahip olduğumuz için şanslıydık. Ama her çocuk buna sahip değil. Adele ve Robert gibi insanların, kardeşimin yaptığını yapabilecek başka bir aile üyesine sahip olmayan çocuklara yardım etmeye çalışmalarının takdire şayan olduğunu düşünüyorum."

Richard koltuğuna geri yaslandı. "Sanırım bu da eğitim tercihlerinizi etkiledi."

Başını salladı. "Öyle oldu."

"Bir gün ne yapmayı umuyorsun?"

Adele bana anlam veremediğim bir bakış attı. Claire sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

Doğru. Lia Ward bir gelişim psikolojisi uzmanı değildi ve Claire'e kız kardeşi olarak yaklaştıkça düğüm daha da karışabilirdi.

"Senin ve benim gibi umutsuz zavallıları kurtaracak Richard," dedim elimi Claire'in sırtına koyarak.

İsteddiği gibi gülümsedi, kollarını yana açtı. Krallığını sergileyen bir kral. "Kurtarılmaya ihtiyacım var mı?"

"Belki dekorasyon becerilerinizden, ama hepsi bu kadar," dedim ona. Adele nefesini içine çekti ve Claire dudaklarını dişlerinin arasında yuvarladı.

Bir süre sessizlikten sonra Richard'ın gür kahkahası katedralin tavanında yankılandı.

Ve neyse ki, akşam yemeğini tamamlarken bu havayı bozdu. Her şey Seattle hakkında küçük konuşmalarla oldukça yüzeysel kaldı ve Vancouver'da aile odasına ve gürül gürül yanan ateşe geçtik. Richard, Adele ve babama tuhaf ve abartılı hayat hikâyelerini anlatırken ben pencereden dışarı bakıyordum. Camdan duvarın dışında, soğuk hava dalgasının içeri girdiğini görebiliyordunuz.

Hava soğuduğunda su ürkütücü bir durgunluğa büründü. Claire'yanında, kabarık, korkunç bir koltukta otururken, kolumu mobilyanın arkasından geçirdim ve pencereden görünen manzara ve yanımdaki kadın dışında her şeyi görmemeye çalıştım. Bacakları göğsüne doğru kıvrılmıştı, bu yüzden birbirimize değmiyorduk ama neredeyse değiyorduk.

Neredeyse.

İlk öpüşmemizle ilgili küçük masalımı asla uydurmamalıydım. Şu anda tek hayal edebildiğim karanlık bir mutfak, Claire'in gömleğini yumruklayarak beni aşağı çekmesi, sırtımı buzdolabının kapısına dayaması ve benimle birlikte olmasıydı.

Kafamda dolaşan bu fantezi yüzünden, bu neredeyse beni öldürüyordu.

Her yerimiz *neredeyse* birbirine değiyordu. Saçları yine ellerimin hemen ötesindeydi. Kürek kemikleri ön koluma bir santimden daha yakındı. Kalçası benimkine o kadar yakındı ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Ve bu bir işkenceydi. İki saat boyunca orada oturduk, her birimiz ara sıra annemle babam ve Richard arasında kolayca akıp giden sohbete katıldık.

Tüm niyet ve amaçlar için, Richard'ın duvarlara astığı tüm şatafatlı dekorasyonlar kadar faydalıydık, ama yine de bizi orada istedi.

Güneş tamamen battığında ve gökyüzü karardığında Claire elinin arkasından esnedi.

"Yukarı çıkmaya hazır mısın?" Başımı onunkine doğru eğerek sordum.

Başını salladı, gözlerimle buluşmak için bana doğru döndü, hareket ettiğimi fark etmemişti. Başparmağım elmacık kemiğinden bir tutam saç almak için hareket ettiğinde nefesi kesildi.

"Çillerin var," diye fısıldadım, kimsenin duyamayacağı kadar sessizce. Biz.

Başını sarsakça salladı ama geri çekilmedi. "Tam da biraz Güneş."

Mırıldandım. "Hoşuma gitti."

Richard boğazını temizledi ve Claire'le işgal ettiğim o küçük alanda davetsiz sert ve istenmeyen bir his uyandırdı. "Pekâlâ," dedi bilmiş bir tavırla. "Sanırım geceyi tamamlamanın vakti geldi."

Adele ayağa kalktı ve bana uyarıcı bir bakış attı. "Evet, öyle görünüyor."

Claire benden önce koltuktan kalktı çünkü ayağa kalkmadan önce Bağlılık Yemini'ni kafamdan okumak için on saniye ayırmam gerekiyordu, yoksa kendimi utandırabilirdim.

Claire, "Herkese iyi geceler," dedi.

Onu merdivenlerden yukarı ve koridora kadar takip ettim. İkimiz de tek kelime etmedik.

Yatak odamıza doğru yürürken gergindim ve kapalı kapılar ardında olduğumuz anda her türlü senaryoyu hayal ettim.

O, beni yumuşak, sıcak bedenine doğru çekti ve onu öpmemi istedi.

Ben, ellerimi gömleğinin pamuğunun altına sokup dudaklarının hayal ettiğim kadar yumuşak olup olmadığını, dilinin tatlı ve serin olup olmadığını öğreniyorum.

Kapıyı iterek açtı, ben de nefesimi içime çekerek sessizce kapattım ve sırtımı kapıya yasladım, o ise çantasına doğru yürüdü, içinden pijamalarını çıkardı ve bana doğru tek bir bakış bile atmadan banyoya girdi.

Tüm varlığım söndü. Evet.

Her şeyim.

"Elbette," diye fısıldadım. "Ne olacağını düşünüyordun?"

O banyodan çıktığında, başka bir pamuklu şort ve çok sevdiği bir tişört giymişti, ben o aptal kanepeye yayılmış tavana bakıyordum.

İkimizden kimin akıllı olduğunu biliyordum ve her zamanki gibi o değildi. Ben.

O olabilir muhtemelen duyub benim kaçınma için herhangi bir sırala . ciddi ilişki. Arabada şaka yapmıyordum. Bir kere denemiştin, o da bitti.

Kendimi enayi gibi hissediyordum. Koşullar olmadan daha kolaydı. Tekrarlanan yüzler ya da beklentiler yoktu. Bu şekilde, ister benden ister başkasından kaynaklansın, dağınık bir hakkında endişelenmeme bile gerek kalmadı.

Claire sessizce çok büyük yatağına tırmandı ve iç çektiğini duydum. "O kadar da kötü değildi."

Çekinerek söylediği sözlere gülümsedim.

"Hayır, o kadar da kötü değil."

"Are ..." Durakladı. "Kanepe çok mu rahatsız?" Rahatsızdan da kötüydü.

Sabah olduğunda sırtım ikiye bükülmüş ve boynum o kadar kırılmış olurdu ki en iyi chiro'nun hasarı düzeltmek için on yedi randevuya ihtiyacı olurdu. Ayrıca naftalin gibi kokuyordu.

"Her şey yoluna girecek."

"Bana yalan , değil mi?"

Ona bakmak için başımı çevirdim. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve bu odada benimle birlikte olmak onu gözle görülür bir şekilde germiştir.

"İyi geceler prenses."

Battaniyenin altında kaybolmadan önce bana verdiği gülümseme kalbime öyle garip şeyler yaptı ki, sırf bir anlığına görebilmek için o kanepede yüzlerce kez uyuyabileceğimi biliyordum.

Ve ben ve Claire, küçük maceramızın henüz başlamadığından haberimiz bile yoktu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

CLAIRE

O canavar yatağın içinde uyanmak en hafif tabirle kafa karıştırıcıydı. Oda o kadar ama o kadar karanlıktı ki yönümü bulmam tam otuz saniye sürdü.

Bir noktada, koca bedenini küçük kanepeye yaydıktan sonra, Bauer uyanmış olmalı ki ağır kadife perdeleri çekiştirerek kapattı. İki kumaş parçasını ayıran aralıktan en ufak bir ışık sızıntısı geliyordu ve bu sızıntı odanın ortasını boydan boya kesiyordu. Sanki yattığım yatakla Bauer'in mışıl mışıl uyuduğu yer arasına bir çizgi çekilmiş gibiydi.

Ona bakıp da gülümsememek imkânsızdı çünkü uzun bacakları kanepenin kenarından sarkıyordu ve kaslı, mürekkepli bir kolu yüzünün üzerinde sallanıyordu.

Vücudunu örten battaniye tanımlayamadığım koyu bir renkteydi ama göğsünün üzerine kadar çekilmişti. Dinleyin, belki Bauer'in gözlerindeki bariz davete icabet etmemiştim ama ben bir yılı aşkın süredir sevişmemiş, kırmızı kanlı bir kadındım. Sonuncusu da hızlı ve unutulabilir bir şeydi, zihnimde Finn'le boy ölçüşebilecek birinin olup olmadığını görmeye çalışmanın bir yan ürünüydü.

Ve içimdeki insan, kırmızı kanlı kadın, Bauer'in bir gün önceki pamuklu Henley'in altında tam olarak ne sakladığını görmeye çalışarak olabildiğince uzağa eğildi.

İnlediğinde, yüzünü örten kolunu gererek kaldırdığında, sessizce geri eğildim ve başımı yastığa koydum.

Onu biraz daha göremediğim için duyduğum hayal kırıklığı şaşırtıcıydı ve alınımı ovuşturarak hangi cehenneme gittiğimi anlamaya çalıştım.

nereden geldiğini.

Bauer... iyiydi. Zeki ve kendini küçümseyen bir şekilde komikti. Ama bir sürü komik adam tanıyordum. Birlikte ders aldığım ya da kız kardeşim ve arkadaşlarımızla dışarı çıktığımda tanıştığım adamlar. Bu onu aval aval bakmaya değer biri yapmazdı.

Ama bana saygı duyduğu da belliydi çünkü aynı odayı paylaşmamıza rağmen şansını zorlamamıştı. Uyanışının inkar edilemeyecek kadar samimi seslerini dinlerken, görmezden gelemeyeceğim gerçek buydu.

Dürüst olmak gerekirse, gülünç olan bakışlarının ötesinde, kumda çizdiğim çizginin üzerinde kendini tutma şekli ... şey ... merakımı uyandırdı.

Belki de görüldüğü kadar kötü olmayan kötü çocuk.

Yatağımın başucundaki masadan telefonum çaldı ve hemen uzanıp onu aldım.

Paige: Sen ve kötü çocuk ne zaman eve gidiyorsunuz söyle. Hava sisteminin sana doğru dönmesi hoşuma gitmiyor. Vancouver'dan uçuşları ertelemeye başladılar bile.

Paige: da iyisi, yerinizi tespit etmeme izin verin LÜTFEN. Sadece on yedi kez sordum ve sen ve kız kardeşlerin neden mahremiyetinizi ihlal ediyormuşum gibi hissediyorsunuz anlamıyorum.

Merakla hava durumu uygulamamı açtım ve gördüklerim karşısında yüzümü buruşturdum. Parlak kırmızı harflerle yazılmış *Hava Durumu Tavsiyeleri* en üstte kayıyordu ve bizim yönümüze ve Vancouver'ın kuzeyine doğru ilerleyen ve Nisan ayı için rekor düzeyde kar yağma olasılığı olan şeyi okuduğumda, Bauer'in bakıp bakmadığını umursamadan yatakta doğruldum.

Öyleydi.

"Günaydın, günışığım," dedi. Daha iyi bilmem gerektiği halde ona baktım ve hemen ardından pişman oldum.

Battaniyenin ne sakladığını bilmek istiyordum ve artık . Kaslar.

Ve mürekkep. Ve daha fazla kas.

Gözlerim *doğruca* telefonuma gitti. Sayılır. "Günaydın. Bu hava tahminini gördün mü?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Neden?"

"Mümkün olduğunca çabuk geri dönmeliyiz."

Bauer gerindi, vücudunu güneşin ısıttığı bir kayanın üzerindeki uykusundan yeni uyanmış büyük bir kedi gibi açtı. Göğsünün çıkardığı ses derimin iki beden dar gelmesine neden oldu ve telefonuma daha fazla baktım.

"Bir şey olmaz. Nisan ayında büyük bir kar yağışı olursa hep dünyanın sonu gelmiş gibi davranırlar."

Ona şüpheli bir bakış attım. "Bauer, bir metreden fazla kar yağabileceğini söylüyor."

Esnedi. "En fazla iki inç alacağız."

Ekranımda dönüp duran radar, mavilerin ve morların uğursuz tonlarında farklı olmak için yalvarıyordu.

"Hiç kimse size ilk uyandığınızda ve yüzünüzde endişeli bir ifade varken muhteşem görüldüğünüzü söyledi mi?"

Telefonumu battaniyenin altına sokarak iç çektim. Paige'e cevap vermek daha sonra olacaktı çünkü odamı paylaşan flörtöz adamla uğraşmak görünüşe göre önce halledilmeliydi.

"Öyle olduğunu söyleyemem." Battaniyeleri dikkatlice koltuk altlarımın altına sıkıştırarak... herhangi bir şeyi örtmek için, ona sabırlı bir bakış attım. "Lütfen giyinir misin? Aşağıda kahve olup olmadığına bakmak istiyorum."

Bauer yavaşça kanepeden kalktı ve o koca vücudu ve onu örten tek şey olan siyah boxer külotunu gördüğümde elimi gözlerime götürmem tamamen içgüdüsel oldu. *Elimi gözlerime kapattım.* Bir çocuk gibi.

Gürültülü kahkahası yüzümün kızarmasına neden oldu.

"Eğer bakmak istiyorsanız prenses, hiç durmayın. İncelemeniz için buradayım."

Elimin korumasının ardında gözlerimi devirdim. "Ben tuvalete gidiyorum, çıktığımda giyinik olsan iyi olur."

"Artık giyinik durumdayım," diye itiraz etti. "Tüm önemli kısımlar örtülü."

Yataktan kaydım ve banyonun mahremiyetine ulaşırken gözlerimi önümde tuttum. Kapı kapandığında, iç çekerek kapalı kapıya yaslandım. Bauer ile aynı yatak odasını paylaşmak sağlığım için tehlikeliydi.

Ama istediğim gibi, banyodan fırçalanmış saçlar ve fırçalanmış dişlerle çıktığımda üzerinde bir tişört ve gri eşofman altı vardı. Dürüst olmak gerekirse,

eşofman altı daha kötü olabilirdi - ya da daha iyi, eğer yeterince uzun bakarsam -Boxer külottan daha iyi.

Bauer bana değil, telefonunun ekranına bakıyordu. Kaşlarını çatma sırası ondaydı ama ona sevimli görüldüğünü söylemeyi reddettim. Bu kadar ateşli erkekler asla sevimli olarak tanımlanamazdı ve tanımlanamazdı da.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

Yüzü anında aydınlandı. "Yok bir şey. Aşağı inmeden önce hemen bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Ama beni beklemen gerekiyormuş gibi hissetme."

Omuz silktim. " değil. Devam et, kulak misafiri olmayacağım."

Bir eliyle ensesini ovuşturan Bauer gerçekten de... endişeli görünüyordu. "Tamam." Başını salladı ve telefonu kulağına götürdü. Birkaç dakika sonra gülümsedi. "Hayır, ofisleri basmadım. Farklı bir taktik denedim ama... tam olarak planladığım gibi gitmedi." Başını salladı. "Sakın bana seyahatini uzattığını söyleme."

Bana baktı.

"Evet, aslında şu anda Batı Vancouver'dayım, yani senin evinden yaklaşık bir saat uzaktayım. Neden?" Başını salladı. "Hayır, Seattle'a geri dönüyordum."

Birkaç kıyafet alıp banyoya geri döndüm ama kapıyı aralık tuttum. Sessizce, şortumu çıkarıp taytımı bacaklarımın üzerinden çektiştirirken, nefesinin altında bir küfür mırıldandığını duydum.

"Scotty, yanımda bir yolcu var ve bu hiç hoşuna gitmeyecek." Durakladı. "Hayır, öyle değil."

Üzerime eşofmanımı geçirdim ve ona sorgulayan bir bakış atarak banyodan çıktım.

Çenesinin yan tarafını kaşıdı. "Biliyorum Scotty, ama iyi olduğuna eminim." Yüzünü buruşturdu. "Evet, kötü olabileceğini duymuştum ama hadi ama, ne kadar zamandır o dağların yanında yaşıyoruz? Yüz yıldır oradasın. Bana her zaman abartmadıklarını söyleme-"

Scotty telefonun diğer ucunda her ne söylediye, Bauer yavaşça nefes verdi.

"Yiyeceği var mı?"

Ellerim yavaşça pijamalarımı toplamaya başladığım yere indi. Tanrım, biri yolda mı kalmıştı? Kayıp mı olmuştu? Zihnim yarışmaya başladı, kalbim başı dertte olabilecek her kimse onun için acıyordu.

"O güçlüdür, tamam mı? Agnes'in iyi olacağına eminim. Ayrıca, onu kontrol etmesini isteyeceği son kişi benim. Benden nefret eder."

Agnes ismi zihnimde tatlı, küçük, yaşlı bir kadın imgesi uyandırmıyordu gülümserdim ama şimdi *yemeği* olup olmadığından bile emin değildim.

"Onu kontrol edebiliriz," dediğimi duydum.

Bauer'in yüzü şok içinde düştü. Gözlerini kırıştırdı. "Evet, Scotty, bu o. Ama

."

"Ona Agnes'i kontrol edeceğimizi söyle," dedim, bu kez daha kararlı bir şekilde. Kaldırdım

çenemde iyi bir ölçü için. Nedense bu Bauer'in genişçe sırtına neden oldu. "Richard'dan erzak getirebiliriz, eğer biraz konserve ve ürün vermemize izin verirse. Yiyeceği olduğundan emin oluruz."

Konuştuğu kişi Bauer'in kıkırdamasına neden olan bir şey söyledi. "Evet, kesinlikle benden daha iyi bir insan. Gerçi Agnes'le tanıştığında buna pişman olabilir."

Ağzım açık kaldı. Bauer hakkında söylediğim her güzel şeyi geri aldım. Korkunç biriydi. Ve kabaydı. Ve kar fırtınasından önce ıssız bir yerde mahsur kalmış, yiyeceksiz yaşlı kadınlara karşı kabaydı.

Gözleri yüzüme yapışmıştı, yaramazlık ve ateşle doluydu. "Tamam Scotty. Şimdi gidiyoruz, ama yapabileceğim tek şey kontrol etmek, içeride biraz yiyeceklerle birlikte olduğundan emin olmak ve sonra hemen geri dönmek. Seattle'a güvenli bir şekilde teslim etmem gereken değerli bir paket var."

"Tanrım," diye mırıldandım, sırt çantamın fermuarını gereğinden biraz daha sert çekerken onun sabit bakışlarını görmezden geldim. "Sence de biraz abartmıyor musun?"

Bauer her kiminle konuşuyorsa, muhtemelen Agnes'in kocası, oğlu ya da onun için çok endişelenen torunuyla vedalaştı ve sonra sessizce beni izledi. Daha fazla kıpırdıyamayacak hale gelene kadar sırt çantamla oynadım.

"Scotty kim ve Agnes senden neden nefret ediyor?" diye sordum.

Yavaşça gülümsedi. "Scotty bana her şeyi öğreten adamdır." Bauer kanepeye oturdu ve ayaklarını bir gün önce giydiği yürüyüş botlarının içine soktu. "Tüm kariyerimi ona borçluyum ve o da bunu çok iyi biliyor, bu yüzden Agnes'i kontrol etmek gibi korkunç bir görev için beni çağırdı. Sen ortaya çıkıp zavallı yaşlı adama umut vermeseydin muhtemelen hayır diyecektim."

"Bu korkunç," diye feryat ettim. "Onu tamamen savunmasız bir şekilde orada mı bırakacaksınız?"

Bauer başını yana eğdi. "Evet. Çünkü o iyi olacak. Her zaman öyledir."

"Bauer, göbek adın Davis her neyse, kendinden utanmalısın." Ellerimi kalçalarımaya koydum. "O küçük, yaşlı bir kadın ve erzağa ihtiyacı var. Sert göründüğünü biliyorum ama hadi ama sen bile bu kadar taş kalpli değilsin."

"Neredeyse seni uyarmak istemeyecektim," dedi gizemli bir şekilde. Öne doğru eğildi, kollarını uyluklarının üst kısmına dayadı ve ellerini dizlerinin arasından sarkıttı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Çünkü sen tanışma zevkine eriştiğim en sinir bozucu, en sevimli, en gizemli kadınsın ve sırf bu yüzden sana bizi neye bulaştırdığını söyleyeceğim."

Ellerimi kaldırıp yüzümü kapatmak istememek imkânsızdı. Bana hiç böyle şeyler söylenmemişti. Tamam, belki kız kardeşlerim tarafından sinir bozucu. Ama ben açık bir kitap gibiydim. Kelimenin tam anlamıyla. Hayatımı açık kitaplarda geçirdim, orada bulduğum her şeyi özümsemeye çalıştım. Ama nedense bu adam bana baktı ve varlığından bile haberdar olmadığım bir versiyonumu gördü.

Bende onu çeken bir şey vardı.

"Bizi ne için kaydettirdim?"

Bauer ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü, gri benim bakmadığım bir şekilde kalçalarından sarkıyordu ve kolunun ulaşamayacağı bir yerde durdu.

"Agnes bir kedi."

Gözlerimi kırpıştırarak yüzüne baktım. "Ne?"

"Agnes, Scotty'nin kendisi dışındaki herkesten nefret eden korkunç, kötü, huysuz kedisidir. Otomatik besleyicisine ne kadar mama koyduğunu hatırlayamıyor, bu yüzden eve gelemeyen açlıktan öleceğinden korkuyor."

"Oh," dedim zayıf bir sesle. Bauer gülümsedi.

"Evet, oh."

"Yani, biz... ıssız bir yerde yaşayan bir kediye kontrol etmek için kar fırtınasının ortasında araba sürüyoruz."

Başını yavaşça salladı. "Öyle görünüyor."

Pencereye doğru yürüdüm ve ağır perdeleri dikkatlice geri çektim. Kar çoktan yere yapışmıştı. Ağaç dalları beyaza bürünmüş, zaten büyüleyici olan manzaraya büyümlü bir hava katmıştı. Bir kış harikalar diyarı gibi. Ama artık harika değildi.

"Yaklaşık bir saat uzaklıkta mı yaşıyor?" Zayıfça sordum. Bir saat o kadar da kötü değildi.

Korkmaya gerek yok.

"Evet. Seattle'a zamanında dönmek istiyorsak bir kahve içip yola çıksak iyi olur."

Gözlerimi kısıtım. "Özür dilerim. Bu ..." Durakladım. "Sen telefonu kapatana kadar beklemeliydim."

Elleri omuzlarıma indi ve beni nazikçe döndürerek yüzünü ona çevirdi. Ben göz kapaklarımı aralayınca kadar konuşmadı. "Prenses, yok. Ben hâlâ bu fırtınanın küçük tatlı bir kedi yavrusu gibi geçip gideceğini düşünüyorum, korkunç bir hayvan olan Agnes'in aksine."

Gülümsemem çabucak geldi ve onu görünce göğsünün derinliklerinde mırıldandı. "Öldürüyorsun beni," diye fısıldadı.

"Özür dilerim."

Omuzlarımı sıktı. "Hayır, değilsin. değil."

On beş dakika sonra, elimizde kahveler ve Richard'ın hizmetçisi tarafından bizim için paketlenmiş kahvaltı sandviçleri, büyük, şişman kar taneleri yumuşak küçük sesler halinde ön cama çarparken Bauer'in Jeep'ine dolmuştuk.

"Paige'e bunun benim fikrim olmadığını söyledin, değil mi?" diye sordu, kaçırıldığımı düşünmemeleri için kız kardeşlerime bir mesaj gönderirken beni izliyordu. "Çünkü hayatımı tehdit ederken çok ciddi görünüyordu."

"Ciddiydi."

"Yararlı," dedi kuru bir sesle. Motoru çalıştırdı ve koltuğuna geri oturdu.

Ben: Uzun hikaye, ama Bauer'in koçuyla ilgili bir şeyi kontrol etmek için biraz kuzeye sapmamız gerekiyor. Bana bir şey olmaz.

Lia: Aman Tanrım, seni çılgınca bir şeye ikna etmesine izin verme. Sanki kar fırtınası umurunda da.

Paige: BU YÜZDEN SENİ TAKIP EDEBİLMELİYİM. GÖTLER. Logan'a telefonunu nasıl hackleyeceğini

öğretiyorum. Isabel: *Benim yapmayacağım bir şeyi yapma.

Molly: Mho's Bauer? ? NE KAÇIRDIM? I

heyecan verici şeyler olduğunda seyahat etmekten nefret ederim *üzgün surat emoji*

Aniden gelen yaylın ateşi karşısında içimi çektim ve telefonumu sırt çantamın ön tarafına yerleştirdim. "Merak etme, aslında hiç kimseyi öldürmedi."

Bauer başını salladı ve vitesi geri vitesine taktı. "Siz Ward kadınları, üzerinizde bir uyarı etiketiyle gelmelisiniz prenses."

Garaj yolundan çıkıp uğursuz görünümlü fırtınaya doğru ilerlerken inanamıyordum ama gülüyordum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BAUER

Bir gün Agnes için bir tapınak inşa edebilirim, Claire'in onu şeytan kedinin aksine kar fırtınasında mahsur kalmış tatlı bir yaşlı kadın olarak düşündüğü gerçeğinin anısına, böylece Bayan Ward ile daha fazla zaman geçirmeme izin verebilirim.

Ancak bugün o gün olmayacaktı çünkü Scotty'nin kulübesine olan yolculuğumuz, sıfır görüş mesafesi, kaygan ve buzlu yollar ve direksiyonu bile kırmama neden olan şiddetli rüzgârın birleşimi nedeniyle beklediğimden neredeyse üç kat daha uzun sürdüğünde, tek istediğim varış noktamıza sağ salim ulaşmaktı.

Nisan'da.

Lanet olası *bir Nisan* ayıydı ve benim için gezegendeki herkesten daha önemli olan adam için ruhumun derinliklerine kadar nefret ettiğim bir kediye kontrol ederken, gerçekten tanımadığım bir kadınla yollarda olmak zorundayken Batı Kanada'yı vuran yüzyılın fırtınasını kabul edemezdim.

Claire yolcu koltuğunda sessizdi ve bu sefer onu itmedim.

Yaklaşık bir saat önce araba kullanmanın mantıksız aşamasına gelmiştim, sırf sihirli bir şekilde yolları daha iyi görmenize yardımcı olur diye müziğin sesini kısıyorsunuz.

Scotty'nin evine giden sapağı gösteren kırmızı posta kutusunu gördüğümde rahat bir nefes aldım.

"Geldik," dedim ona.

Sesimi duyunca biraz sıçradı. "Oh, güzel."

Dikiz aynasına ve görüşümü engelleyen beyaz örtüye baktım. Böyle bir havada araba kullanmayalı yıllar olmuştu.

Scotty'nin evi yakın olduğu için muhtemelen en azından bir gece burada kalacağımızı düşündüm.

"İyi misin?" Ona sordum. Eğer ben stresliysem... onun neler hissettiğini hayal bile edemezdim.

Claire bir an sessiz kaldı ve sonra titreyerek nefes verdi. "Bir saat boyunca doğru düzgün nefes aldığımı sanmıyorum."

"Neredeyse ," diye söz verdim.

Başını salladı.

Gülümsedim. "Şimdi söyleyebilirsin."

Claire bana doğru baktı. Yüzü solgun ve çizgiliydi. "Ne dedin?" Kaşlarını kaldırarak ön cama doğru bir el salladım.

"Ahh." Boğazını temizledi. "*Sana söylemiştim* lafını onun evine güvenli bir şekilde girdiğimiz zamana saklayacağım."

Uzun araba yolundan aşağı döndüğümde Jeep'in arka tarafı savruldu. Aşırı düzeltme yapmamam gerektiğini biliyordum, çünkü isteyeceğim son şey yoldan kaymak ve ilk elli metre kadar ileride olduğunu bildiğim hafif hendeğe düşmekti, araç kendini düzeltene kadar ellerimin direksiyon üzerindeki baskısını azalttım. Artık Scotty'nin arazisini çevreleyen ağaclar tarafından hafifçe korunduğumuz için, görüş mesafesi bizi buraya getiren yollarda olduğundan daha idare edilebilir bir seviyeye yükselmişti.

"Yarın önemli bir şey kaçırarak mısınız?" Ona sordum.

Alnını ovuşturdu. "Bir ders ama... İçeri girdiğimizde profesörüme e-posta göndereceğim." Claire inledi. "Ve aileme çünkü muhtemelen çıldırmışlardır."

Paige'in üzerime doğru geldiğini düşündükçe ürperiyordum. Ama Scotty'nin evinde kalıp bir geceliğine onun gazabını göze almak, Seattle'a aptalca bir dönüş yapmaya tercih edilirdi.

"Bu kadar hızlı çarptığına inanamıyorum," dedim. A-çerçevesiz kulübesinin tepesi göründü ve göğsümün etrafındaki gerginlik bandı daha da gevşedi. Tek yapmam gereken, takip etmem gereken izlerin olmadığı, uzun ve hafif virajlı araba yolunu bulmaktı. Ağaçlardaki kıvrımı rehberim olarak kullanarak, el değmemiş olduğu için kolayca altı ila yedi inç derinliğinde olan karda bizi ileriye doğru ittim. Kar zinciri olmayan lastikler hızlandığımda patinaj yapınca küfrettim. Hem de çok.

"Dünyaca ünlü bir snowboardcunun karda araba kullanmaktan korktuğuna inanamıyorum," diye beklenmedik bir şekilde dalga geçti. Şaşırtıcı bir şekilde dilimiz çözüldü.

Muhtemelen içeri girdiğimiz anda gözlerimizi oyacak olan Agnes'le baş başa kalacak olsak bile görünürde bir sığınağımız vardı.

"Karda araba kullanmaktan korkmuyorum." Sürüklenen karın izin verdiği kadar kulübeye yaklaşırken ona bir bakış attım. "Ama düşünmem gereken sen varken yoldan kaymak istemedim."

"Sen çok tatlısın, Bauer."

"Ben öyle bir şey değilim," diye cevap verdim, tamamen hakarete uğramış bir şekilde. "Hiç kimse bana böyle korkunç bir isim takmadı."

Kıkırdadı ve bu benim ani savunmacı değdi. "Bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor?"

Dilimin ucuna kadar gelmişti ki, sırf onun kuşkusuz güzel kıcını karda taşımak istemediğim için bunun tatlı biri olduğum anlamına gelmediğini söyleyecektim. Ben bir baş belasıydım, çok teşekkür ederim. Bana tatlım dediği için hiçbir kadının kıkırdamadığı, mürekkepli, piercingli, snowboard yapan bir baş belasıydım ve bunu mezar taşıma kazıyabilirdi çünkü buna o kadar inanıyordum.

Cipi park edip derin bir nefes verdikten sonra şapkamı kafamdan çıkardım ve elimi saçlarımın arasına soktum. "Bu beni rahatsız etmiyor; sadece doğru değil. Aileme sorun."

Yavaşça başını salladı, beni incelerken başını hafifçe eğdi.

Parmağımla onu işaret ettim. "Hayır, bunların hiçbiri yok. Psikanaliz yok. Uyku şortunla nasıl görüldüğün umurumda değil. Buna izin yok."

Claire yavaşça gülümsedi. "Kes şunu."

Daha da genişledi, pembe dudaklarının arkasında beyaz, düzgün dişleri görünecek kadar genişledi. Bir gamze ortaya çıktı. Karın kör edici beyazlığına karşı, koyu renk saçları ve masmavi gözleriyle Pamuk Prenses'e benziyordu.

Öfkelendim. "Hadi içeri girelim, tamam mı?" "Tamam."

Anlaşması çok sessizdi, kendinden çok memnundu ve bu beni en az boktan sürüş kadar küfrettirdi.

"Kar derin olacak. Ayakkabılarının ıslanmaması için seni taşımamı ister misin?"

Claire'in gözleri parladı. "Bu inanılmaz... tatlı... bir davranış."

"Tamam. Ayakkabıların ıslansın, pantolonun ıslansın, hipotermiye gir, bak bakalım umurumda olacak mı?" Jeep'in kabininde ona doğru eğildim.

"Arabanın içinde bana gelme."

Gecenin bir yarısı vücut ısıınız düştüğünde sizi ısıtmam için bana yalvarın çünkü *pratik ve mantıklı* teklifimi kabul etmediniz prenses."

Yalandı çünkü bana gelip bunu sorsaydı soyunurdum. Her şeyi.

Düşüncelerim yüzüme yansımış olmalıydı çünkü allık yavaşça elmacık kemiklerine yayıldı.

"Riske gireceğim," dedi sessizce. "Ama bu kadar pratik, mantıklı ve tatlı olmadığın için teşekkür ederim."

Gözlerimi devirdim. "Aşırıya kaçtın ama rica ederim. Sen burada bekle. Önce anahtarımın çalıştığından emin ."

Karın içinden geçip aynı derecede karlı güverteye çıktıktan sonra, Agnes'in pençelerini açmış ve dişlerini göstermiş bir şekilde beklemediğinden emin olmak için karanlık kulübenin içine baktım.

A-çerçevesinin çıkıntısının altında büyük bir odun yığını vardı, bu da biraz daha rahat nefes almamı sağladı. En azından ertesi gün eve dönene kadar geceyi sıcak geçirecektik. Odunların sağında ağır hizmet tipi bir kürek vardı.

"Tanrı seni korusun Scotty," diye mırıldandım. Kapıyı açar açmaz kulübenin içine kar düşmesin diye hemen kapının yanındaki alanı kürekle temizledim. Kilidin metali bok gibi soğuk olmasına rağmen anahtar kolayca çalıştı. İçeri girebileceğimizi bildiğim için döndüm ve güverteye çıktığında yolu açık olsun diye tek bir şerit kürekledim.

Bunu tatlı olmak için yapmıyordum ama içeri girdiğinde çoraplarının sırlıslık olmasını istemiyordum. Ben bir geceden fazlası için hazırlanmamıştım, onun da öyle olduğunu düşünmüyordum. Ve kesinlikle rekor kıran bir kar fırtınasını içeren bir geceden fazlası için değil.

Döndüm ve ona el salladım. O sırt çantasını alıp eşofmanının kapüşonunu saçlarının üzerine çekerken, bunu söylemesinin beni neden bu kadar rahatsız ettiğini düşündüm.

Belki de Claire'in bana tatlı biriymişim gibi bakmasını istemediğim içindir. İnsanlar Finn'e her zaman tatlı derlerdi ve eğer bu biriyle yatmak için ölüm öpücüğü değilse, ne olduğunu bilmiyordum.

Hayatım boyunca ya da beş yıl hariç tüm hayatım boyunca Finn'in ailemiz için önemli olan her konuda üstün bir örnek olduğu bana hatırlatılmıştı ve bundan rahatsız olmayı bırakmış olsam da ben de onun kategorisine girmek istemiyordum.

Claire güverteye atlayıp onun için kürekle kazdığım patıkada ilerlerken, onunla bu kulübede mahsur kalmanın, malikânedeki izlendiğimiz o şatafatlı yatak odasından kesinlikle daha kötü olacağını biliyordum.

Kendisi olabilirdi.

Kendim olabilirim.

Ve o orada oturup beni zararsız, kabarık bir oyuncak ayı olarak kategorize ederken gidecek hiçbir yerimiz yoktu.

"Brrrr," dedi sokulurken. "Bu rüzgar çok soğuk."

Kapıyı iterek açtım ve ona içeri girmesini işaret ettim. "Hadi gidelim. Ben ateş yakayım."

Benden önce, sadece mutfak tezgâhı boyunca uzanan küçük bir lambanın aydınlattığı karanlık kulübeye girdi. Elbette Scotty o lanet kedi için ışığı açık bırakmıştı.

Kapıyı kapattığımda Claire sert bir nefes verdi. "Bu.." "Minik mi?" Ben de ekledim.

Bir kahkaha attı. "Evet."

Scotty'nin kamarası tek bir odaydı, mutfak tezgâhı arka tarafa doğru uzanıyordu, yanında küçük bir odaya tıkıştırılmış, kullanışlı bir duş, tuvalet ve lavabodan başka bir şey olmayan bir banyo vardı. Oturma alanını ayıran küçük, köhne bir masa ve ona yaslanmış iki sandalye vardı. O masada çok yemek yemiştim.

Kanepe ve sandalye -basit ve kahverengi deri- aynı derecede küçük bir konsol masasının üzerindeki küçük bir televizyonla karşı karşıyaydı çünkü Scotty evdeyken dışarıdaydı. Arazisi muhtemelen beş dönümden fazla, yoğun ağaçlık bir ormandı ve kulübesinin tüm metrekaresi beş yüzden fazla olamazdı.

Ana yükselen tavanları, odayı olduğundan daha büyük hissettiriyordu. Arka köşeye yerleştirilmiş eski moda odun sobası odaya sıcak ve davetkâr bir hava veriyordu, yaktığımda daha da iyi olacaktı.

"Üst kattaki yatak odası mı?"

diye sordu. Başımı salladım.

"Çatı katı."

Merdivenlere ihtiyatla baktı.

"Merak etme," dedim ona. "O kanepede yatmakla ilgili uzun bir geçmişim var ve bundan çok daha kötü geceler geçirdim."

Claire döndü ve kulübenin tamamen pencereli olan kısmına baktı. Scotty'nin ve benim, kulübesinin en sevdiğimiz bölümüydü. Evet, küçüktü ama bir

her tarafı yaşadığımız bu yerin güzelliğini gösteriyordu.

Şu anda, görüşümüzü engelleyecek hiçbir şey olmadığı için soğuk ve biraz vahşi görünüyordu.

Titredi. "Sanki o fırtına bizi yutacakmış gibi hissediyorum." Başımı eğdim. "İyi misin prenses?"

Sessizdi, ellerini yavaşça kollarının üst kısmında aşağı yukarı ovuşturuyordu. "Sanırım kafamda, yolculuğun en kötü kısım olacağını hayal ettim. Ama kim bilir ne kadar süre boyunca bir yabancının evinde mahsur kalmanın ve donarak ölmek için dua etmenin korkunç derecede rahatsız edici bir yanı var."

Ona dikkatle yaklaşarak ellerimi bir gün önce Richard'ın evinde yaptığım gibi omuzlarına koydum. "Donarak ölmeyeceğiz. Propan bitse bile soba için bol miktarda odun var ve burası oldukça sıcak oluyor."

Gözleri çok büyük ve güven doluydu. Bunu atlatmamıza yardım edebileceğime güveniyordu.

Normalde hissedebileceğim gibi paniklemiş ya da kapana kısılmış hissettirmek yerine, bana bu kadar çabuk inanması göğsümü ısıttı. Ellerim hafifçe sıkıldı ve avuçlarımin altındaki kasların gevşediğini hissettim.

Claire başıyla onayladı. "Tamam, donmayacağız ama yiyecek var mı?"

"Oh, evet." Omuzlarını tekrar sıktım ve mutfığı incelemeye gittim. "Scotty hakkında bildiğim bir şey varsa o da dondurucusunun her zaman berbat bekâr yemekleriyle dolu olduğudur."

Küçük kapıyı açtım ve hayal kırıklığına uğramadım.

"Gördün mü?" Siyah ve kırmızı kartonlardan birini çıkararak ona söyledim. "Bir öğünde bir haftalık sodyum miktarına ulaşabiliriz ama yiyecek çok şeyimiz var. Kiler de iyi ve dolu olacak. Antrenman yapmadığımız sürece markete pek gitmiyor ve her gün benimle Whistler'da, bu yüzden taze yiyecek konusunda fazla bir şeyimiz olmayacak."

Rahatlayarak iç çekti ve arkamdan yaklaştığını hissettim, vücut ısısı sırtımı ısıtacak kadar yakındı. "Gördüğüm kadarıyla tavuklu börek seviyor."

"Kimin yok ki?" Omzumun üzerinden ona baktım. "Umarım sen de seviyorsundur çünkü ben yemek yaparsam akşam yemeğinde bunu yersin."

Claire gülümsedi. "Diğer seçenekler için kileri kontrol edeceğim. Belki başka bir şeyler hazırlayabilirim."

Bir hareket gözüme çarptı ve ellerimi kalçalarıma dayayarak döndüm. "İşte küçük puştun kendisi."

Claire dilini şaklattı. "O kadar da kötü olamaz."

Agnes kanepenin arkasından başını çıkardı, dişlerini gösterdi ve bana doğru tısladı.

"Şu yeşil gözlere bak," diye mırıldandım. "O derinliklerde çok fazla şiddet saklı."

Arkadaşım güldü, sonra çömeldi ve elini uzattı. "Hey, güzel kız."

Agnes ona küçümseyen bir bakış attı ve kanepenin arkasında kayboldu. Başımı salladım. "Sana söylüyorum. O berbat biri."

"Onun hakkında böyle konuşmamalısın. Evcil hayvanlar ses tonunuzu anlıyor, siz anlamadıklarını düşünüseniz bile."

Güldüm. "Oh, gayet iyi anlıyor. Tüm kötü şeyler arkalarında bıraktıkları kargaşayı anlayabilir."

Claire doğruldu. "Scotty yemeğini nerede saklıyor? Yeterince aldığından emin olabilirim."

Scotty'nin telefonda söylediklerini ona açıkladıktan sonra cipe geri döndüm ve Claire'in arka koltukta bıraktığı yastıkla birlikte çantamı aldım. Kabine geri dönerken şampuanını koklayabilmek için yüzüme yaklaştırdım mı?

Çok doğru, yaptım.

Eğer gerçekten ama gerçekten yatmak istediğim ama beni tamamen görmezden gelen bir kadınla küçük bir alana hapsolmek zorunda kalsaydım, o zaman yakalayabildiğim anları değerlendirirdim. Kullandığı meyveli karışımın kokusunu alabilmek için rastgele yastık koklamak da buna dahildi.

İçeri döndüğümde daha fazla ışık yanıyordu ve Claire çatı katına çıkan dar merdivenlerden iniyor, telefonunu tozluğunun kemerine sokuyordu. "Bu kadar küçük bir yerde yaşayınca delirmiyor mu?"

Ceketimi çekiştirerek çıkarıp kapının yanındaki portmantoya asmadan önce başımı salladım. "O basit bir adam. Ona keşfetmesi için bir açık hava ve küçük bir fiberglas parçasının üzerinde hızla inmesi için bir dağ verin, o zaman mutlu olur."

Gülümsedi. "Bu seni de tarif ediyor mu?"

Etrafıma baktığımda Whistler'daki dairemin de buna çok benzediğini fark ettim. Alan küçüktü, mobilyalarım kullanılabilir durumdaydı ve dekorasyon açısından pek bir şey yoktu.

"Evet, sanırım." Omuz silktilim. "Paramı dünyayı deneyimlemek için kullanmak varken neden resimlere, ıvır zıvıra ve tozlanacak ıvır zıvıra harcamayım ki?"

Claire durdu ve merdivenlerin yanındaki duvara baktı. İlk büyük zaferimden sonra Scotty'yle birlikte çektiğimiz küçük çerçeveli bir resim yamuk asılmıştı.

Benden neredeyse bir karış kısaydı, şanslı siyah şapkasının altından gümüşü beyaz saç tutamları çıkıyordu, ama sırtışı o kadar büyük, kadar gururluydu ki, şimdi bakmak neredeyse zordu. Kolu omuzlarımdaydı, ben de madalyayı ellerimde tutuyordum, yüzümde devasa bir sırtış ve rüzgârda savrulan yanaklarımda gözlük izleri vardı. Onunla ilk tanıştığım iki yıl sonraydı, bileklerim kelepçeliydi ve polisler suç duyurusunda bulunmayacağını söylemişti.

"Onu seviyorsun," diye gözlemledi Claire.

Kendimi dürüstçe cevap verirken buldum. "O benim en iyi arkadaşım. Hayatımda bir şeyler yapabileceğime inanan tek kişi."

Claire bana bakmadı, gözlerini fotoğraftan ayırmadı. Onu şok edecek bir şey, herhangi bir şey yapmak istedim. Çünkü nedense tüm bunlar bana çok samimi geliyordu ve Claire de benim düşünemeyeceğim kadar ilgi çekici, büyüleyici geliyordu.

"Scotty ile ilk tanıştığım kelepçeliydim çünkü az önce garajının yan tarafını hurdaya çevirmiştim." Omuzları gözle bir şekilde gerilirken sesimi eşit tuttum. "Polislerin beni bulması zor olmadı çünkü evinin yan tarafında kullandığım mavi spreyci boya ellerimdeydi. Garajının camlarını kırarken kendimi kesmiştim."

Nefes aldı. "Bunu neden yaptın?"

"Kim bilir?" İtiraf ettim. "On yedi yaşındaydım ve canım sıkılıyordu, arkadaşlarım da muhtemelen bunu yapamayacak kadar korkak olduğumu düşünüyorlardı. Polisler beni eve getirdiğinde ve Scotty sayesinde sicilimde mala zarar verme ve vandalizm suçu olmayacağını söylediğinde Adele benim için çok mutlu olmuştu."

Claire'in yüksek sesle düşünen biri olduğunu fark etmeye başlamıştım. Özellikle de bir şeyi anlamaya çalıştığında. Ve şu anda beni anlamaya çalışıyordu. Resme o kadar sert bakıyordu ki, duvardan fırlamamasına şaşırıyordum.

"bir şey yok," diye mırıldandı.

Arkasına yaklaştım ve yavaşça içime çektim. Yastığın üzerinde olduğundan daha güçlüydü, o inanılmaz koku. İçime çekmemek için kendimi zor tuttum.

Burnumu saçlarına gömecek, kollarımı arkadan ona dolayacak ve vücuduma ne kadar sıcak ve yumuşak bir şekilde sarıldığının tadını çıkaracaktım.

Beni kimsenin çözemediği bir yapboz gibi bir araya getirmek istediği çok açıktı. Ama sonunda kadar da karmaşık olmadığını görecekti.

Ailemin düşündüğü gibiydim. Beceriksiz ve hayal kırıklığı.

Ben de Scotty'nin düşündüğü gibiydim. Her şeyi enine boyuna düşünmeyen bir asabi.

"Neye şaşmamalı?" Sesim paslı geliyordu.

Dönüp bana baktı ve ben bir santim bile kıpırdamayı reddettim. Ama sonra Claire de kıpırdamadı.

Derin bir nefes aldım ve göğsüm neredeyse onunkine değecekti, o kadar yakın duruyorduk. Onu öpmek istedim. Birçok nedenden dolayı.

O sarı elbisenin içinde nasıl görüldüğü yüzünden.

Çünkü bana neden yalan söylediğini hâlâ söylemedi. Çünkü içimde var olmayan bir şeyi bulmaya çalışıyordu,

İyi, tatlı ve düşünceli bir şey, ailemin beni tamamen mahvetmediği anlamına geliyordu.

"İyi bir adam olmana şaşmamalı," dedi sessizce. Nefesim boğazımda düğümlendi.

Elini nazıkçe kalbimin üzerine koydu ve ben de avucumu koluna oraya sabitledim. Teni... çok ama çok yumuşaktı.

"Seni mahvetmediklerine sevindim, Bauer."

Claire elini benimkinin altından çekerek yanımdan geçti ve mutfak tezgahının üzerindeki radyoyla oynamayı bıraktı.

Bir elimi duvara dayadım, gözlerimi kısıtım ve ondan duyduğum birkaç kelimeden sonra göğsümün içinde neler olduğunu anlamaya çalıştım. Çünkü o kadar basit, o kadar hızlı bir şekilde altımdaki halıyı tamamen söküp atmıştı.

Açtığı istasyon haberlerdi ve paraziti azaltmak için birkaç düğmeyi çevirdi.

"Evet, millet," dedi bedensiz ses. "Vancouver'da Nisan ayında yağan kar rekorunu kıracak gibi görünüyor ve önümüzdeki yirmi dört ila otuz altı saat boyunca da durmayacak. Bu yüzden güvende kalın, sıcak kalın ve karın tadını çıkarın."

Ona bakmak için başımı çevirdim. Görünüşe göre kendi bulmacamın cevabını için biraz zamanım vardı - Claire Ward ile ne halt edeceğimi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CLAIRE

Ertesi sabah uyandıgımda ateşim vardı.

Ve üst üste ikinci sabah, tamamen kafam karışmıştı. Ne kan kırmızısı perdeler ne de geniş bir yatak. Bunun yerine sessiz gri ışık, başımın üzerinde eğimli ahşap bir tavan ve hareket etmeye çalışıp göğsümde sıcak bir şey hissettiğimde gözümü kırıştırdım.

Yamalı bir yüze yerleşmiş yeşil gözler, yattığı yerden bana bakıyor ve üstümde oldukça rahat görünüyordu.

"Günaydın Agnes," diye fısıldadım.

Ağlamaklı bir miyavlama için ağzını açtı, bu da beni gülümsetti.

Kahverengi ve turuncu benekli kuyruğu arkasında seğirdi ve kulakları güzel yüzüne doğru eğildi.

"Abarttığını biliyordum." Elimi dikkatlice kaldırdım ve başının üstünden sırtına doğru gezdirdim. Agnes dokunuşuma doğru kaydı.

"Uyanık mısın, prenses?" Aile odasından bir ses seslendi.

"Mm-hmm. Dün gece bir arkadaşım yatakta bana katıldı."

"Bir bok yok mu?" Ayaklarının parke zemini geçtiğini ve çatı katına doğru dikkatli, sessiz adımlar attığını duydum. Bauer'in başı göründü, siyah saçları uykudan dağılmıştı ve çenesi büyümekten daha da ağırlaşmıştı ve uykulu bir şekilde sıırttı. "Lanetleneceğim."

Agnes yavaşça, çok ama çok yavaşça başını Bauer'e doğru çevirdi, kulaklarını dikti ve tısladı.

Kahkahalarım o kadar yüksekti ki kedi kahverengi ve turuncu bir gülle gibi yataktan fırladı ve köşeye sıkışmış şifonyerin arkasında kayboldu.

Çıplak göğsü görünene kadar birkaç basamak daha çıktı.

"Tabii ki gömleksiz uyudun," diye mırıldandım, yan döndüm ve yorgani göğsüme yasladım.

"Şaka mı yapıyorsun? Gecenin bir yarısı kavruluyordum. Sana ateşin bizi sıcak tutacağını söylemiştim." Gözleri yüzümde gezindi. "İyi uyudun mu?"

Başımı salladım. "Ben de sıcak uyandım."

Bauer bana bir parmak salladı. "Gördün mü, kendini yorumlara açık bırakıyorsun prenses. Yemi yutmadığım zaman bunun not edilmesini isterim."

İnlemem üzerine güldü ve başını aşağıya çevirdi. "Ben kahve yapacağım," diye seslendi.

Üst kattaki görüş noktandan dışarıya bakışım hiç de acı çekmiyordu. Scotty'nin kulübesi küçüktü, evet, ama uzun, cılız ağaçların, kırbaç gibi esen beyaz rüzgârın ve durmaksızın yağan iri, kabarık tanelerin oluşturduğu vahşi genişliği görmek için dönmenin inanılmaz bir yanı vardı.

Hayatım bir hafta içinde ne kadar garip bir hal almıştı.

Çoğu şey gibi bu da beni okul hakkında düşünmeye sevk etti. Öğrendiklerimin en etkileyici kısımlarından biri, kişinin eylemlerinin sonuçları ve bunların etrafındaki insanları nasıl etkileyebileceğiydi.

Çocuklar, hayatlarındaki yetişkinlerin onlarla nasıl konuştuğunun, onlara nasıl davrandığının, onlara nasıl öğrettiğinin ve onları nasıl sevdiğinin sonuçlarına katlanırlar. Ya da sevmemelerinin. Her eylem için bir tepki vardı. Bazen büyük, bazen de küçüktü.

Kız kardeşim için bir şey yapmayı kabul ettim. Hayatımın büyük şemasında, bu küçük bir karardı, sadece büyük olarak kabul edilebilecek bir süre boyunca oyalanan duygularla beslendi.

Bu küçük eylemin sonuçları çok büyük oldu.

Ve ben hala kafamda bunların ne anlama geldiğini ve kalbimin bunlarla ne yapacağını tam olarak çözemediğini düşünüyordum.

Bauer'in küçük mutfakta zemin ararken ve "aptal, eski boktan makineyi" anlamaya çalışırken çıkardığı sesler beni gülümsetti, bu da kafamda bildiklerim için bir başlangıç noktasıydı.

Akşamımızın sakın ama yine de eğlenceli geçtiğini biliyordum. Scotty'nin sahip olduğu küçük DVD çekmecesinde izleyecek bir şeyler ararken şöminenin önünde sodyum ve yağ yüklü tavuklu turtalar yedik. *Tombstone*'da karar kıldık ve Bauer her kelimesini biliyordu. Ara sıra onu şömine ışığında replikleri söylerken görüyordum.

O sandalyede kaldı, ben de kanepede bir battaniyenin altına yerleştim.

Çatı katının görece mahremiyetinde uzanırken, "iyi uykular prenses" demekten bir şey yapmadan beni yukarı yatağı gönderdiğinde bir hayal kırıklığı hissettiğimi biliyordum.

"Tam olarak ne istiyorsun Claire?" Fısıldadım.

Bauer'in kafası tekrar yukarı fırladı ve beni duymuş olmasından korkarak sıçradım. "Krep nasıl olur? Kilerde bir kutu karışım buldum."

Yavaşça doğruldum, Scott'ın yatağındaki alışık olmadığım eğimden dolayı sırtım hafifçe ağrıyordu. "Biraz hazırlayabilirim, elbette."

"Yemek pişirenin ben değil de sen olduğunu varsayman çok cinsiyetçi." Göz kırparak ortadan kayboldu.

Başımı tavanın eğimine çarpmamaya dikkat ederek ayağı kalktığımda, şifonyerin üzerinde asılı duran tozlu aynada kendime bir göz attım. Yanaklarım kızarmış ve saçlarım uykudan karışmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, yeni sevişmiş gibi görünüyordum. Evet.

Bir elimi göğsüme koyarak derin bir nefes aldım, ciğerlerimde tuttum ve verdim. Bazen, sonuçları hakkında çok fazla endişelenmeden ilerleyebilirdiniz. Ayaklarınızın altında ne olduğunu bilmeden sıçrayabilirdiniz.

Belki de Bauer ile geçirdiğim bu beklenmedik ve plansız zaman, bunu pratik etmem için bir fırsattı.

Yatağın yanında yerde buruşmuş parlak kırmızı bir battaniye vardı, onu aldım ve aşağı inmeden önce omuzlarıma sardım.

Bauer, ikimizin toplamından daha eski gibi görünen cızırdayan bir ızgaranın üzerine ustalıkla krep hamuru döküyordu.

"Bunlar güzel kokuyor," dedim ona. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim."

Omzunun üzerinden baktı -şimdi siyah bir tişörtle örtülü- ve çarpık bir şekilde sırtıttı. "Benim gibi adamlardan beklentilerin düşük olmasının güzelliğı de bu, değil mi? Bir kutunun kenarındaki basit talimatları takip ediyorum ve güzel bir kadının sonsuz minnettarlığına sahip oluyorum."

"Senin gibi erkekler mi?" Buharlı bir fincan kahve doldururken tekrarladım. "Şimdi kim iltifat için yem atıyor?"

Cevap kahrkahası kısa bir havlamaydı. Krepleri ustalıkla çevirmesini izledim. İki tanesi hazır olduğunda, onları bekleyen bir tabağı kaydıldı ve çenesini bana doğru salladı. "Devam et."

Krepler mükemmeldi. Kabarık, tatlı ve sıcaktı ve Bauer'in kendine benimkinin iki katı büyüklüğünde bir yığın yapmasını izledim. O ilk büyük ısırtığını almadan önce kaşlarımı anlamlı bir şekilde kaldırdım.

"Ne?" mırıldandı. "Enerjime ihtiyacım var."

"Ne için?" Çatalımı küçük kulübenin etrafında salladım. "Sıkıştık."

Gözleri şeytani bir parıltıya büründü.

"Ne?"

"Kar pantolonu giymeyeli ne kadar oldu prenses?"

Yaklaşık bir saat sonra Agnes, yargı ve küçümseme dolu yeşil beni izledi. Ben yan dönüp banyo aynasında kendime kuyruğunu tembelce salladı.

"Bu benim en iyi görünüşüm değil." Miyavladı.

"Biliyorum. Gülünç göründüğümü biliyorum ama inanın bana, bu benim fikrim değildi."

Bauer, kulübenin girişine serdiği havluya botlarını vurarak dışarıdan geri geldi. "Hâlâ giyiniyor musun? Hadi Claire Ward, bu kardan adam kendi kendine oluşmayacak."

Fikri için çok heyecanlıydı. Kar fırtınasında dışarı çıkmak kulağa korkunç gelse de, temiz havanın muhtemelen onu aklı başında tutacağını biliyordum.

"Bu kar pantolonları üzerimde kocaman duruyor," dedim ona.

"Yaptığımız şey için iyi olacaksın. Scotty'nin senin için işe yarayan bir şey bulmasına sevindim."

Hoşnutsuz bir şekilde onun mükemmel kıyafetlerine baktım. Ben yetmişli yıllardan kalma kahverengi bir kar pantolonu ve kışlık montun içinde boğulurken, Bauer cipinin arkasından çıkardıklarıyla *Snowboarding Magazine*'den fırlamış gibi görünüyordu.

"O kadar ileri gidebileceğimi sanmıyorum," diye mırıldandım. O bana bıyık altından gülerken, ben de pantolonun belindeki kayışı nasıl sıkacağımı bulmaya çalışıyordum. "Ama siz gülmeye devam edin bayım. Bunlar düştüğünde ve donarak ölmeyeyim diye kıcımlı içeri taşımak zorunda kaldığınızda, o zaman bunun o kadar komik olduğunu düşünmeyeceksiniz."

Agnes'in hoşnutsuz miyavlamasının sesi, Bauer'in botlarını çıkardığını ve bana yaklaştığını haber veriyordu. Adam yaklaştıkça kulakları hafifçe düzleşse de Agnes bu kez kendini tuttu.

İçimi çektim ve ellerimi indirdim. "Pes ediyorum. Sanırım bu tarz ben doğmadan önce emekliye ayrılmış. Sadece ormanda dolaşmam gerekecek."

"Bu kadar dramatik olma. Altında tozluk var." Durdu ve eldivenlerini dişleriyle çekerek çıkardı. Gözleri benimkilerle buluştu ve karnımda istemsiz bir dönme hissettim. "Alabilir miyim?"

Kendimi yavaşça başımı sallarken buldum.

Bauer soğuk, buz ve temiz hava gibi kokuyordu ve çenesini kaplayan koyu renkli kirli sakalında kar taneleri vardı. Elleri kar pantolonunun kemerinin iç kısmından çekiştiriyordu ve parmak eklemleri karnıma değdiğinde keskin bir nefes aldım.

Benden çok daha uzun boyluydu, benden kaçan küçük kumaş parçasını görebilmek için başını eğmesi gerekti. Parmakları benimkilerden daha büyük, kalın ve uzun olmasına rağmen, pantolonun astarının içinde küçük bir yarık buldu ve bileğini büktü.

Tüm vücudum . Alevler.

Her tarafım.

Eğer ateşli olduğumu düşündüysem, o bilek çevirme hareketini yaptığında, Bauer beni doğrudan yanan kütüklerin üzerine fırlatmış gibi hissettim. Öfkeli düşüncelerimi uzak tutmak için ellerine odaklandım. Bir elinde yonca vardı. Şans getirdiğinden emindim.

Öte yandan, bir aslan. Parmaklarım -ne zaman karar verdiklerinden tam olarak emin değildim- yelesinin çizgisini izlemeye başladı.

Bauer dondu kaldı.

"Neden bir aslan?" diye sordum.

Nefesi düzensizdi ve pantolonumu sıkılaştıracak elastik kayışın kenarını dikkatle kavradı. "Aslanlar besin zincirinin en tepesinde yer alır. Doğal ortamlarında hiç kimseden ve hiçbir şeyden korkmazlar."

Ellerinin üstündeki deri eldivenlerinden dolayı sıcaktı ve yüzey boyunca uzanan damarlar belirgindi. Böyle damarlara sahip olmak tuhaf bir şekilde erkeksi bir şeydi.

"Bunu her gördüğümde," diye devam etti sert bir sesle, kalçalarımı ona yaklaştıran pantolonumu yavaşça sıkarak, "bana bu tür bir korkusuzluğu kanalize etmem gerektiğini hatırlatıyor."

Gözlerimi onun yüzüne kaldırdım, yüzüme odaklanmıştı, öyle ki yüzüm anında kızardı. İlk hamleyi ben yapmadığım sürece beni öpmeyecekti.

Hayatta ilerlerken aslanı kanalize ederdi, benim dışımda.

Bunu benim ellerime bırakacaktı ve böyle bir adamdan böyle bir şey alabileceğimi bilmek baş döndürücü bir güç patlamasıydı.

Bauer bakışlarımı derinlemesine inceledi, sonra gözlerimden dudaklarıma geçti. "Emin ol Claire."

Sert emri karşısında yavaşça göz kıptım. Hayır, emir değil. Bu bir ricaydı.

İlk geceden beri, istediği şeyin bu olduğu konusunda bana karşı tamamen dürüsttü. O kadar emindi.

Yavaşça nefes vererek bakışlarımı ayırdım ve kelebek kanatlarının ince uçlarının tüm bedenimde uçuştığını hissettim. Sıçramaya hazır mıyım?

Henüz değil. Ama neyi beklediğimden de emin değildim.

Ama ne biliyordum? Aklım ve kalbimin hemfikir olduğu şey, buradaki zamanımızın henüz bitmediği idi.

"Kardan adam yapmak ister misin?" Küçük bir gülümsemeyle söyledim.

Bauer çenesini sıktı ve sonra nefes nefese bir kahkaha atarak alnını benimkine dayadı. "Evet, prenses. Seviyorum."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

BAUER

ÜÇ SAAT -ve bütün bir kar ailesi- sonra, daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım.

Karda dışarıda kaldıktan sonra soğuk bir duş aldım.

Sonunda, Claire Ward'a verdiğim bu garip tepkiyi *Prences Etkisi* olarak adlandırmaya başlamam gerekecekti çünkü lanet olsun, kadın beni her seferinde bir bakış, bir dokunuşla yavaş yavaş öldürüyordu.

O küçük banyoda, ona yaklaşık beş beden büyük gelen o saçma kar pantolonunu düzeltirken, neredeyse kontrolümü kaybediyordum. Çünkü benden onu öpmemi istememiş olsa da, öpmemi istiyordu. Onun büyük mavi gözlerinde gördüğüm her şey neredeyse kesinlikle benimkilere de yansiyordu.

Belki de beni neyin engellediğini biliyordum çünkü bana nasıl bakarsa baksın, bir kadına kendini zorla kabul ettiren bir adam değildim, ama hayatım boyunca onu neyin engellediğini anlayamadım.

Saatlerce, sürekli yağan karda oynadık, dört kişilik bir kar ailesi yapmak için saçma aksesuarlar kullandık ve saatlerce uzun süreli göz temasından veya herhangi bir şekilde kazara dokunmaktan kaçındık.

Bizim gibi kat kat giyinmiş olsaydım iyi bir şey hissetmezdim.

Buz gibi su üzerime çarptığında, hâlâ soğuk bir duşa ihtiyacım olduğu için kendime gülmek zorunda kaldım. Çünkü ne kadar az göz teması ya da ne kadar az dokunma olursa olsun, Claire'i o kadar çok istiyordum ki, kulübenin dışındaki ormanı kaplayan her santim karı eritebilirmişim gibi hissediyordum.

Tüylerim diken diken oldu ama yine de ellerimi duş duvarına dayadım ve birkaç derin nefes aldım. Ona verdiğim tepki her türlü sağduyuya meydan okuyordu, tabii bu sadece onun ulaşılmaz görünmesinden kaynaklanmıyorsa.

Benden o kadar kaçtı ki, uzanıp onu kendime çekmek, yakınımnda tutmak ve onunla ilgili henüz hissetmediğim her şeyi hissetmek istedim.

Hayal ettiğim kadar tatlı olup olmadıklarını görmek dudaklarının tadına baktım.

Tenini kavrayın ve sabırsız ellerimin altında vücudunun hangi kısımlarının daha iyi hissettiğini görün.

Benden on beş adımdan daha az bir mesafede, duşa girdiğimde onu bıraktığım yerde, kanepede bir battaniyenin altına sarılmışken düşünülecek şeyler değildi.

Şiddetli bir itiş kakışla suyu kapattım ve titredim. Kapının arkasında yırtık pırtık bir havlu asılıydı ve kendimi olabildiğince çabuk kuruladım. Giysilerimi çekiştirdiğimde kendimi biraz daha az çılgın ve çok daha soğuk hissediyordum.

Dışarıda geçirdiğimiz zamanın ardından yeniden yaktığım ateş sayesinde banyonun kapısını sıcak bir hava dalgasıyla açtım.

Güzel kokulu, ılık hava.

"Bu koku da ne?" Mutlu bir şekilde inledim.

Claire artık kanepede kucaklaşmıyordu, mutfaktaydı ve küçük ocağın üzerindeki büyük dökme demir tavada bir şeyler karıştırıyordu. Bana gülümsedi. "Kileri karıştırdım, biraz makarna ve iyi bir domates sosu yapmaya yetecek kadar vardı. Yani... İtalyan yemeği. Umarım sorun olmaz."

"İyiden de öte." Sırtıyla göğsüm arasında birkaç santim mesafe bırakarak arkasından yaklaştım. Saçları ensesinden yukarı doğru toplanmıştı, koyu kahverengi saç tutamları boynundan aşağıya doğru uzanıyordu. "Paige sana yemek yapmayı öğretti mi?"

Omzunun üzerinden bana azarlayıcı bir bakış attı. "Belki Logan yapmıştır." Gülerek ellerimi kaldırdım. "Touché, Penses, touché."

Başını iki yana salladı. "Paige'di. Logan biz gençken gayet iyi idare ediyordu ama Paige'le evlenince akşam yemekleri çok daha iyi oldu. Bize taşınmadan hemen önce Milano'da tam zamanlı bir model olarak yaşıyordu, bu yüzden onun yemek pişirme becerilerinden çok faydalandık."

Ayağımla masadan bir sandalye çekerek oturdum ve utanmadan onun küçük mutfak alanında gezinmesini izledim.

"Paige ve kardeşin evlendiğinde sen kaç yaşındaydın?"

Sosu karıştırırken gülümsemesi zorlukla görülebiliyordu. "On iki yaşına yeni bastım."

Onun ve Lia'nın evlerinde Washington kıyafetleriyle çekilmiş fotoğraflarını düşündüm. "Her kızın hayalidir bir Washington'a sahip olmak.

"Yeni anne figürün için süper model."

Kadın homurdandı. "Tam olarak değil. Biz... oh," diye içini çekti, "bunu nasıl söylesem? Paige ortaya çıktığında Lia ve ben sınır testi aşamasındaydık."

Claire'in sosu tatmasını ve ardından biraz tuz eklemesini izlerken bu resme güldüm. "Ne gibi?"

Tuzu dikkatlice yere bıraktı ve bir kalçası tezgâha dayalı halde bana döndü. "Seninle anlaşma yapacağım, Bauer."

"O da ne?"

"Soru için soru." Tek kaşı meydan okurcasına yavaşça kalktı. "Ne zaman geçmişini sorsam geçiştiriyorsun, eğer benimkini de öğrenmek istiyorsan, o zaman eşit bir takas yapalım."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve bakışlarını üzerimde tuttum. "Bazı insanlar çocuklukları hakkında konuşurken diğerlerinden daha rahat hissederler. Benimki travmatik falan değildi ama bu içimi mum ışığında spagetti yerken dökmek istediğim anlamına gelmiyor."

Kayıtsız ve sıradan olması gereken cevabım üzerine Claire'in yüzü hayal kırıklığıyla parladı ve kaburgalarımın arkasına küçük bir tohum ekildi. Rahatsız edici ve istenmeyen bir şey. Ama yapışacak bir yer buldu, hala babam ve Adele'in davranışlarından ne kadar zarar görmediğimi kanıtlamam gerektiğini düşünen kısımlarımın etrafına dikiğim zırhın yüzeyinin altından kendini kazdı.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye değiştirdim. Benim barış teklifi versiyonum. "Oynarım ama her şeye cevap vereceğimi garanti edemem."

Claire bunu uzun bir süre düşündü, yüzü düşünceli, vücut dili rahattı. "Anlaştık."

O yemeğini bitirirken ben de kilerde bulduğum iki lacivert tabakla masayı hazırladım ve ateşe biraz odun attım. Dışarıda rüzgâr hızlanmış, ağaçları bir o yana bir bu yana savuruyordu. Yine de Claire burada mahsur kaldığımız için sana söylemiştim dememişti. Çünkü bu saçma fırtınanın ikinci gününe girerken, on üç santimden fazla kar almaya hazırдық. Fırtına dinene kadar bizi mahsur bırakan şey biriken kar bile değildi. Şu anda, ana yolları temizlemeye o kadar odaklanmışlardı ki, Lion's Bay boyunca Scotty's gibi yerler totem direğinde çok aşağıdaydı.

Claire makarnayı süzdü ve havaya bir buhar bulutu saldı. Bize içecek bir şeyler bulmak için kalktım.

Kilerin önünde çömelmiş, duvardan bana doğru süzülen Agnes'i dikkatle izliyordum. "Burada sakladığı alkol olup olmadığını biliyor musun?" Kediye sordum.

Kalçalarının üzerine oturdu ve bir patisini yalamaya başladı. Ama bana tıslamadı, ben de omuz silktim. Son bir kez daha baktım ama Scotty'nin kendinden nefret ediyor olması gerektiğine karar verdim çünkü koca yerde tek bir şişe bile yoktu. Belki de bu yüzden altmış yaşını geçmiş olmasına rağmen fiziksel olarak yaptıklarını hâlâ yapabiliyordu.

Makarna kâsesini küçük masanın ortasına koyarken Claire'e "İçecek eğlenceli bir şey bulamadım," dedim. "Öyleyse su olsun."

"Doğru sıvı alımını eğlenceli buluyorum."

"Ben de öyle." Karşısına oturdum ve ona gülümsedim. "Yemek hazırladığınız için teşekkür ederim."

Yanakları pembeleşti. "Sorun değil."

Yemek çok lezzetliydi ve soslu erişteyi ilk ısırdığımda mutlulukla inledim. "Bu inanılmaz."

"Neden hiç Seattle'daki evine dönmüyorsun?" diye sordu herhangi bir giriş yapmadan.

Şaşkınlıkla öksürdüğümde erişte boğazıma takıldı. Bir yudum su içtikten sonra yutkunabildim. Sonunda konuşabildiğimde sesim pürüzlüydü. Bilirsiniz, neredeyse boğularak ölüyordum. "Hemen atladın, ha?"

"Sıra bende."

Sandalyemde arkama yaslandım ve onu inceledim. "Seattle artık benim evim değil. Uzun zamandır da değildi. On sekiz yaşındayken Whistler'a taşındım ve bir daha arkama bakmadım."

"Sen ve Adele neden anlaşıyorunuz?"

"Oooh, zar yok, arka arkaya iki soru alamazsınız."

Claire başını öne eğdi. "Bu konuda anlamadan önce bana en az dört soru sordun. Sanırım iki tanesini hak ettim."

Dirseklerimi masaya dayayarak öne doğru eğildim ve bakışlarımı ona diktim. "Beni anlamak seni neden bu kadar rahatsız ediyor?"

Claire sorumu beklediğim gibi geçiştirmede, suçu okuduğu bölüme ya da hiç alakası olmayan bir anne figürüyle olan geçmişine atmadı, sadece yüzümü inceledi. "Sanırım bazen çocuklara zarar veren insanları da çocukların kendileri kadar merak ediyorum. Bu yüzden,

Adele'i çok iyi tanımasam da, onun başka bir kadının günahlarını masum bir çocuğa yükleyecek biri olduğunu asla düşünmezdim."

"Asla masum değildim," diye kolayca cevap verdim. "Babamla evlendiklerinde kendi sınırlarımı biraz , cehennem yıllarımdan bahsetmiyorum bile. Bu yüzden Adele'in ailemize girmesini kolaylaştırdığımı sanmayın."

Çatalını bana doğrulttu. "Ve şimdi onu savunuyorsun. Gördün mü? Bu benim için büyüleyici."

Derin bir nefes verdim. "Artık bir cesarete geçebilir miyiz?"

"Belli ki yemekte ve hatta Richard'ın evinde sana karşı kaba davrandı, üstelik Richard'ın onun hakkındaki düşünceleri onun için son derece değerli olmasına rağmen. Bir yetişkinin nasıl böyle davranabildiğini anlamıyorum."

"Benimle tanıştın prenses," dedim omuz silkerek. "Benimle ilgili her şey Adele'i rahatsız ediyor ve ilk günden beri de ediyor. Belki başka biri onun onayını ya da sevgisini kazanmaya çalışırdı ama yapmak istediğim son şey bokun içinde oturup sürekli bunun üzerinde durmaktı."

Claire gibi zeki biri için zoraki ve sıradan cevabımın satır aralarını okumak yeterince kolaydı. Ve akıllıca, konuyu kapattı.

Ben kendimi tam bir pislik gibi hissedene kadar birkaç dakika sessizce yemek yedik. Bu onun hatası değildi, gerçekten. Yani, hayır, Claire'in üvey annemle neden böyle bir ilişkimiz olduğunu ve bunun babam ve erkek kardeşimle olan ilişkilerime nasıl yansıdığını anlamaya çalışması gerekmiyordu.

Özür dilemek için ağzımı açtım ama önce Claire konuştu.

"Annemizin bizi neden terk ettiğini çok fazla düşünmek istemiyorum."

Bir şey söylemenin zamanı değilmiş gibi geldi, bu yüzden bakışlarımı masanın diğer ucuna dikip bekledim.

Claire çatalında biraz makarna çevirdi ve bir ısırık daha aldı. Çiğnemeyi bitirdiğinde çatalı yere bıraktı. "Ona kızgın değilim, gerçekten. Ama durup da dört kızı otuz küsur yaşındaki erkek kardeşleriyle bıraktığı gerçeğini çok fazla düşündüğümde, gerçekten çok sinirleniyorum."

Bunu söylerken yüzü o kadar sakindi ki güldüm. "Bu komik mi?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim. "Adele'e kızmıyorum. Zamanımı değerlendirebileceğim milyonlarca başka şey varken neden bu saçmalığa takılayım ki?" Bu onun anlayabileceği bir cevaptı,

Kulübenin sessiz ışığında yüzündeki ifadeye bakılırsa. Çenemi ona doğru kaldırdım. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Gerçek, sanırım," diye iç geçirdi.

Sanki görünmemeye çalışıyormuş gibi, Agnes'in mutfağın kenarından dolanıp karanlık bir köşe bulup bizi izlemesini izledim. Yavaş gitmeye karar verdim.

"Neden kanepende doldurulmuş bir kedi var?"

Kızardı. "Bir keresinde Lia'ya bir kedi istediğimi söylemiştim ve o sırada hâlâ yurtta kaldığımız için bana onu almıştı."

"Bahse girerim Agnes seninle eve giderdi," diye mırıldandım.

Claire güldü. "Scotty'ye bunu asla yapmazdım. Ama bir kedi alsaydım," diye iç geçirdi, "tıpkı bu küçük meleğe benzemesini isterdim."

Claire'in hoşuna gidecek şekilde gözlerimi devirdim. Bana hemen bir soru sormayınca şansımı zorlamaya karar verdim.

"Neden o yemeğe kız kardeşin olarak gittin?" Ona sessizce sordum.

Kısa bir duraksamadan sonra Claire ayağa kalktı ve tabağını aldı. "Sana söyledim, Lia'ya bir iyilik yapıyordum."

Spagettiden bir ısırık daha aldım ve tabağını yıkayıp kuruması için bir havlunun üzerine koyarken yaptığı sarsıntılı hareketleri izledim. "Bu kadar olduğuna inanmıyorum."

Döndü. " oradan, bana inanmak zorunda değilsin." Kaşlarım havaya kalktı.

Yüzü hemen düzeldi ve alnını ovuşturdu. "Bu değildi... Özür dilerim. Belki de onun yerine bir cesaret gösterisi yapmalıydım."

Güzel Claire Ward neden bu soruya cevap vermek istemesin ki? Kaburgalarımın arkasına ekilen tohum her neyse, sanki içime kendinden bir şeyler yerleştiriyormuş gibi açılmaya, genişlemeye, daha da yayılmaya başladı ve bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

Eğer bunun Finn ile bir ilgisi varsa ...

Bu düşünceyi anında bir kenara ittim, bu fikri kesinlikle reddettim. Finn, herkesin sevdiği Altın Çocuk. Claire'i Lia'yı tanıdığı kadar uzun zamandır tanıyordu ve aralarında hiçbir şey yoktu.

Hafifçe gülümsedim. "Sana bir cesaret vermemi istediğini sanmıyorum," dedim.

Onu.

İkimiz de ona ne yapmaya cesaret edeceğimi çok iyi biliyorduk.

Dudaklarını dişlerinin arasında yuvarladı ve büyümesini engellemeye çalıştı

Gülümseyin. Masadan geriye doğru iterek, elimi tutmaya çalıştığında onu görmezden geldim.

yemek. Bunun yerine, kalçamla onu kenara ittim ve tezgahdan aşağı kaydı ama gitmedi.

Bulaşığımı durulayıp yıkarken, önümüzde hala bütün bir gecenin ve muhtemelen ertesi günün en azından büyük bir kısmının olduğu gerçeği, hayal kırıklığı içinde acı verici bir egzersiz gibi önümde uzanıyordu. Taze beyaz tozdan oluşan bir dağın dibinde oturmak ama aşağı inmek için bir tahtaya sahip olmamak gibi.

"Belki öyledir."

Onun sessiz sözleri karşısında ellerim sabunlu suyun içinde dondu kaldı. Sanki en çok istediğim şey ulaşamayacağım bir yerde sallanıyormuş gibi hissediyordum. Onu görebilir, koklayabilir, hatta yeterince uğraşırsam parmaklarımla fırçalayabilirdim.

Tabağı dikkatlice durulamayı bitirdim ve onunkinin yanına koyabilmek için tekrar ona sokuldum. Claire bu kez kıpırdamadı, başı bana doğru dönüktü. Ellerim tezgahın kenarını sıkıca kavıyordu ve ben de aynı şekilde ona bakıyordum.

"Neden sadece soramıyorsun?" Dudaklarına baktım, açık, davetkâr ve inanılmazdı. "Çünkü artık bana yalan söyleyemezsin ve bunu en az benim kadar çok istemiyormuş gibi davranamazsın."

Claire titreyerek nefes verdi. "Haklısın, yapamam."

Çenemi göğsüme indirdim ve küfrettim. "Neden bu kadar korkuyorsun?"

Aldığı nefes büyüktü, titrek değildi, ama bir dağın kenarından dev bir sıçrama yapmadan önce kendinizi güçlendirmeye çalışırken aldığınız türden büyük, derin bir nefesti. Hareket etmeye başlamadan önce bir tahtaya her bağlandığımda yaptığım şey buydu.

"Bana bakar mısın, Bauer?"

Bunu yapmadan önce bir an için gözlerimi kısıtım ve eğer bu da aptal bir kanepede tek başıma yattığım başka bir gece olacaksa, umutsuzca sahip olduğum her bir öz kontrol parçasını aradım. Kendimi daha dengeli hissettiğimde tezgâhtan uzaklaşıp onunla yüzleştim, gözlerimi onunkilere diktim.

"*Senden* korkmuyorum," diye ısrar etti. Elleri dikkatlice, yavaşça, usulca kalçalarımın etrafından dolandı, belimden yukarı çıktı ve parmaklarını gömleğimin içine kıvırdığı sırtıma doğru kaydı.

Yavaş bir nefes verdim ve ellerimin, avuçlarım boynunun kenarlarını kavrayana, başparmaklarım çenesinin kenarına değene kadar kollarında gezinmesine izin verdim. İçimde bir şey tehlikeli bir şekilde hırıliyordu ve onu zorlukla uzak tuttum. Ama bana bakma şekli sayesinde bunu yapabildim.

"Ama bu," diye devam etti, sanki şu anda herhangi bir yere gideceğimden korkuyormuş gibi parmaklarıyla beni daha da sıkı tutuyordu, "bu şimdiye kadar istediğim en korkunç ve beklenmedik şey."

Gölümsemem kolay oldu. "Prenses, hiçbir fikrin yok," diye mırıldandım, başımı onunkinin üzerine eğerek.

Dudaklarımız birbirine değmeden hemen önce durakladım ve delicesine erotik bir inilti çıkardı, özlemle boğuk bir ses.

"Bana hâlâ sormadın," dedim çenemi alt dudağım ağzına değecek kadar kaldırarak.

şimdi tırnaklarının kenarlarını sırtımda hissediyordum. Sırıttım.

"Bauer, seni inatçı baş belası," diye fısıldadı. "Güzel, güzel lütfen üstüne şekerle, öper misin-"

O cümlesini tamamlayamadan ağzım onunkini kaptı ve ne kadar harap olduğumu net bir şekilde anladım.

ON ALTINCI BÖLÜM

CLAIRE

BAUER, sanki bu dünyaya sadece tek bir amaç için gelmiş gibi ÖPÜŞTÜ.

Kemiklerim yavaşça ısınan metal gibi eridi ve beni sıkıca kendisine yaslamak için güçlü kollarını bedenime doladı. Dudakları emin ve sertti ve alt dudağımı şeker gibi emdi, ağzının içine doğru yaladığımda hırladı.

Güçlü, sert ve sıcaktı ve beni derin, derin, daha derin bir şekilde tadarken kollarım boynuna dolandı. Bu, onun benim etrafımda dans ettiği ya da benim onun etrafında dans ettiğim tipik bir ilk öpücük değildi.

Dudaklarımı tekrar kavradığında birlikte mükemmel bir şekilde hareket ettik, kaygan ve tatlıydık.

Ve tekrar.

Elleri bana karşı sıkıydı, göğüs kafesimin kıvrımına ve avuçlarını kıcımla doldurana kadar aşağıya, aşağıya sığıyordu. Ona doğru yuvarlandım, nefes almak için ağzımı onunkinden çekmeyi hayal bile edemezken burnumdan nefes aldım.

Onu kendime doğru çekerken parmaklarım başının arkasına dolandı ve dudaklarıma gülümsedi.

"Çok iyi," diye mırıldandı. "Çok tatlı."

Bauer burnunun kenarını benimkinin üzerinde gezdirdi ve ben öpüşmediğimiz için acınası bir şekilde sızlanmamaya çalıştım çünkü neden, neden öpüşmüyorduk?

Bu duygunun sonsuza dek sürmesini istiyordum. Bu, paraşütle atlamaya, bungee jumping yapmaya, havada serbest düşüşe en çok yaklaştığım andı ve kanım damarlarımda ne kadar baş döndürücü olduğunu şiddetle söylüyordu.

Bir hırıltıyla tekrar içeri girdi, dilini benimkine değdirebilmek için başını eğdi. çok sıkı sarılmıştık; bacağı

Eliyle kalçamı kavrayarak daha yukarı kaldırmak için elini kullandığında etrafında kıvrıldı.

Kalçalarımı kendi kalçalarına uydurduğunda, bir nefesle öpücükten ayrıldım.

Bana doğru yuvarlanıp sırtımı tezgâha yasladığında kıvılcımlar saçan küçük ateşler patladı.

O kulübenin içi bin dereceydi ve elinin bir dokunuşuyla, vücudunun bacakları arasındaki bir hareketiyle, yanan bir bomba gibi patlayacağıma dair belirsiz, puslu bir düşünceye kapıldım.

Dudakları boynumdan aşağı inerek kesinlikle iz bırakacak öpücükler emdi ve ben zevkle tısladım. Parmaklarım gömleğinin yumuşak pamuğunun altında yolunu buldu ve sırtının ne kadar sıcak ve pürüzsüz olduğunu, ellerimin altında o değişen kasların ne kadar inanılmaz derecede güçlü hissettirdiğini mırıldandım.

Boynumun yan tarafını yaladı, çenemin hizasına nazik bir ısırık bırakmak için durdu, bu da beni gülümsetti. "Arkamı döndüğüm andan beri," diye mırıldandı karanlık, sert bir sesle, "ve seni o sarı elbisenin içinde gördüğümünden beri bunu istiyordum. Ve kahretsin Claire, düşündüğümünden çok daha iyi."

Gözlerimi kırptım, bana hissettirdiklerinin girdabına o kadar kapılmıştım ki, son birkaç gün içinde olan her şeyin bu kaçınılmaz ana nasıl yol açtığını ve en başta neden burada olduğumu unutmuştum.

Aslında Lia yüzünden değildi. O katalizördü, sebep değil.

Yıllarca Finn'i öpmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmiştim. Ama hayal gücüm hiç böyle bir şeyi canlandırmamıştı.

Ve suçluluk hissetmedim, tam olarak değil. Çünkü Finn için hiçbir şeydim ve beni tutan adam kendini zor kontrol ediyordu, bana dokunuyor, tadıma bakıyor ve bana *her şeymişim* gibi bakıyordu.

Bu adam, hayal ettiğim her şeyin tam tersiydi.

Bauer durakladı ve başını geriye çekti, serseri düşüncelerimin vücuduma gerginlik getirdiğini açıkça hissediyordu.

Sadece... emin olmam için beni uyardığında muhtemelen endişelendiği türden bir gerginlik değildi.

Onu öpmek, beni daha emin yaptı. Daha emin.

Bu... o, istediğim şey buydu.

Ama yüzümde hoşlanmadığı bir şey okuduğu anı gördüm.

"Hayır, Bauer," diye yalvardım, ellerimi sırtından karın kaslarının sert hatlarına doğru kaydırdım. "Durmayacağım."

Yavaşça alnıma dokundu. "Burada bir şey oldu."

Aşağıya baktım çünkü yalan söylemeyecektim. "Biliyorum, ama... Ben hala buradayım. Senin yanımdayım."

Parmak uçlarımda yükselip, onu benimle geçirdiği o çöküş anına geri çekmeye çalışarak alt dudağından bir yudum aldım. Gözleri kapandı ve buna izin verdi.

"Çok iyi," dedim ona. "Çok, çok iyi."

Ellerim boynunun arkasında kıvrıldı ve başını aşağı doğru çekerek dilinin ucunu ağızıma daldırıp emdim. Göğsü, kollarımdaki tüyleri kaldıran aç bir sesle yankılandı.

Bauer öpüşmeyi yavaşlattı ve alnını benimkine yasladı. "Prenses, seni o çatı katına çıkarıp aramızdaki tüm giysileri tek tek çıkarmaktan daha çok istediğim bir şey yok."

Ağızım açık kaldı çünkü *evet, lütfen*.

Gözleri benimkilere dikilmişti ve bana söylediği şeyin önemli olduğunu biliyordum.

"Ve eğer yarın pişman olursan, çünkü burada benimle sıkışıp kaldın, seni buna ittiğimi hissedersen kendimi asla affetmem."

Bıyık altından güldüm ama yüzü o ciddi maske içinde kaldı. Avucumla yüzünün yan tarafını kavradım ve koyu renkli yüz kıllarının tenimde yarattığı hissin tadını çıkardım.

"Bauer, bana bunu ne kadar istediğini söylemekten başka bir şey yapmadın," dedim.

"Seviyorum." Döndü ve avucuma bir öpücük kondurdu. "İnan bana, insanların yüzde bin gibi şeyler söylemesi beni deli etse de yüzde yüzü geçtim çünkü bu matematiksel olarak imkansız."

Yüksek sesle kahkaha atmam ikimizi de şaşırttı ama yüzünde küçük bir sırıtiş belirdi.

"Pişman olacağımdan neden bu kadar eminsin?" Ona sordum.

Parmağının ucuyla alnımda ve elmacık kemiğimin kenarından aşağıya doğru bir çizgi çizdi. Beni öpme şeklinden çok farklı olan bu nazik okşayış karşısında göz kapaklarım titreyerek kapandı. "İki dakika önce yüzünün aldığı şekil yüzünden. Bir şey seni durdurdu. Susturamayacağın bir şey" -alnıma tekrar dokundu- "burada."

Onun ne kadar dikkatli olduğunu nasıl fark etmedim? Düşüncelerimdeki çözülmeyi ne kadar çabuk fark ettiğini görünce ağzım bir karış açık kaldı. Kendi kafamdan çıkamamak genellikle benim çöküşümdü zaten.

Bir şey hakkında ne hissettiğimi tam olarak bilene kadar o şey hakkında düşünmek, düşünmek ve düşünmek. Aklım ve kalbim aynı sayfada olana kadar.

Şu anda, Bauer'le birlikte, hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez her şeyin nasıl sonuçlanacağını ve güneş bizi gerçeklikten yalıtın küçük kulübenin üzerinden yükseldiğinde bunun nasıl görüneceğini bilmeye ihtiyaç duymadan sadece hissetmeme izin veriyordum.

Ellerini bedenimden çektiğinde, kabin sıcak olmasına rağmen anında üşüdüğümü hissettim.

"Bauer," dedim sessizce.

Kulübedeki şömine ışığı, durakladığında profiline büyümlü bir parıltı yaydı ve çenesinin gergin çizgisindeki arzuyu, ellerini dikkatle iki yanında tutuşunu gördüm. Benimkinden çok daha güçlü olan iri vücudu loş, titrek ışıpta titreşiyordu.

"Sorun yok," dedi yavaşça. "Kızgın değilim. Ben sadece... Uyandığında bana o mavi gözlerinde hayal kırıklığıyla bakarsan bununla başa çıkamam prenses."

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez kalbim onun için kırıldı. Başka ne anlatırsa anlatsın, bana geçmişinden ne gibi parçalar verirse versin, kendini korumayı ne kadar derinden öğrendiğini ilk kez hissediyordum. Kendini geri çekmesi benden çok onunla ilgiliydi.

"Peki normalde yattığınız kadınlara böyle konuşmalar yapar mısınız?" diye sordum. Ama bunu ihtiyatlı bir şekilde, kınama içermeyen nazik bir sesle sordum. "Seninle geçirdikleri bir geceden pişmanlık duymayacaklarından emin olmak için mi?"

Bauer sertçe yutkundu. Gözleri yüzümü aradı. "Neye bulaştıklarının farkındalar. Bir geceden sonrasını düşünmüyorlar, güven bana."

"Ama öyle olduğumu mu düşünüyorsun?"

Parmağının ucuyla çenemi yukarı kaldırdı ve başparmağıyla alt dudağımı okşadı. "Bence sen bana onlardan daha farklı bakıyorsun Claire. Ve eğer seni engelleyen o şeyleri susturamazsan, onların düşündüğü gibi bir adam olmak istemiyorum. Seninle olmak istemiyorum. İzin verdiğin her yeri zorlayacak, seni dudaklarımla ikna edecek biri" -başparmağını bıraktı ama hâlâ sabit bir şekilde ağzıma bakıyordu- "ve sen kendini ikna edene kadar ellerimle."

Onunla tartışmak için ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Bauer, belki de hiçbir ilgisi olmayan yüzlerce farklı nedenden ötürü, kendisini sadece gündelik ilişkiler kurabileceğine ikna etmişti.

onun yetiştirilme tarzıyla. Güçlendirilmiş inançları yıkmak zordu ve ondan bunu beklemiyordum. Bir kere öpüştükten sonra olmaz. Özellikle de böyle bir öpücük.

Doğru ve onurlu olduğunu düşündüğü şeyi yapmaya çalışıyordu. İnsanların onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyormuş gibi davranmak için çok çabalayan adam, kendi çekincelerini onun ihtiyaçlarının o kadar önüne koyuyordu ki, tek bir mantıklı yanıt düşünemiyordum.

Bu yüzden mutfaktan çıkmasına izin verdim ve ağır bir nefes vererek kanepeye geri düştüm.

Ses, harcanmamış gerginlikle öylesine doluydu ki dudaklarım hüznü bir gülümsemeye dönüştü.

Kendimi nasıl bir çıkmazın içinde bulmuştum.

Merdivenlerden yavaşça çatı katına çıktım, yatmaya hazır olduğum için değil

-Henüz erkendi, kulübenin dışındaki ılık akşam çökerken sessiz bir griye dönüşüyordu.

-Ama düşünmek için biraz boşluğa ihtiyacım vardı.

Yatağın kenarına tünediğimde parmaklarımı dudaklarıma dokundurdum. Bauer'in şövalye yanının ortaya çıkması için ne güzel bir zaman, diye düşündüm hayıflanarak.

O öpücükten sonra.

Yirmi bir yıl birdenbire böyle bir öpücük yaşamadan geçirilecek inanılmaz uzun bir süre gibi gelmeye başladı. Elbette biraz deneyimim vardı, muhtemelen kız kardeşlerim arasında en az deneyime sahip olan bendim, ama benim için önemli birini öpmeyi hayal ettiğimde bile, beynimin bu tür öfkeli, şiddetli bir açlığı hiç canlandırmamış olması üzücü bir durumdu. Yeterince dokunamayana, yeterince tadamayana ya da bedenlerimizi yeterince yakınlaştıramayana kadar ikimizi de ele geçiren pişmanlık duymayan bir istek.

Bauer'in kendini tutmasını istemedim.

Fazla düşündüğümde ya da onunla geçirdiğim zamandan pişmanlık duyacağımdan endişelenmesini istemedim.

Ama fazla düşünüyordum. Ve bunun durması gerekiyordu.

Normalde Lia'ya ne yapmam gerektiğini sorardım ama bunun onu ne kadar mutsuz edeceğini düşününce yüzümü buruşturdum. Bundan nefret ederdi.

Hayır, bu sefer telefonumu elime aldım ve her şeyden önce bana dürüstlük ve pragmatizmin yanı sıra her zaman açık sözlü olan kız kardeşime bir mesaj attım.

Ben: 1-10 arasında bir ölçekte, en azından yarına kadar bir kulübede mahsur kalmışken Bauer ile yatmak ne kadar aptalca olurdu...

Gönder tuşuna basarken gözlerimi kıstım. Telefonum neredeyse anında çaldı.

Isabel: EĞER YAPMAZSAN, SENİ KIZ KARDEŞİM OLARAK AFOROZ EDERİM.

Isabel: Bunu ciddi ciddi sorguluyor musun???? O adam sana sanki yutmak istediği bir YEMEK gibi baktı ve bunu yapmaman için bir neden göremiyorum.

Isabel: Mait. İstemiyorsan başka. EĞER İSTEMİYORSAN, hayır de ve eğer dinlemezse, kar botlarımı giyerim ve taşaklarını koparıp ET ÖĞÜTÜCÜSÜNDEN geçiririm.

Kahkahalarım yumuşaktı ve hemen ardından gözlerim yaşlarla doldu. Hayatımda benim adıma hiç düşünmeden böylesine vahşi eylemlerde bulunabilecek kadınlarla çevrili olmak nadir bir hediye idi.

Ben: Hayır, yırtmaya ve taşlamaya gerek yok.

Isabel: Bu tür mesajlardan sonra kendinizi müstehcen yorumlara ne kadar açık bıraktığının farkında mısınız?

Özür dilerim. Ne demek istediğimi biliyorsun.

Ben: Ondan hoşlandım. Düşündüğümünden daha çok.

Isabel: Dinle, C, eğer sana fazla düşünmeyi bırakıp sadece ŞEYİ YAPMAN için izin verecek birini arıyorsan, o zaman ben senin kızınım. O muhteşem, komik ve senden hoşlandığı inkar edilemez. Asıl soru, sen neden hoşlanmayasın ki?

Isabel: Eve döndüğünde ne olacağını çok fazla düşünme. Tamam mı? Eğer onunla geçireceğin gün bugünse, bırak sana şüphesiz bildiği tüm harika şeyleri öğretsin. Ve eğer bu sizin için imkansızsa, o zaman siz VE yollar sürüldüğünde ONA çıkma teklif edin, çünkü lanet olsun, kadınlar teklif edebilir ve bunda yanlış bir şey yoktur. Bunu yaparsanız muhtemelen çok hoşuna gidecektir.

Dudağımı çiğnedim, tavsiyesinin Bauer'in kendi koyduğu mesafede göğsümdeki hafif baskıyı kaldırması karşısında gülümsememi engellemeye çalıştım. Kadın haklıydı. Bunu gerçekten istiyordu ve benden daha uzun süredir istiyordu. Ve ruhlarımızın derinliklerindeki yaraların ilişkilerimizi nasıl etkilediğini ne kadar görmezden gelmeye çalışsak da, bu mükemmel bir örnekti.

Ben onu
istedim. O da
beni istedi.

Ama fazla düşünüyordum çünkü her şeyin yoluna gireceğini bilmek istiyordum.

Olası bir reddedilmeden şiddetle kaçındığı için uzaklaşıyordu. Evet, beni koruyordu ama kendini de koruyordu.

İçinde bulunduğumuz koşulların ürünüydük ama yaptığımız her seçimin direksiyonunu bu koşulların yönlendirmesine izin vermek zorunda değildik. Pek çok insan bunu yapıyordu ama ben yavaş yavaş kararan çatı katında otururken artık bunu yapmak istemiyordum.

Sabah güneş doğduğunda Bauer'e pişmanlık ya da hayal kırıklığıyla bakmamın imkânı yoktu. Hayır, bunun nasıl sonuçlanacağını garanti edemezdim ama onun hakkında bildiklerim ve bana hissettirdikleri yeterliydi.

Ayağa kalktım ve şifonyerin üzerindeki küçük lambayı açarak çatı katını yumuşak sarı bir ışığa boğdum. Dikkatli hareketlerle sweatshirt'ümü çıkardım ve ellerimi sade tişörtümün ön kısmında gezdirdim. Baştan çıkarıcı kıyafetler arasında en iyi seçimim bu değildi ama şimdiye kadar Bauer için bu bir sorun olmamıştı.

Saçımdaki lastik kolayca çıktı ve saçlarım omuzlarıma döküldü, duştan sonra geriye doğru topladığım saçlarımdan geriye dağınık dalgalar kalmıştı. Aynada bana bakan kız hiçbir şeyi fazla düşünmüyordu. Neyi ve kimi istediğini çok iyi biliyordu.

Merdivenleri sessizce çıktım ve en köşesinde oturan Agnes'i görünce durakladım. Patisini yaladı ve kesik gözlerle beni izledi.

Gözlerini. Yanından geçerken dikkatlice başının üstünü kaşıdım ve o da bana mutlu bir mırıltı ile karşılık verdi.

Kanepenin kenarına doğru yürürken bu beni gülümsetti.

Bauer hâlâ orada yatıyordu, uzun bacaklarını iki yana , bir kolunu yüzünün üzerine atmış, göğsü eşit bir ritimle inip kalkıyordu. Kısa bir süre durakladım çünkü Tanrım, uyuya mı kalmıştı?

Ama bunu düşündüğüm anda, kolunu indirdi ve ben onun üzerinde dururken beni esrarengiz bir bakışla kısırdı.

Tamam, bu kısmı hiç düşünmemiştim. Küçük jestimin koreografisi gibi.

Tereddüt yok, diye kendime hatırlattım.

İki elimle gömleğimin eteklerine uzandım ve başımın üzerinden yukarı doğru çektim.

Yere bıraktığımda Bauer yavaşça doğruldu, çenesi gerildi, gözleri az önce açığa çıkardığım tenin üzerinde öfkeyle yanıyordu. Taytım ve sade sütyenimle bir adım öne çıktım ve kucağına yerleşebilmek için bir bacağımı kalçasının üzerinden geçirdim.

Elleri sırtımdan yukarı kaydı ve nefes alış verişini kontrol altına almaya çalışıyor gibi görünürken başını omzumun kıvrımına bıraktı. Altımda kocaman olmuştu. Sertti. Hazırdı.

Ellerim omuzlarında ve başının arkasında dolaştı. Şakağını öptüm, sonra kulağının kenarını yaladım, parmakları sırtımda acı verici bir şekilde sıkılaştığında delicesine tatmin oldum. Sonra hareket ettiler, sütyenimin askısını aşağı çekmeye başladılar. Ağzı göğsümün derisi boyunca ilerledi, diliyle yatıştırdığı küçük emici öpücükler.

Göğüs uçlarıma ulaştığında, başparmağının kenarını kullanarak beni yuvarlanan bir arzu kütlesine dönüştürdü. Yine de öpüşmemiştik. Yine de tek bir kelime bile konuşmamıştık.

Başı geri döndü, gözleri sönmekte olan ateş ışığında neredeyse simsiyahtı ve yüz ifademi dikkatle inceledi.

Yüzünün yanlarını sıkıca kavradım, böylece başka tarafa bakmadı-bakamadı.

"Seni istiyorum," dedim ona. "Bunu istiyorum, seninle."

Bauer ileri atıldı ve ağzımı aldı. Oh, derin, tatlı, sıcak ve aç bir şekilde aldı. Sonsuz, harika öpücükler, ellerim gömleğini yırtarken nefes nefese kalmamıza, iç çekmemize ve inlememize neden oldu.

Acıdı ve koparmak için ayrıldı. Ellerim harika, muhteşem ve kaslarla dolu teninde gezindi.

Ellerini kığımın altında kullanarak beni kaldırdı ve kanepede onun altında olacak şekilde bizi döndürdü. Yerleştikten sonra elleri taytımın bel bandına gitti ve taytımı çıkardı. Gömleği ve benimkiyle birlikte bir yığın halinde yere düştüler. Sırada iç çamaşırım vardı, ayağa kalkıp pantolonunu ve boxer külotunu çıkarırken dili alt dudağını yalamaya başladı ve beni çaresizce kıvrandırdı.

Tekrar bacaklarımın arasına gelmeden önce Bauer yan masadan cüzdanını kaptı ve bir prezervatif çıkardı.

Kalçalarını aralarına yerleştirebilmesi için bacaklarımı açtım ve ellerimiz açgözlülükle şimdi gözlerimize açık olan tüm yerleri taradı. Sadece birkaç dakika sonra haykırdım çünkü günün erken saatlerinde yaptığı o bilek şeyi, tamamen giyinik olduğumda çok kirli hissettiren elinin kıvrımı beni terden ıslattı ve ayak parmaklarım kanepeye doğru kıvrıldı.

"Çok mükemmelsin," diye mırıldandı göğsüme doğru, kaburgalarımı öptü.

Elim onu buldu ve parmaklarımın ve avucumun baskısından zevk alarak yüksek sesle tısladı.

"Bauer, lütfen," diye yalvardım, kalçalarımı yukarı kaldırarak.

"Yakında prenses," diye homurdandı ve kendini tekrar elime doğru itti. "Bir prezervatifim var ve bunun bir saniyesini bile aceleye getirmeye niyetim yok."

"Lütfen, lütfen," diye fısıldadım ağzına karşı. "Artık bununla başa çıkamıyorum."

Doğrulup ve prezervatifi yırtıp açarken tırnaklarımı karın kaslarında gezdirdim.

"Sanırım seni yukarı çıkardıktan sonra yaratıcı olmamız gerekecek, ha?"

Sırıttım ve doğrulup kalça kemiğinin kenarına bir öpücük bıraktım.

"Sanırım." Bauer tekrar üzerime geldi, elleriyle başımı kanepeye dayadı.

Bacağımı yukarı çektim, dizimi göğsüne dayadım, diğer bacağımı da kalçalarına sarılmıştı.

Yavaşça ilerledi. O kadar yavaş ki, sözsüz, çaresiz, inanılmaz bir ıstırap içinde ölebileceğimi düşündüm. Ağzım açıktı, boynum geriye doğru kemerli, boğazımda bir yerlerde sıkışmış bir zevk iniltisi, o kadar kısık sesle küfretti ki kendimi gülümserken buldum.

Bir an için beni kollarıyla sardı ve kaldı. Sadece ... kıpırdamadan ve ne kadar büyük olduğu konusunda tehlikeli hissettiren bir uçuşunun üzerinde donup kalmıştı. Sanki ikimiz de o nihayet hareket etmeye başladığında ortaya çıkabileceklere hazır değildik gibi hissediyorduk.

Başını kaldırdı ve bir an için hissettiklerimin şaşkınlığının yüzüne yansıdığını gördüm.

Bu farklı.

Bu büyük bir

şey.

Yavaşça beni öptü.

Ve sonra, oh, ve sonra, o kadar da nazik değildi.

Mükemmeldi, sert eller, sert kalçalar, öpücük arayışları ve omzu boyunca dişlerimin ısırıklarıyla doluydu.

Bauer tam adım haykırdığı anda vücudum paramparça oldu, kör edici bir patlama oldu.

Bana doğru yığıldı, sırtı ter içindeydi, ben ona sarıldıkça kolları bunalmış bedenimi sıkıca sarıyor ve titretiyordu.

Sonunda başını kaldırdığında, aptalca sırtışı beni yüksek sesle güldürdü.

Bauer başını yavaşça salladı. "Yukarıda çok ama çok yaratıcı olmak üzereyiz."

"Öyle miyiz?" Gülümsememin etrafındaki kelimeleri zorlukla oluşturabiliyordum. "Oh, evet." Beni öptü. "Ya da bacaklarımı hareket ettirebildiğimde edeceğiz."

Ben de onu öptüm. "Umarım beni o merdivenlerden yukarı taşıyacağını biliyorsundur, koca adam."

Gözleri o kadar mutlu, o kadar tatminkârdı ki kalbim bir kömür gibi parlak ve sıcaktı. "Sanırım şu anda istediğin her şeyi sana verebilirim."

"Bir yatak ve sen," dedim basitçe.

Dudaklarıma karşı mırıldandı. "Bunu yapabilirim prenses. Sıkı tutun."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

BAUER

Ertesi sabah beni sıra dışı şey uyandırdı.

Pencere duvarından ıslıl ıslıl süzülen güneş ya da Claire'in göğsümü saran lezzetli vücudu değildi. Kahveye ihtiyacım olması ya da Agnes'in şifonyerin üzerinde oturup ürpertici yeşil gözleriyle bana bakması da değildi.

Evet, o kedi muhtemelen dün gece daha önce hiç görmediği şeyler gördü.

Hepsini düşündüğümde sııttım.

Yaratıcılığımızı konuşturmıştık.

İnsan vücudunun seks dışında yapabileceği o kadar çok şey vardı ki. Ve saatlerce - kahretsin, saatlerce - o gevşeyip terleyene ve ellerimi ondan uzak tutmam için bana yalvarana kadar tüm bu şeyleri keşfettik.

Sırtım ağrıyordu. Kalçalarım ağrıyordu.

Yorganı kaldırdığımda Claire'in vücudunun yarısının, üst kata taşındıktan sonra ona yaptığım şeyler yüzünden sakal yanığı olduğuna bahse girerim.

Dürüst olmak gerekirse, ölüm döşegindeyken, bana küfredinceye, beni tırmalayınca ve onu uçurumun kenarından çekmem için zerre kadar gurur duymadan yalvarınca kadar tüm vücuduyla beslendiğimde çıkardığı sesleri hatırlarsam şaşırmam.

Turnabout da adil bir oyundu çünkü ağzı ve elleri beni ters köşeye yatırdığında, ondan istediğim şeylerde aynı utanmazlığı gösterdim.

Ama hayır, bunların hiçbiri beni ertesi sabah geç saatlerde yorgunluk dolu uykumdan uyandıran şey değildi.

Ses tekrar geldi ve onu yerleştirdiğimde kaşlarımın yüzümü buruşturacak şekilde aşağıya indiğini hissettim.

Güm.

Sıyr.

Güm.

Sıyr.

Claire uyandığında yavaşça nefes aldı, sırt üstü yuvarlandı, kolları başının üzerine uzandı.

Yan tarafıma döndüm ve çizdiği resme bakıp sırttım. Koyu renk saçları umulmayacak kadar karışmıştı, göğsünün ve boynunun her yerinde ağzımdan kalan izler vardı ve önceki geceden kalan uykusuzluk gözlerinin altındaki koyu halkalardan anlaşılıyordu.

O mükemmeldi.

Geceyi biriyle geçirdikten sonra hiç böyle hissetmemiştim. Yarı yarıya bile. Bir şekilde onu daha da çok istedim. Serseri düşüncelerim beni aşmaya, kök salmaya ve onun benimle daha fazlasını istemesinin mümkün olmadığına ikna etmeye çalışsa bile.

"Günaydın," diye mırıldandı ve kalbimin göğsümde acıyla çarpmasına neden olan uykulu bir sırıtışla bana baktı.

"Günaydın." Ona bir öpücük vermek için eğildim.

Yüzünü sevimli bir şekilde buruşturdu. "Eminim sabah nefesim çok güzeldir."

"Umurumda değil," dedim ona. Başparmağımla alt dudağının üzerinde gezindim. "Bunlar buna değer."

Sabahın parlak ışığında, Claire'in çıplaklığından utanmadığını keşfetmek çok hoştu çünkü beline doladığı çarşafla aynı derecede güzel göğüslerini örtmeye bile çalışmamıştı.

"Umarım Scotty'nin aşağıda Advil'i vardır,"

dedi. Mırıldandım. "Bugün ağrın var mı prenses?"

"Yüzündeki o kendini beğermiş sırıtışı sil." Kahkahalarım onu gülümsetti.

Gülümsemesi uyanabileceğim en güzel şeydi. Claire sadece yataktan kaçmıyor, göz temasından kaçınmıyor ya da bana bunun neden bir daha asla olamayacağını açıklamıyordu. İnanılmaz vücuduna her türlü pis şeyi yapmama izin verirken neden düşünmediğini açıklıyordu.

Güm.

Kazıyın

.

Claire kaşlarını çatarak omzumun üzerinden yukarı baktı. Anlayışla ağzı açık kaldı.

Avucum kolundan yukarı kaydı ve ensesini kavradı. Parmaklarım saçlarına dolandı ve sonunda iç çekerek bana baktı.

"Pulluklar dışarıda," dedim.

"Ben de öyle duydum."

Bu da Seattle'a dönmekte sorun yaşamayacağımız anlamına geliyordu.

İkimiz de sessizleştik ve ses tekrar geldiğinde göz kapakları kapandı.

Bana gülümsediğinde kalbimin sıkıştığını düşündüysem de, yüzündeki hayal kırıklığı karşısında gerçek bir yumruk atıyordum.

"Yine kahvaltıda krep mi?" Bir elimi sırtının zarif çizgisinde ona sordum.

Claire'in parmakları göğsümdeki mürekkepli saat kadranının üzerinde gezindi. "Neden bir saat?" Kaçamak cevapları beni gülümsetti. "Zaman eninde sonunda herkes için tükenir.

Hazır sizin tarafınızdayken en iyi şekilde değerlendirin."

Başını kaldırdı ve bana o kadar yoğun bir şekilde baktı ki, rahatsız edici bir şekilde kıpırdanma dürtümle savaştım.

Beyninde evirip çevirdiği her neyse, ki doğrusu beni de en az diğer parçaları kadar ilgilendiriyordu, kendimizi içinde bulduğumuz bu küçük cennet cebini mahvetme gücüne sahipti.

Bir sonraki söyleyeceği için nefesimi tutarken buldum

kendimi. "Ne sabanı?" dedi.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

"hiçbir şey duymadım," diye devam etti. "Aslında, yarın sabaha kadar gelmeyeceklerinden eminim."

Dudaklarımda yavaş bir gülümseme belirdi ve kalçalarını o kadar da nazik olmayan bir şekilde kavrayıp onu üzerime çektim. Claire kucağıma yerleşti, çarşaf beline dolanırken sanki benim kurguladığım bir rüya gibi bana sarıldı.

"Öyle mi?"

Dudağını ısırdı ve başını salladı. Çizdiği resim o kadar cazipti ki, inanamayarak sadece başımı sallayabildim.

Hiçbir kadın, tek bir kadın bile bana geleceği düşündürmemişti. Tarihler, yıldönümleri, bebeklerin doğumu, yüzükler ve danteller hakkında.

Ama onunla sadece bir gece geçirdikten sonra, bir şey beni bunların her birine yönlendirdi. Hiç mantıklı değildi, ama zaman benim tarafımdayken fırsatımı boşa harcayacaksam lanet olsun.

"Ben de bir Şey duymadım prenses."

Yüzüne yayılan gülümseme muzafferdi ve dudaklarımla tadına bakmak için doğruldum. Elleriyle saçlarımı çekiştirerek beni derinden öptü.

Döndük ve çarşafları tekrar başımızın üzerine çektim, dünyayı bir süreliğine daha bloke ettim. Eğer bana bu günü verecekse, zerre kadar suçluluk duymadan kabul edecektim.

Ve sanırım bana verdiği fiziksel zevkin altında, Claire isterse ona bundan çok daha fazlasını verebileceğimi biliyordum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

CLAIRE

BÜTÜN GÜN boyunca kendimi Bauer ile aramda geçenlere kaptırdım. Başka hiçbir şey yoktu ve daha önce hiç deneyimlemediğim garip, güzel bir askıya alınmış gerçeklik hissi vardı.

Kahvaltımızı ateşin önünde yavaşça yaptık, giyinmek için acele etmedik.

Bunu yaptıktan sonra, tekrar giyindik ve kar ailemize iki figür ekledik. Yeni sürülmüş araba yolunun görüntüsü ikimiz tarafından da görmezden gelindi.

Kısa bir kartopu savaşı oldu, ben onu tam suratının yan tarafından vurdum ve o da beni karda yakaladı.

Sonrasında öğrendiğim şey, karda öpüşmenin plajda öpüşmeye çok benzediği idi. Teoride romantikti, Instagram'da paylaşılabılır bir şeydi. Gerçekte ise, rahatsız edici doğal unsurlar asla istemeyeceğiniz yerlerde son buluyordu. Soğuk ellerini tenime değdirmek için kar pantolonumu bedenimden ayırmaya çalıştığında kar, montumun arkasına ve botlarıma kadar indi.

O sırada içeri girdik.

Mutfaktaki tezgahın üzerinde telefonumun bildirimlerle aydınlandığını gördüm. Onları da görmezden geldim. Ailem güvende olduğumu ve ertesi gün eve döneceğimi biliyordu.

Lia ve Bauer'la sıkışıp kaldığım için yaşadığı çıldırma hali bekleyebilirdi.

Daha önce hiç böyle bir karar vermemiştim, beni bekleyen her bir sorumluluğu bilerek askıya almıştım. Bana verdiği özgürleşme hissi, en yüksek zirveyi şişelemek gibiydi. Bu benim için bir karardı. Benim hakkımda.

Ve Bauer.

Ona saban seslerini duymadığımı söylediğimde yüzünde beliren ifade hâlâ yüzümde baş döndürücü bir gülümsemeye neden oluyor. Dış görünüşünün altında gömülü olan kalbini nasıl olup da kimsenin ortaya çıkarmadığı aklımı başımdan aldı.

Daha fazlasını bilmek istedim. Daha fazlasını görmek istedim. Daha çok duymak. Daha çok dokunmak. Kabul etmeye hazır olmasa da o da istiyordu.

Akan suyun sesi beni başka bir nedenden dolayı gülümsetti, banyoda yer değiştirdiğimizde bana attığı ateşli bakış. O ve ben tamamen lojistik bir bakış açısıyla ayrı ayrı duş almaya karar verdik - Scotty'nin duşu çok küçüktü.

Ben saçlarımı havluyla kuruturken ve o ısınma sırasını beklerken, gerçek dünyaya döndüğümüzde neler olacağı düşüncesine karşı savaştım.

Bauer benden çok farklı bir hayat yaşıyordu ve benim hayatımın demir attığı yerden, yani okulumdan, ailemden ve arkadaşlarımdan birkaç saat uzakta yaşıyordu.

Normal şartlar altında, bu adamın riskli bir sıçrayışa değdiğini söyleyen tüm içgüdülerimi görmezden gelir ve bir öpücüğün bile beni baştan çıkarmasına izin vermemenin daha iyi olacağına kendimi ikna ederdim.

Banyodaki su kesildi ve onu çıplak, ıslak ve sadece... çıplak düşünerek vücudumdan bir ürperti geçtiğini hissettim. Yüzüme yayılan gülünç sırıtışa engel olamadım çünkü bu duygu o kadar inanılmaz derecede lezzetli, o kadar bağımlılık yapıcıydı ki, insanların var olduğunu öğrendikten sonra neden iki elleriyle onu kovaladıklarını anlayabiliyordum.

Birbirlerinden uzak durmaları için her türlü neden varken kız kardeşim Molly'nin Noah ile birlikte olmak için neden işini riske attığını biliyordum. Elbette, onlar için iyi sonuçlandı, ama o zamanlar, onunla birlikte olmak için kuralları bilerek çiğnemiş olması beni biraz şaşırtmıştı.

Bauer, ince beline sardığı beyaz bir havlu ve gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla küçük odadan çıktı.

"Üşüyeceksin," dedim havlusunu göstererek. "Şimdi beni ısıtacak biri var."

"Agnes'in önünde ölüyor olsan bile seni ısıtmazdı."

Güldü ve başımın üstüne bir öpücük bırakmak için bana doğru eğildi.

"Doğru. Ama bana alışmaya başladı."

"Senden aktif olarak nefret etmiyor," diye düzelttim. "Kendimizi fazla kaptırmayalım."

"Akşam yemeği hakkında ne düşünüyorsun?" Bauer çıplak buzdolabını açıp bulduklarına kaşlarını çatarak sordu.

Ayağa kalktım ve ona yaklaştım, kollarımı beline doladım, ellerim karın kaslarının nemli derisini yumuşatırken kürek kemiklerinin arasını öptüm. "Yaratıcı olmamız gerekecek. Hüzünlü bir piknik olacak ama son dondurucu yemeğini paylaşmaya razı olursan, yeterince yiyebiliriz."

Biz de öyle yaptık ve Bauer yatağı merdivenlerden aşığı sürükledikten, yer açmak için kanepeyi geriye ittikten ve ateşin önünde yere serdikten sonra, son gecemizde o yatakta mümkün olduğunca çok zaman geçirmeye ve akşam yemeğini orada yemeye karar verdik.

Scotty'nin akıllıca depoladığı odunlarla yakılan ateş mutlu bir şekilde kükrerken, Bauer gerçekten yavan bir Salisbury bifteği dondurulmuş yemeğinin son lokmasını uzattı ve ben de çatalın ucuyla yedim.

"Lezzetli," diye mırıldandım.

Kıkırdadı ve tabağı yaktan kaldırıp yan dönerek beni izlemeye başladı. Şimdiye kadar yemek sırasında kıyafetlerimizi çıkarmadık, prezervatifsiz halimiz düşünüldüğünde bu neredeyse gerekliydi.

Ama o bana bakarken, iç sıcaklığımın yavaşça yükseldiğini hissettim. Her seferinde küçük bir derece.

"Seattle'a hiç gitmiyorum çünkü o evde kalmak berbat bir şey," dedi sessizce.

Çatalı dikkatlice indirip yerdeki boş tabağa bıraktım ama gözlerimi ondan ayırmadım.

"Adele bana asla kötü davranmadı, o yüzden yanlış anlamayın. Yaşım ilerledikçe işlerin bu hale gelmesinde benim de suçum vardı. Ama her zaman onun çocuğu olmadığımın farkındaydım. Finn doğmadan önce bile."

Kalbim acıyla sıkıştı ama sessiz kaldım.

"Kendinden olmayan çocukları sevir; o merkezde aradığını buldu," diye devam etti. "Ama nedense sevemediği kişi bendim. Ve bunu tüm hayatınız boyunca yüzünüze vurduklarında, dile getirilmemiş olsa bile, bunun bedeli ağır oluyor."

"Eminim öyledir." Daha yakına kaydım, mürekkepli elini tuttum ve parmak eklemlerini öptüm. Aklıma bir fikir geldi ama bir şey söylemeden önce birkaç kez kafamda evirip çevirdim. "Annen öldüğünde baban için çok zor olmuş olmalı. Kanseri, değil mi?"

Başını salladı. "O yıllar hakkında pek konuşmayız. Annem öldükten yaklaşık bir yıl sonra Adele ile evlendi."

"Babana pek benzemiyorsun," diye çekindim.

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Hayır, annemi hatırladığımdan değil - hastalandığında çok küçüktü- ama fotoğraflardan tıpatıp ona benziyorum."

"Belki," dedim yavaşça, "yanılıyor olabilirim ama belki de Adele bu hatırlatmadan nefret ediyordu ve bu yüzden sana davranılması gerektiği gibi davranmasına ya da seni sevmeyi hak ettiğin gibi sevmesine asla izin vermedi."

Bauer'in gözleri dikkatle yüzümü aradı ve yanlış bir şey söylemediğim için nefesimi tuttum.

Yutkundum. "Daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim. Yeterince büyüdüğümde genellikle onu kızdırmak için elimden geleni yapardım."

Gülümsedim. "Şok oldum."

Sırt üstü yatan Bauer beni yanına çekti, böylece ben de onun yanına sokulmuş oldum. Parmaklarım göğsündeki saat dövmesinin üzerinde gezindi. Konuşurken göğsündeki gümbürtü kulağımın altında lezzetli bir gümbürtüye dönüştü. "Bunun bana mantıklı gelmesinden nefret ediyorum prenses. Anlamak istemiyorum çünkü sadece... hoşlanmamak ve kaçınmak daha kolaydı."

Yüzümü görebilmesi için dirseğimin üzerine çıktım. "Verdiğin tepkide yanlış bir şey yok. Ve bunu birdenbire Adele'i sevmen ya da onunla bir ilişki yaşamak istemen için söylemiyorum." Bir omzumu silktim. "Ben sadece insanları anlamayı seviyorum. Yaptıkları şeyi neden yaptıklarını, hayatlarındaki insanlar için sonuçlarının ne olduğunu."

"Adele'in beni hiç görmek zorunda kalmadığı düşünülürse, bunun pek bir sonucu yok." İç çekti. "Sanırım babam ve Finn de benim ortalıkta olmamama o kadar alıştılar ki pek umursamıyorlar."

Bu ifadeyi çürütmek dilimin ucuna kadar gelmişti ama fazla zorlamak istemediğim için yutkundum.

"Annemi bulabildin mi?" diye sordu sessizce. Eli kalçamı buldu ve sıktı. Bunu yapmasına bayılıyordum. Richard'ın evinde, küçük maskaralığımızdan rahatsız olduğumu hissettiğinde, orada olduğunu ve benim tarafımda olduğunu bilmem için elleriyle küçük bir baskı yapardı.

Belki de o anda bunu tekrar yapmış olması cevap verebilmem için nedeniydi. "Bazen öyle olduğunu düşünüyorum."

"Öfkeli narsist mi?" diye sordu.

Vücudum kahkahalarla sarsıldı ve ona hızlı bir öpücük vermek için eğildim. Bauer öpücüğünü derinleştirmeye çalışmadı bile, bu da onu bana daha da sevdirdi, kalbimin bir parçasını daha almasına izin vererek

Bu ciddi konu hakkında konuşmak istiyorum. Ve sorulmadan kendi hakkında konuşuyor.

"Muhtemelen bunda doğruluk payı vardır," diye kabul ettim. "Brooke, Logan'la paylaştığımız babamızdan çok daha gençti. Bu onun için ikinci bir evlilikti ve sanırım, ne bileyim, Brooke onun eski para fikrini yaş meselesini göz ardı edecek kadar sevdi. Babam kalp krizi geçirdiğinde, Brooke bir anda dört genç kızla dul kalmıştı ve babam ona bankada bir yerlerde durduğunu hayal ettiği parayı bırakmamıştı." Yıllar boyunca çocukluğumuzu her açıdan incelemiş, kız kardeşlerimin ve benim onun gidişinin sonuçlarını farklı şekillerde hissettiğimize tanık olmuştum, ancak yine de bu konuda yüksek sesle konuşmaya çalışmak boğazımı sıkıyordu.

Eli sırtımda hafifçe gezindi. "Bu konuda konuşmak zorunda değiliz."

Ona gülümsedim. "Hayır, sorun değil. Sadece ne için okula gittiğimin ironisini düşünüyorum ve kendi çocukluk sorunlarım hakkında konuşmayı sevmiyorum."

"Seni terk etti prenses." Gezinen parmakları uyku tişörtümün eteğinin altından geçerek omurgamdaki tümseklerin etrafında küçük daireler çizdi. "Bu boktan bir durum, o da boktan biri ve bence okula gitme sebebin inanılmaz bir şey ve onun seni mahvetmesine izin vermemiş olman harika bir şey."

Gözlerim yandı. "Bizi Logan'lara bıraktığında gerçekten veda bile etmedi. Sanırım Molly temelli gideceğini biliyordu ama Lia ve ben çok küçüktük."

Gözleri benim adıma öfkeli bakıyordu ama hiçbir şey söylemedi.

"Bence bu," diye devam ettim sessizce, "insanı gerçekten unutulabilir hissettiriyor, anlıyor musun? Ve küçük. Bu kadar kolay çekip gidebilmek için onun gözünde ne kadar küçük olmalıydık."

Burnumu çektim, çenemi yukarı kaldırdım çünkü Bauer ile bu harika küçük cennetteki son gecemde ağlamayacaktım.

Başını iki yana salladı. "Sen tanıdığım en unutulmaz insansın Claire."

Bir damla gözyaşı kaçtı. Söyledikleri beni üzdüğü için değil, bunu daha önce hiç kimseye itiraf etmediğim için. O kulübenin sessiz sakinliğinde bunu ona anlatıyordum ve onun tepkisi tam da kalbimin duymaya ihtiyaç duyduğu şeydi.

Bauer'in beni unutmasını istemedim. Ve ben de onu unutmak istemedim.

Yanağımdan süzülen gözyaşımı nazikçe sildi ve bu, söylemeden bıraktığım son şeyin kilidini açtı. Kafamın içinde o kadar geride saklı kalmıştı ki kelimeleri oluşturmak neredeyse imkânsızdı.

"Gittiğine sevindim," diye fısıldadım.

Bauer hareketsiz kaldı. Alnı hafifçe kırıştı ama bunun dışında başka bir şey söyleyip söylemeyeceğimi görmek için bekledi.

"Ailemi seviyorum," dedim şiddetle. "Kurduğumuz aile çok harika ve bunu görebildiğim için, yaşadıklarımın bir gün başka birine yardım edebileceğini görebildiğim için, iyi ki gitti. Onsuz daha iyi durumdayız."

Sözlerim aramızda asılı kaldı ve bunu Bauer'in yüzünde görebiliyordum. Az önce ona gizli bir şey söylediğimi biliyordu, kalbimin sessiz bir yerinden gelen ve başka hiç kimseye vermediğim bir şey.

Gülümsemesi küçük ve tatlıydı ve beni izleme şekli farklı bir şekilde kızarmamı sağladı. Cinsel bir şey değildi. Bauer büyülenmiş gibiydi. Aşık. Aşık olan bir adam gibi. Ve birden yutkunmakta zorlandım.

Kendimi bildim bileli birinin, yani kardeşinin bana tam da bu şekilde bakmasını istemiştım. Sadece Lia'ya benzeyen biri olduğum gerçeğinin ötesine geçip beni gerçekten görmesini. Beni farklı, eşsiz ve Claire yapan şeyin ne olduğunu görmek. Tanıdığı en unutulmaz kişi olduğumu düşünen biri.

Artık bildiklerime göre, Finn'e karşı bir şeyler hissetmek onun en derin yarasına ihanet etmek gibi geliyordu.

Ve şimdi, bildiklerimden sonra, Finn'in beni o şekilde görmesini istemiyordum. Yavaş yavaş, sıcak, saf ve harika bir şekilde, Bauer'in bana sadece olduğu gibi bakmasını istediğimi fark ettim.

"Daha önce ne kadar inanılmaz olduğundan şüphe etseydim," dedi sert bir sesle. Elini gömleğimden çekerek yüzümün yan tarafını kavradı ve ben de avucuna doğru eğildim. "Çok büyük işler başaracaksın prenses. Beni kurtaracak senin gibi biri olsaydı muhtemelen daha iyi biri olurdu."

Daha önce karşı koymuş olmama rağmen bir damla gözyaşı daha aktı ve başparmağıyla gözyaşını silerken yüzünde acı dolu bir ifade belirdi.

Başımı eğdim ve onu yavaşça öptüm, önce üst dudağını, sonra alt dudağını, geri çekmeden önce ağzıma aldım.

Yüz ifadesi biraz şaşkıındı ve ben kalbimin hızla çarpmasına engel olamıyordum.

Belki de kimsenin bir araya getiremeyeceği tuhaf bir çifttik, ama bunu görebiliyordum. Ve... ve Bauer'in bana bakış şeklinden, sanırım o da bunu görebiliyordu.

"Belki birbirimizi kurtarabiliriz," diye fısıldadım. Bakışlarını tuttum ve yavaşça alevlenmesini ve sonra o kadar yoğun bir şekilde yanmasını izledim ki, sırf bana bakışının bir saniyesini bile kaçırmak istemediğim için gözümü kırpmamak için savaştım.

Ondan sonra uzun, çok uzun bir süre tek kelime konuşmadık.

Bauer beni aşağı çekerek yakıcı öpücükler kondurdu. Elleri sırtımda gezindi ve gömleğim kayboldu. Benimkiler de onunkilerle aynı şeyi yaptı.

Parça parça, çırlıçiplak birbirimize dolanırken soluk soluğa, kırık dökük sesler çıkarmayı başardık.

Sözüne sadık kaldı, ellerini ve ağzını oldukça yaratıcı bir şekilde kullandı, ancak beni zaten bir kez uçurumun kenarına ittikten sonra onu sırt üstü iten bendim.

Bana bakarken elmacık kemikleri kıpkırmızı kesilmişti, elleri kalçalarımı öyle sıkı kavıyordu ki canı yanıyordu.

"Lütfen," diye yalvardı kalçalarımı döndürürken, yaklaştım, yaklaştım. Parmakları tenimde sıkılaştı ve sıkılmış dişlerinin arasından küfretti.

Yere düştüm, saçlarım bir perde gibi yüzümüze düştü. "Hap kullanıyorum, Bauer. Sana güveniyorum," diye fısıldadım.

Yumuşak bir şekilde, üstüme çıkana kadar bizi tekrar yuvarladı, beni o kadar büyük bir güç ve sıcaklıkla kapladı ki sonsuza dek orada yaşamak istedim.

Bir küfür fısıldadı, yüz ifadesi yoğun ve araştırıcıydı. Ondan ne istediğimi biliyordu. Güvenimin ne anlama geldiğini biliyordu.

"Claire," dedi kırık bir
sesle. "Sana
güveniyorum," diye
tekrarladım.

Elleri beni sıkıca kavradı. "Hiç kullanmadığım olmadı. Hiç kimse olmadı..." Sesi kesildi ve gözlerinde gördüğüm şeyle içim alev alev yandı.

"Burada benimle olduğunu biliyorum," dedim elimi kalbinin üzerine koyarak.

Vahşi, gümbür gümbür atan kalbi.

Bauer acele etmedi, bizi bekletme şekliyle ikimizi de akıl sağlığımızın sınırına, zevk ve acının cam gibi keskin kenarına getirmekten başka bir şey yapmadı.

Kavrayamadığım bir sabırla ve ondan daha önce hissetmediğim bir şefkatle Bauer benimle sevişti. Ellerinin vücudumdaki her hareketinde bu vardı. Kalçalarının her , bakışlarını bakışlarımdan ayırmadığı her saniyede.

İçimde hareket etme şekli yavaş, yavaş, yavaştı ve kontrolü, sonunda geldiğinde zevk patlamasını çok daha iyi hale getirdi. Bundan sonra hareketler hızlandı ve sertleşti, ben onun terden ıslanmış sırtını kavrarken onun kontrolü yıpranıyordu. Baraj onun için yıkıldığında benim adımı haykırdı. Benim için ikinci bir dalga yavaşça yükseldi ve beni tepeden tırnağa ısıttığında nefes nefese kaldım.

Ona aşık olduğumu söylememek için mücadele etmek zorunda kaldım ve yavaşça aşağı indiğinde, omzumun derisine duyamadığım yumuşak bir şey söyledi.

Benim de içimde sıkı sıkı tuttuğum sırları tenime mırıldandığını hayal etmek kolaydı.

Belki de ikimiz de gerçeğe döndüğümüzde bizi nelerin beklediğini bildiğimizden ve sadece birkaç gün sonra aşk ilanı yapacak durumda olmadığımızdan.

Ama gecenin geri kalanında, bana dokunuşunda bunun gerçekliğini hissettim, sanki değer verdiği, istediği, koruyacağı bir şeymişim gibi.

Sonunda uykuya daldığımızda, ben onun kollarında sıkıca kıvrıldığımda, Bauer Davis için de aynı şeyleri hissettiğimi biliyordum. Ama bu yine de güneşin doğmasına ve gerçeklerin ortaya çıkmasına hazır olduğum anlamına gelmiyordu çünkü bunlar olduktan sonra... Bundan sonra olabilecekleri düşünmeye dayanamıyordum.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

CLAIRE

Cipte oturduk ve Scotty'nin kulübesine baktık. Kar erimeye başlamıştı, A-çizgisi çatının keskin kenarından sürekli bir su akışı halinde akıyordu. Artık saklanmak, gerçeği görmezden gelmek, kalmak için bahane bulmak mümkün değildi.

Ayrıca Scotty'nin mamasını da bitirmek üzereydik. Yani Agnes'in gerçekten pahalı kedi mamasını yemeye başlamak istemiyorsak, müzikle yüzleşme zamanı gelmişti.

"Pekala," dedi sessizce ve bana doğru baktı. "mi?"

Cevap vermeye çalıştığımda boğazımdaki yumru Rhode Island büyüklüğündeydi, bu yüzden onun yerine sadece başımı salladım.

Bir elini kalçamda gezdirdi, parmakları bacağımın üst kısmını rahatça sararak sıkabildi.

Ben buradayım.

Kafamın içinde o kadar netti ki neredeyse sesini duyabiliyordum.

"Burayı terk etmek neden bu kadar zor?" Dedim. Bu düşünceyi yüksek sesle dile getirmeye karar bile vermemiştim ama işte oradaydı.

Bauer içini çekti, elini çekti ve Jeep'i geri vitese takarak kamyonun geri gitmesi için ona sağladığı sürülmüş alanda ilerledi.

"Çünkü arada bir saklanmak güzeldir." Garaj yolundan çıkmadan önce tekrar durakladı ve gözlerinin dikiz aynasındaki kulübede nasıl oyalandığını yakaladım. "Uğraşmak zorunda olduğumuz diğer tüm saçmalıkları unutun."

Nedense verdiği cevap beni daha da üzdü. Beni öyle tatlı uyandırmıştı ki, çıplak sırtıma öpücükler kondurmuş ve ellerini dolaştırmıştı ki, ben onun adını haykırarak bana acıması için yalvarmıştım. Yapmıştı, elleri

Benimkini kavradı, vücudu arkamda sıcak ve sertti, tekrar serbest kaldığımda seslerim şiltede boğuldu.

Kahvaltı ve eşyalarımızı toplamak aynı tonda devam etti, yavaş ve tatlı, kalıcı öpücükler ve okşamalar, kaçınılmaz olanı daha fazla uzatamayana kadar.

Geri dönme vakti gelmişti.

Telefonum son gün boyunca gözetimsiz bırakılmıştı ve toparlanırken şarja taktığımda bildirimler gelmeye başladığında gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Paige, Lia ve Logan arasında telefonum ne zaman evde olacağıma dair mesajlarla dolup taşıyordu. Ama yine de görmek zorunda kalmamak için geri çevirdim. Kendimi cipe bağlayana kadar değil ve Logan'dan gelen bir mesaj beni pes ettirdi.

Logan: KÜÇÜK DÜŞÜNÜYORUM, CLAIRE, eğer yakında birimize cevap vermezsen, TANIDIĞIM HER POLİS MEMURUNU arayacağım ve onları göndereceğim.

: İyiyim! Özür dilerim. Özür dilerim. Kesik kesik çekiyor, telefonumu kontrol etmedim.

Hiç eğlenmedim, evlat, hiç eğlenmedim. Paige seni kaçırdığı için bu adamı hadım etmeye hazır.

Kar fırtınasında Bauer'ın hiç suçu yok. Ben iyiyim ve eve gidiyorum, lütfen sakın olun. Isabel iyi olduğumu biliyordu. Geçen gece mesaj attım.

Logan: EVET, ve ben hala bana söylemediği ve Paige'in telefonu elinden aldığı zamanki mesajların içerdiği görüntüyü kalıcı olarak silmeye çalışıyorum. Gözlerime çamaşır suyu dökerek yaptığım son deneme de işe yaramadı, bu yüzden artık seninle bu konu hakkında konuşmayı reddediyorum.

"Ailen çıldırmış, ha?" Bauer arabayı nihayet yola çektikten sonra sordu.

Telefonum ve tüm kavgacı mesajları kazara görmeyeceği bir yere, sırt çantamın saklanmıştı. Bauer'ın son gördüğü şey

Paige, Logan ve Lia'nın federal ajanları onun üzerine salmaya hazır olduklarını bilmeye ihtiyacı vardı.

"Onlar... iyiler." Bacağımı göğsüme doğru çektim ve mutlu bir şekilde profiline baktım. "Ama senin peşindeler, dostum. Yolların dün temizlendiğini biliyorlar."

"Bana mı?" Bauer bana baktı. "Onlara kimin kimi bir gün daha kalması için baştan çıkardığını söylemeli miyim? Çünkü sadece birimiz üstsüzdü ve yalvarıyordu. Eklemeliyim ki, işin içinde kucaklamak da vardı."

Elimi kaldırdım. "Tamam, tamam. Anladım. Hayır, bunu bilmelerine gerek yok."

Sırıtsı hınzırca ve harikaydı ve onu canlı canlı yemek istiyordum. Bauer Davis beni tam bir bağımlıya dönüştürmüştü.

"Ama," dedim, "hazırlıklı ol. Beni aldığında Paige'in ızgarasının kötü olduğunu düşündüysen..." Islık çaldım.

Bauer bir bileğini direksiyonun üzerinden geçirdi ve boştaki elini tekrar kalçamın üzerine koydu. Hemen parmaklarımızı birbirine geçirdim. "Eve getirdiğin diğer adamlara böyle davranmadılar mı?"

Güldüm. "Eve kimseyi getirmedi. Ciddi birini değil." "Evet, doğru."

"Yapmadım!"

Güneş gözlüklerinin kenarından baktı. "Ben saçmalık diyorum."

"Ne dersen de, bu gerçeği daha az doğru yapmaz." Omuz silktim. "Lisede birkaç kez çıktım, yani beni tavlayan erkeklerle tanışmışlardır ama hiçbiri ciddi bir şeye dönüşmedi. Ve üniversitede... Bilmiyorum... derslerim her zaman flört etmekten daha öncelikliydi, bu yüzden hiçbir zaman eve aile yemeğine gelmek isteyen ciddi ya da yarı sıradan biriyle çıkmadım."

Bauer'in kafası geriye gitti. "Huh."

"Hepimiz profesyonel snowboardcular değiliz, muhtemelen kadınlar kendilerini boardlarının önünde çıplak karın üzerine atıyorlardır."

Kıskanç bir gibi mi konuştum? Evet. Kesinlikle .

Geç olgunlaştığım ve lise ve üniversite hayatım boyunca biriyle çıkma ihtiyacı hissetmediğim için kendime güvensiz mi görünüyordum? Evet. Bu da var.

"Karın üzerinde çıplak olmak kulağa korkunç geliyor." Bana yandan bir bakış attı. "Ve eğer biri seksi görünmek istiyorsa, tamamen mantıksız."

Elimi onunkinden çekerek göğsüne bir şaplak attım. Kahkahası cipin içinde yankılandı ve kendimi gülümserken buldum.

"Göt."

Bauer elimi tuttu ve avucumu öptü. "Dinle, yalan söylemeyeceğim, snowboardcuları bir ödölmüşüz gibi kovalayan kadınlar var, ama bu herhangi bir futbolcunun uğraşmak zorunda olduğu şeyden o kadar da farklı olamaz."

"Hayır, biliyorum. Ve bu hayatın peşinden koşmayan o kadar çok erkek var ki." Başımı salladım. "Öyle olduğunu ima etmemeliydim."

İç çekti. "Ben bir melek değildim. Ama bunların çoğu yirmili yaşlarımlın başında geride kaldı. Otuzuna yaklaşmaya başladığında o kadar eğlenceli olmuyor." Yanakları hafifçe pembeleşmişti.

"Son zamanlarda kurak bir dönem geçirdiğini mi söylüyorsun, Bauer?" Alay ettim.

Omuz silkmesi küçüktü. "Birazcık. Bu... bu konu hakkında konuşmak senin için tuhaf değil mi?"

"Sana çıktığım erkeklerden bahsetsem garip olur mu?" "Bu aynı şey değil."

Başımı eğdim. "Neden olmasın?"

İç çekti. "Şey... sen kız arkadaş malzemesi gibisin, biliyor musun? Bir erkek seni eve getirse dünyadaki tüm ebeveynler heyecanlanır."

Ahh. "Ve sen erkek arkadaş malzemesi değil misin?"

Bauer cevap vermeden önce dudaklarını yaladı. "Bilemiyorum."

"Hmm, peki, bakalım." Düşünceli bir ifadeyle ona bakarak, yüz ifadesinin biraz yumuşadığını görene kadar bekledim. "Görünüşün o kadar da kötü değil." Gözlerini devirdi ama gülümsüyordu, ben de devam ettim. "Mükemmel bir dansçısın." Parmaklarım elinin üstünde gezindi. "Kapıları açıyor ve krep yapıyorsun. Karda yolları kürekle açıyorsun." Elini kaldırdım ve avucuna bir öpücük kondurdum. "Beni en tatlı, en seksi şekillerde uyandırırıyorsun. Ve beni güzel hissettiriyorsun."

Bauer bana baktı ve gözlerinde gördüğüm şey beni tamamen öldürdü. "Çok güzelsin," dedi kabaca.

"Sadece sen olduğun için bile kendimi harika hissettiriyorsun, Bauer." Midemin gergin bir şekilde çırpınmasına rağmen sesimi eşit tuttum. "Eğer bu erkek arkadaş malzemesi değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

Yanımdaki adam sessiz kaldı ama boğazındaki güçlü sütunun yavaş bir yutkunmayla hareket ettiğini gördüm.

"Herkesin bir geçmişi vardır, Bauer. Bu, ileride kim olacağımızı belirlemez." Ben de küçük bir omuz silkme hareketi yaptım. "Sen de benim için aynı şeyi yapacağına söz verirsen geçmişini sana karşı kullanmayacağım."

Parmaklarımızı tekrar birbirine doladı. "Yani sosyoloji sınıfındaki yırtık kitap ineğinin sana asıldığını hayal etmeyeceğim çünkü siz

beş yıl çıktım. Çünkü bu muhtemelen az önce kar tavşanlarından bahsettiğinde seninkinin yaptığı gibi benim yüzümde de aynı sevimli ifadeyi yaratırdı."

Güldüm. "Cidden, tam bir ."

O sırtırken, midemin tekrar ağırlıksız bir şekilde döndüğünü hissettim.

Yırtık bir kitap ineği. Hayır, beş yıldır onlardan biriyle çıkmamıştım ama kafamda... biri daha da uzun süredir ikamet ediyordu. Eğer Bauer ve ben birlikte kalırsak, ki kalbim bunu çok istiyordu, eninde sonunda Finn'e olan zararsız aşkımı ve bunun nasıl bir rol oynadığını itiraf etmek zorunda kalacaktım, ama bunun zamanı olmadığını biliyordum.

Kulübede yaşadığımız gerçeklik hissi Jeep'in içinde hâlâ devam ediyordu. O kadar güzel bir kış harikalar diyarından geçiyorduk ki gerçek gibi görünmüyordu. Bana var olduğunu bilmediğim türden kelebekler veren bir adamla birlikteydim - seks delisi, seninle bir hafta boyunca yatakta kalmak ve kafadaki her derin düşünceyi koparmak istiyorum çünkü kafan da vücudun kadar büyüleyici türden kelebekler - ve henüz bu balonu patlatmaya hazır değildim.

İçgüdülerim, aklımın Finn hakkında çenemi kapalı tutmamı söylediği mantığa karşı bana bağırıyordu.

Finn bile bilmiyordu, yani ortada açığa çıkarılması gereken bir sır bile yoktu. Sadece eskiden hissettiğim bir şeydi. Üstesinden geldiğim bir şey.

"Döndüğünde seni ne bekliyor?" diye sordu.

Konuyu değiştirdiğim için mutlu bir şekilde gülümsedim. "Aile yemeği. Her hafta Logan ve Paige'lerde yeriz. Gürültülü, çılgın ve... mükemmel."

"Pekala prenses, bana onlardan bahset. Sizi böyle gülümseten bir grup insan varsa, bilmem gerek."

Oturduğum yerde hafifçe dönerek yüz ifadesini ölçmek için bir an durdum. Gözleri kapalı olduğu için onu tam olarak anlayamıyordum ama geri kalanı rahat ve mutlu görünüyordu. İlgimi çekti.

Bu, ben ve onun kulübenin dışındaki halimizdi. O benim hayatımın diğer kısımlarını tanıyor, ben de umarım aynısını yapabiliyorumdur.

"Molly en büyükleri," diye başladım. "Amazon'daki işi nedeniyle çok seyahat ediyor. *All or Nothing* adlı belgesel dizisinin yönetmen yardımcılığını yapıyor."

Başını salladı. "Bunun ortaya çıktığı zamanı hatırlıyorum. O ve erkek arkadaşı, Noah, değil mi? Washington'da oynayan adam."

"Evet. Akşam yemeğini çok kaçııyorlar ama ne zaman şehre gelse orada oluyorlar."

"Sıradaki" -parmağını şıklattı- "Isabel, değil mi? Beni dairenizden kovmaya çalışmayan tek kişi, bu da onu en çok sevmeme neden oluyor."

Güldüm. "Evet, o ortanca. İşin komik yanı da Isabel'in genellikle etkilemesi en zor kişi olması. O ve Paige bir iki yarısı gibidirler; her zaman da öyle olmuşlardır. Isabel bir spor salonu işletiyor, bir kickboks stüdyosu."

"Güzelmış." Takdirle başını salladı. "Hiç duymuş ?"

"Belki. Wilson's Gym and Kickboxing Studio."

Başını iki yana salladı. "Görmedim. Belki... belki bir gün kontrol edebiliriz."

Yüzüm ısındı, kızardı ve kadar kolay önerdiği için mutlu oldum.

Deniyordu.

Yüzünü dikkatle izleyerek alt dudağımı yaladım. "Seattle'da daha fazla kalacak mısın?"

Sırtışı bir tarafa takıldı. "Biliyor musun, sanırım öyle olabilirim." Elimi sıkı. "Ailenin geri kalanı benden nefret etse bile, en azından Isabel'in benim tarafımda olduğunu biliyorum."

"Lia seni tanıyor," diye belirttim.

"Lia on yıldan fazla bir süreyi küçük kardeşiyle en iyi arkadaş olarak geçirdi ve tüm hayatı boyunca benim onun üzerinde ne kadar kötü bir etki bırakacağımı dinledi. İnan bana, kız kardeşin bundan hoşlanmayacak" - anlamlı bir şekilde bana baktı - "bu."

Kaşlarımı çattım. "Yine de o benim ikizim ve en iyi arkadaşım. Gördüğü zaman ..." Sesim . Senin benim için ne kadar önemli olduğunu gördüğünde gibi büyük ve anlamlı bir şey söylemek için garip bir yer gibi geldi.

Beni ne kadar deli gibi mutlu ettiğini gördüğünde,

Senin gerçekten ne kadar harika olduğunu gördüğünde.

Sana aşık olduğumu gördüğünde.

Bauer duraklamada bir şey duydu ve gözlerini yoldan ayırdı. "Gördüğü zaman...?"

"Biz," diye yarım yamalak bitirdim. "Bence bizi görebilirse," diye kekeledim, "bilirsin, takılırız ya da her neyse. Bunu sorun etmeyecektir."

Pek ikna olmuş görünmüyordu. "Sen öyle diyorsan."

"Lia korumacıdır, tıpkı hepimizin birbirimize karşı olduğu gibi." Onun benim mutlu olduğumu görme ya da ona ikinci bir şans verme yeteneğini hemen silip atması karşısında kendimi savunmaya geçmek istemedim ama geçtim. "Ve evet, belki seni çok iyi tanımıyor ama seni tanıyacak. Ve senin Adele'in sana yakıştırdığından çok daha fazlası olduğunu görecek."

Rahatsızlığımı hissederek elimi kaldırdı ve öptü. "Tamam. Onu benden daha iyi tanıyorsun. Ben onu sadece Finn'in en iyi arkadaşı olarak gördüm. O da Finn'e karşı korumacı."

İçimi çektim. Yanılmamıştı. "Lia..." Doğru kelimeleri aradım. "O... zorlukla tutabilen bir bedenin içindeki şişelenmiş enerji gibi. Farklı olmamızın en büyük nedenlerinden biri de bu. Gençken hep elebaşı oydu çünkü beyni hiç durmadan hareket ederdi. İnatçıdır ve iradesi güçlüdür." Sözlerime rağmen gülümsüyordum. "Ve o benim diğer yarım. Çünkü beni seviyor," diye sessizce bitirdim. "Seninle iyi olacak."

Bauer derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Ben... Buna sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum." Gülümsemesi kederliydi ama yine de kenarlarına yapışmış hüznü görebiliyordum. "Kız kardeşini sorguluyormuşum gibi geldiyse özür dilerim. Tüm bu aile meselesinde oldukça büyük bir avantajın var."

Cevap olarak elini sıktım ve göğsünün ve omuzlarının nasıl gevşediğini gördüm.

"İyi olacaksın." Şüpheli bakışları karşısında güldüm. "İyi olacaksın."

"Bana bu kadar güvenmenize sevindim prenses." Sesi alaycıydı ama altında yatan şeyi duydum. "Bunu hak ettiğimi sanmıyorum ama takdir ediyorum."

Parmağım onun büyük, sıcak elinin sert eklemleri üzerinde küçük daireler çizdi. "Bu akşam benimle aile yemeğine gelir misin?"

Sorduğum anda bedenimin içinde daha tatlı, daha yumuşak bir kelebek havalandı.

Seksle ilgili değildi.

Bana arzu ve istekle baktığında bana nasıl hissettirdiğiyle ilgili değildi.

Bu, onun yemek masasında yanımda oturması ve elini tutabileceğimi bilmemle ilgiliydi.

Varlığının benim için önemli olduğunu bilmesini sağlamaktı.

O yanımda değilken normal, arada kalmış şeyleri arzulayacağımı.

Bauer'in cevap vermesi biraz zaman aldı ama cevap verdiğinde sesi biraz sert, biraz kısık.

"Evet, prenses. Bir ."

Yolculuğumuzun geri kalanı müzik ve rahat bir sohbetle geçti ve Seattle'a yaklaştıkça kürek kemiklerimin arasında yavaş yavaş bir gerginlik hissettim.

Manzara bana o kadar tanıdık geliyordu ki, akşam yemeğinde bizi neyin bekleyip neyin beklemeyeceği konusunda uygun bir dikkat dağıtıcı olarak kullanamadım.

Hayatımın son dört gününü tüketen bu adamı getireceğime dair kimseyi hazırlamamıştım.

Bir haftadan az süredir tanıdığım biri hakkında böyle hissettiğim için beynimin çıldırmasına izin vermemeye çalışırken, Bauer dairemin çıkışına yöneldi.

Kalbim bunun çok romantik olduğunu düşünüyordu.

İçimdeki oklar doğrudan Bauer'ı gösteriyordu.

Ama bir an için, aşırı düşünen beynimin arkasında hemen kovamadığım korkunç bir düşünce vardı. Brooke bu kadar büyük ve her şeyi kapsayan bir şey hissettiği için gitmemiş miydi? Ailesinin ne düşündüğü ya da yaptıklarının sonuçlarının ne olacağı umurunda değildi. Sadece bir adım attı ve asla arkasına bakmadı.

Ne yaptığının farkına varmadan parmaklarım elinin etrafında sıkıştı.

"İyi misin?"

Öfkeyle başımı salladım. "İyiyim. Sadece... hala zihinsel olarak geri dönmeye hazırlanmaya çalışıyorum."

"O kulübeyi ben de özledim prenses."

Gülümseyerek, ayrılmadan hemen önce söylediği bir şeyi düşündüm. "Scotty'yi ona yeni bir yatak göndereceğin konusunda uyaracak mısın?"

"Daha iyiyim." Yüzünü buruşturdu. "Onun yerinde olsaydım, o yatağı kirlettiğimiz gibi kirletilmemiş bir şey ortaya çıkana kadar kanepede uyumak isterdim."

Apartmanın önüne geldiğimizde hâlâ gülüyordum ve Lia'nın Finn'in arabasının yanında durduğunu, kollarını kavuşturduğunu ve Bauer'i gördüğünde yüzünde ekşi bir ifade belirlediğini gördüğümde tüm vücudum dondu kaldı. Finn onun yanındaydı, uzun boylu ve yakışıklıydı, yüzünde kız kardeşimden biraz daha kibar bir ifade vardı.

Bauer'in yanında otururken Finn'in hiçbir tepki vermediğini fark edince rahatladım.

Kanat yok. Çırpınmak yok. İkinci bir düşünce yok.

Bauer cipini park yerine çekerken ısıık çaldı. "Lia hakkında söylediklerini bana tekrar hatırlatır mısın?"

İ çekerek elini bir kez daha sıktım. "Onunla biraz konuşmama izin ver, tamam mı?"

Gözlüklerini çıkardı ve ikisinin de utanmazca bakışlarını görmezden gelerek dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurmak için eğildi. "O idam mangasıyla tek başına yüzleşmek istediğine emin misin prenses?"

Yavaşça başımı salladım, sonra ön camdan dışarı bakma riskini göze aldım.

Finn yüzünde Bauer'a çok az benzeyen meraklı bir ifadeyle bizi izliyordu.

Lia'nın yüzünü gördüğümde, yanımdaki adama nasıl ters ters baktığını anlatmak için idam mangasının oldukça uygun bir tanım olduğuna karar verdim.

Kabinin balonu iyice patlamıştı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

BAUER

Çizmeli ayağım betona çarptığında, Lia Claire'in elinden tutmuş ve onu Finn'in arabasının önüne doğru sürüklemeye başlamıştı.

"Hey," diye itiraz etti Claire, ayaklarını dikip bir yere sürüklenmeyi reddederek. "Sakin ol, tamam mı?"

Lia bana anlam veremediğim bir bakış attı ve bakışları ikizine döndüğünde yumuşadı. "Sen iyi misin? Özel olarak konuşabileceğimizi düşünmüştüm."

Finn ayaklarını sürüyerek bir omzunu arabasına yasladı. "Bauer."

Başımı salladım. "Görüyorum ki kendini daha iyi hissediyorsun."

Claire omzunun üzerinden bizim sert selamlaşmamızı izledi ve bana küçük bir gülümseme verdi.

Lia, Claire'e duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler söyledi ve bir saniye sonra Claire başını salladı.

"Bize bir saniye izin ver, tamam mı?" dedi

bana. Gülümsedim. "Hemen geliyorum."

"Oh, iğrenç," diye mırıldandı

Lia. "Lia," diye tersledi

Claire.

Lia'nın derin bir nefes almasını, dilini dişlerinin üzerinde gezdirmesini ve bana küçük, sıkı bir gülümseme vermesini ilgiyle izledim. "Özür dilerim. Alışkanlık işte."

Ellerimi kaldırdım. "Affedildim."

Kız kardeşler Finn'in arabasının diğer tarafına, küçük kardeşimin ve benim onları duyamayacağımız bir yere doğru birlikte yürüdüler.

"Tuhaf bir hafta," dedi Finn sohbet eder gibi.

Başımı öne eğdim. "İyi bir hafta."

Gözlerini kısarak güneşe baktı ve ben de bir anlığına onu inceledim. Aylardır eve gitmemiştim ve küçük kardeşim biraz büyümüştü.

ağırlıklarla vakit geçirmek. "Okul iyi gidiyor mu?" diye sordum.

Finn başını salladı. "Eninde sonunda tekrar uyuyabileceğim ya da sosyal bir hayatım olacak."

Adele'in benimle mücadele etmesi sürpriz değildi. Finn ve ben daha farklı olamazdık. Claire gibi o da tüm boş zamanlarını derslerine ayırıyordu. Hiçbir şey ondan önce gelmiyordu ve bu da notlarına yansıyor. Ve bir kız arkadaşının olmaması.

"Annemle babamın parayı Richard'dan aldığını duydum," dedi.

Kaşların şaşkınlıkla kalktı. "Aferin onlara."

"Çok heyecanlıydı."

"Adele o çeki bozdurduğunda Claire'e müthiş bir teşekkür notu göndermeli," diye belirttim.

Finn kız kardeşlere dönüp çarpık bir şekilde sırttı ve bu, aramızdaki benzerlikleri fark ettiğim tuhaf anlardan biriydi. O gülümseme biraz benimkine benziyordu. "Lia da bunu başarabilirdi."

"Yapacağını sanmıyorum," dedim sessizce. Küçük kardeşim arkadaşını savunmak istedi ama ben elimi kaldırdım. "Beni yanlış anlama. Lia'nın kendi çapında zeki olduğunu biliyorum ama o Claire değil. Ve Claire'in zekâsı, insanları okuma biçimi, Richard'ın tepki verdiği şeydi. Bunun soyadıyla, kardeşinin kim olduğuyla ya da Washington'la olan bağlantısıyla hiçbir ilgisi yoktu. O'ydu."

"Hmm." Finn bana dikkatle baktı. "Görünüşe göre Claire'i çok çabuk tanımışsın."

Gözlerim söz konusu kadına kaydı, hareketli hareketleri neredeyse gülümsememe neden oluyordu ama tüm bu durum hâlâ komik olamayacak kadar tuhaftı. "Sanırım öyle." Ormandaki sığınağımızdan ayrıldıktan sonra bütün gün kendimi hâlâ tuhaf hissediyordum.

Bir noktada Claire'in benimle geçirdiği bir geceden pişman olabileceğinden endişelenmem gülünçtü.

Sadece hiç pişmanlık duymuyor gibi görünmekle kalmadı, aynı zamanda isteyerek kaldı. Daha önce hiç kimsenin görmediği, görmek istemediği parçalarımın içine isteyerek girdi. O mavi gözleri bir süper güce sahipti, yüzeyde yüzmeye devam ettiğim her türlü karmaşanın içinden X-ışını görüşü.

Arabada bana bakıp avucumu ve erkek arkadaşı olabileceğimi düşündüğünü söylediğinde - beni eve, ailesinin yanına getirmenin

Yapmak istediği bir şeyi. Neredeyse ağlayacaktım.

Erkekçe, erkekçe bir gözyaşı.

Bunun hemen , *"Lanet olsun, bunu başarabilir miyim bilmiyorum.*

Kapalı.

Yine de onun için denerdim. Çünkü küçük kardeşim haklıydı. Ben Claire'i çabucak anladım ve inanmasaydı arabada yaptıklarını bana asla anlatmazdı.

Finn kız kardeşleri izleyebilmek için döndü, başparmağı huzursuzca arabasının kenarına vuruyordu. "O Claire, biliyorsun. Sanırım farklı olabilecekleri yönler hakkında pek düşünmedim."

Ona Claire'in farklı olduğu tüm yönleri anlatmak istedim çünkü hangi aptal bunu göremez ki? Finn kitap akıllısı olabilirdi ama kitap akıllısı insanlar da dünyanın gidişatı konusunda tam bir aptal olabilirdi.

Benim gördüklerimi görmeye çalışarak onları izlemesi beni sinirli hissettirdi. Kıskaç.

Garip bir duyguydu.

"Kız kardeşine hiç benzemiyor," diye . "Nasıl gözden kaçırdın bilmiyorum o."

Huysuz kışıma güldü, bu da yeşil gözlü canavara yardımcı olmadı. yerleşin. "Kaçırdığımdan değil. Ben sadece... Bilmiyorum. Pek dikkat etmedim." Kızgın yüzüme bakarken gülümsemesi soldu. "Bir kadının seni böyle ters yüz edeceği günü görecekim hiç aklıma gelmezdi."

"Kulübe katıl," diye mırıldandım.

Finn beni değerlendiren bir baş hareketiyle onayladı. "Bence senin için iyi olacak." Buna itiraz edemezdim. "Hastalandığın için teşekkürler bu arada."

"Ohh, benim için zevkti." Sesi kuru bir mizah ve alaycıydı ve tüm bu alışveriş sırasında göğsümde oluşan gerginliği bir nebze olsun azalttı.

Lia.

Finn.

Ailesi beklenmedik varlığıma ne derse desin.

Bunun ne kadar büyük bir mesele olduğu konusunda hiçbir yanlış anlaşılma yoktu ve Finn'den bahşış istemek dilimin ucundaydı. Bana bu aile yemeğinde ne yapmam gerektiğini söyleyecekti. Kulübede Claire'le aramızda geçenler yüzünden Logan Ward'ın hayalarımaya yumruk atıp atmayacağını soracaktım.

Onun zihninde, ilişkimizin geriye doğru gittiğinden emindim.

Kapıya kadar yürüdüğüm ve elimde çiçeklerle onu aldığım ilk resmi buluşma yoktu. Ona güzel göründüğünü söylediğim yer. Gecenin ilerleyen saatlerinde onu eve bıraktığım ve arabada gizlice öpüştüğümüz. İkinci bir randevu ve ardından üçüncü bir randevu için umutlandığım yer. Çünkü yapmış olsaydım, muhtemelen kız kardeşlerinin bir erkekle çıkmaya başlamasını istediği şekilde, onu aldığım andan itibaren ikinci, üçüncü ve dördüncü bir randevu isterdim.

Sandalyesini çekerdim, kapıyı tutardım, aklıma gelen her centilmenliği yapardım. Claire kendi başına kapıyı tutamayacağı ya da sandalyesini çekemeyeceği için değil, onun ne kadar özel olduğunu bilmesini istediğim için.

Hayır, Logan'ın zihninde, benim için olmayan bir randevuyu çaldım. Richard'ı çıktığımızı düşündüğü bir duruma zorladım. Benimle uzak bir vahşi doğada bir kulübede günlerce kalması için onu kandırdım.

Lia'nın Claire'e kendi hareketli hareketlerini yapmasını izlerken, ailesinin şüpheli olmak için kesinlikle her türlü nedeni olduğunu fark ettim. Eve getirdiği ilk adam asabi ve sarhoş biri olarak ün salmıştı.

"Yüzündeki o ifade de ne?" Finn sordu.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Görünüşe göre insanları okumakta iyi olan tek kişi Claire değildi. İlk içgüdüm ona küstahça bir cevap verip beni rahat bırakmasını sağlamak, küçük kardeşimin benim hakkımda hiçbir şey bilmediğini, çünkü bunu hiç denemediğini yeniden kanıtlamaktı.

Ama ben ikisini de denemedim.

Yutması zor bir haptı ama Claire'in Adele ve resimler dışında hatırlamadığım annem hakkında söylediklerinin ışığında, ailemle aramdaki uçurumda benim de payım olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.

Ya Claire ve onun üzerinde de aynı etkiyi yaptıysam? Eve kimi getirdiği konusunda uzlaşamadıkları için bir çeşit gerginliğe neden olduysam.

"Hepsi benden nefret edecek, değil

mi?" Kıkırdadı. "Hepsi değil."

"Teşekkürler, bu beni daha iyi

hissettirdi."

Finn bana meraklı bir bakış attı. "Onların umurunda olup olmamasına şaşırdım. Kendi ailenin görüşünün önemli olmadığını bize her zaman açıkça belirttin. Onunki neden önemli olsun ki?"

Anlaşılan Altın Çocuk beni sandığımdan daha iyi tanıyordu. Ailemin fikirleri yaptığım hiçbir seçimde önemli olmamıştı, bu yüzden zaferlerimi kutlamamalarını da çok fazla önemsememiştim. Bu açıdan Claire ve ben daha farklı olamazdık. Arkasında, algılanan ya da başka türlü en ufak bir incinmeye karşı onu savunmaya hazır gerçek bir ordu vardı.

Sonra ben vardım.

Normalde mürekkepli ellerini, orta parmağı yukarıda, onu en çok önemsemesi gereken insanlara doğru tutan kişi.

"Sana kendimi haklı çıkarmak zorunda değilim Finn," dedim. Vücudu gerildi, ağzımdan çıkacak her şeye hazırlandı. Yıllar boyunca bunları yeterince duymuştu. Onun için, deneyebileceğimi kendime hatırlatmak zorundaydım. Derin bir nefes aldım ve daha sakin bir şekilde cevap vermeye çalıştım. "Önemli çünkü o önemli. Benim için," diye açıkladım.

Çenesi gevşedi, gözlerinin genişlemesinden şok olduğu anlaşılıyordu. "Onu beş gündür falan tanıyorsun."

Claire bize doğru döndü ve sıcaklık ve tatlılıkla parlayan gözleri benimkilerle buluştuğunda daha rahat nefes aldığımı fark ettim. Lia ile her ne konuştuysak, Claire bu konuda iyi hissediyordu.

Ve buna bağlı olarak, içimde bir şeylerin rahatladığını hissettim. Çünkü o daha mutlu görünüyordu.

Kahretsin, aşık olmak korkunçtu, değil mi?

Bu kadın beni canlı canlı yüzmek için bir bıçak isteyebilirdi ve ben de yüzümde aptal bir sırıtişla ona bıçağı uzatabilirdim. Bu hayatımda yaşadığım en korkunç şeydi ve neden tek istediğimin onun elini tutmak, bana gülümsediğini görmek ve benimle birlikte olduğunu bilmek olduğunu açıklamıyordu.

Finn yüzümdeki ifadeye hafifçe güldü. "Kapa çeneni," diye mırıldandım.

Claire ona açtığımı bile fark etmediğim kollara doğru yürüdüğünde, Lia kendini durduramadan yüzünü buruşturdu. Finn ona dirsek attı ve ben bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışmak yerine burnumu Claire'in başının üstüne gömüp derin bir nefes aldım.

Kollarımda kendini çok iyi hissediyordu ve kız kardeşi ile erkek kardeşimin önünde gösterdiği açık şefkatin içimdeki kabaran öfkeyi ne kadar yatıştırdığından nefret ediyordum.

Claire kolunu belime doladı ve diğer ikisiyle yüzleştirdi ama kendini yanıma sıkıştırmaya devam etti. "Siz nereye gidiyorsunuz?"

Lia yavaş bir nefes verdi ve ben de yüz ifademi hoş tutmaya özen gösterdim.

İnatçıydı, bunu zaten biliyordum. Ve yıllarca benim hakkımda park yerindeki tek bir konuşmayla silinmeyecek bir fikir oluşturmuştu.

Lia, "Akşam yemeğinden önce markete gitmem gerekiyor ve arabam sorun çıkarıyor," dedi.

"Yine mi?" Claire başını salladı. "O araba tam bir bok parçası."

Kız kardeşi de Finn gibi gülümsedi, bu yüzden bunun üçü arasında süregelen bir şaka olduğunu anladım.

"Bakabilirim," dedim ona.

Lia'nın kaşları havaya kalktı. "Araba mı tamir ediyorsun?"

Elim Claire'in boynuna dolandı ve onu nazikçe sıktım. "Daha sonra kontrol etmemi istersen birkaç şeyi halledebilirim."

Claire bana gülümsedi, gösterdiğim memnun olduğu belliydi. Onun için deneyebilirdim.

Lia dudaklarını yaladı ve hemen cevap vermedi. Finn yine ona dirsek attı ve çenesini kaldırdı. "Çok heyecanlanırdı, teşekkürler."

"Evet, teşekkür ederim," dedi sesinde hafif bir gerginlikle. Gözleri tekrar Claire'e kaydı. "Akşam yemeğine bizimle geleceğini varsayıyorum. Her zaman yaptığın gibi."

Yine, kasıtlı olsun ya da olmasın, bu garip küçük üçlüde tuhaf olanın ben olduğumu hatırlatan bir işaretti.

Lia ve Finn, en iyi arkadaşlar.

Ve her zaman peşime takılan Claire.

Bu beni korumacı hissettirdi çünkü Claire'in hiçbir yere takılmaması gerekiyordu. Sonradan düşünülmüş gibi değil.

"Bauer'le gidiyorum," dedi kararlı bir şekilde.

Lia'nın ağzı açık kaldı. "Yemeğe mi geliyor?" Finn ona uyarıcı bir bakış attı.

Onu kızdıracak bir şey söylemek olan ilk tepkime karşı büyük bir mücadele verdim.

Claire elini gömleğimin altına kaydırarak ve kavrayışını sıkılaştırdı. Bu tescilli bir şeydi, kaçırılmaması gereken bir işaretti ve lanet olsun, buna bayıldım. O anda, saldırmaya hazır olan boğayı yatıştırdı. "Öyle ve ben de onun için sabırsızlanıyorum."

Onu Logan ve Paige'le tanıştıracam," dedi kız kardeşine. "İşte bu yüzden bana verdiğin sözü tutacaksın, Lia."

Sözleri Lia üzerinde amaçlanan etkiyi yarattı çünkü vücudu hafifçe söndü ve şok edici gerginliğini kaybetti.

"Yapacağımı biliyorsun," diye cevap verdi Lia sessizce. Sonra Finn'e baktı, o da başıyla onayladı. "Sanırım sizinle orada buluşacağız."

Claire başını kaldırıp bana baktı. "Oraya gitmeden önce makyajımı tazelemek istiyorum."

Finn sürücü koltuğuna oturmadan önce bana başıyla onay verdi. Claire kız kardeşini kucaklamak için bir an için elimden kurtuldu. Onlar kucaklaşırken Lia gözlerini kapattı ve bu şekilde onu, ailem yüzünden yıllar boyunca benden nefret etmekle zar zor tahammül etmek arasında gidip gelen biri yerine sevgi dolu, koruyucu bir kız kardeş rolünde görmek daha kolaydı. Benim yüzümden.

Araba uzaklaşırken parmaklarımı Claire'in parmaklarının arasında dolaştırdım ve Finn'in arabası park yerinden ayrılır ayrılmaz dönüp yüzünü ellerimle kavradım, onu arabaya yasladım ve derin, çok derin bir öpücükle ağzını aldım.

Kibrit hemen çaktı ve ben dilindeki tatlılığı, dudaklarındaki yumuşaklığı tadarken kollarını boynuma doladı.

Evet, onun için deneyebilirdim. Kendimi hâlâ dengesiz ve konfor alanımın binlerce mil dışında hissediyordum ama ona dokunduğumda, onun da bana dokunduğunu hissettiğimde her şey yerine oturdu.

Elim taytının arkasına girdi ve kalçalarını kıvırdığında mutlu bir şekilde inledim. Karanlık olsaydı, saklanmış olsaydık ve meraklı gözlerin ulaşamayacağı bir yerde olsaydık, onu cipime doğru götürürdüm. Hızlı ve sert, çok az önsözle, sadece ruhumun her köşesini ele geçiren ona olan bağımlılığımı yatıştırmak için.

Birisi apartman penceresinden müstehcen bir şeyler haykırdı ve ben de ağzımı onunkinden ayırdım.

Ağzına karşı güldüm. "Özür dilerim."

Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Bu ne içindi?"

"Ona söylediklerin için," diye itiraf ettim. "Ve beni yemeğe davet ettiğin için. Beni orada isteyecek kadar çılgın olduğun için."

Claire sırıttı. "Bana henüz teşekkür etme."

Alnımı onunkine dayadım ve herkesin içinde olduğumuz için ona olan arzumu kontrol altında tutmaya çalışarak onu içime çektim. "Seni bir randevuya çıkarmak istiyorum prenses. Gerçek bir randevu. Seni alırım ve benim geldiğimi bilirsin." Sesim sertti ve ellerim onu sıkıca tutuyordu. O da

Bendeki değişikliği hissetmiş olmalı ki ellerini göğsümde gezdirdi ve orada tuttu. "Giyinebilirsin, ben de seni pahalı bir yere götüreceğim ve bütün gece seni öpmeyi düşüneneğim."

"Tamam," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Sanırım bunu yapabiliriz."

Onu kollarımla sararak şakağından öptüm. Claire Ward'ın bana ne yaptığından tam olarak emin değildim ama ayaklarım yere sağlam basmıyordu. Beni bir kirişin üzerinde, ince ve sallantılı bir şekilde, geniş bir açıklıkta ve aç olmadan dengede tutuyordu.

Yalnızken, aramızda gelişen şeyin en güçlüsünü hissettim. şimdi bile, kan dolaşımına bir kez girdiğinde sakinleşiyordum. Eninde sonunda onu paylaşmam gerekecekti ve belki de Claire akşam yemeğini gayet iyi atlatabileceğimi söylerken haklıydı.

"Güzel." Başımı tekrar saçlarına gömdüm.

"Ne yapmak istediğimi biliyor musun?" diye sordu. Ağzı çenemi ısırđı.

"Ne yapmak istiyorsun?"

Mavi gözleri muziplikle parlıyordu. "Gitmeden önce sana yatağımı göstereyim."

BÖLÜM YIRMI BİR

BAUER

Eski bir futbol yıldızının, özellikle de şu anda ligin en saygın koçlarından biri olan birinin evine gitmeye , evin neye benzeyebileceğine dair kafanızda belli bir imaj oluşmaya başlar.

Uzun, kıvrımlı araba yolu.

Yemyeşil peyzaj.

Kemerler, büyük pencereler ve bir havuz evi.

Bir yerde kendimi zaten sahtekâr gibi hissediyordum.

Ama cipimi normal büyüklükteki bir araba yoluna soktuğumda, bir an durup etrafıma bakmam .

Evet, güzel bir mahalledeydi, ama ev... normaldi. Büyük ama normal.

"Hazır mısınız?" Claire sordu.

"Evet." Yüzümün yan tarafını kaşıdım. "Beklediğim gibi değil."

Tuğla yapıya gözlerini kırptırdı. "Ev mi?"

"Şifreli falan bir malikaneye gideceğimi düşünüyordum."

Claire sırtıttı. "Şifre yok, kapı yok, sadece ..." Omuz silkti. "Sadece evdeyim."

Önümüze park etmiş araçların çeşitliliğinden ve küçük bir çocuk ön kapıyı açıp üzerimize doğru uçarak geldiğinde patlarcasına çıkan gürültüye bakılırsa, herkes bizi orada yenmiş gibi görünüyordu.

"Claire!" Adam ona doğru atıldı ve Claire onu gülerek yakaladı. "Öldüğünü sanmıştık."

"Hayır, yapmadın." Kızılımsı kahverengimsi saçlarla kaplı başının tepesini öptü ve gülümsemesinin kıvrımında ona güçlü bir benzerlik gördüm. "Sadece karda mahsur kalmıştım, şapşal."

Çocuk Claire'i bıraktı ve bana geniş gözlerle baktı. "İçeride senin hakkında çok konuşuyorlar."

Ben kaşlarımı çatarken Claire güldü. Harika. İçeri girmeden önce tam da istediğim şeydi; endişelendiğim şeyin doğrulanması. Ama bu çocuğun suçu değildi.

Çömelmek yerine elimi uzattım ve sanki bir erkekmiş gibi elini sıktım. Bu onun sıska göğsünü . Çocuk sekiz ya da dokuz yaşından olamazdı.

"Adınız nedir, efendim?"

"Emmett Ward." Elim sıkmaya devam etti, sanki önce kimin bırakması gerektiğinden emin değilmiş gibiydi. "Ben Claire'in yeğeniyim ama ona teyze demiyorum çünkü birinin teyzesi olacak kadar yaşlı görünmüyor."

Claire'i tepeden tırnağa inceledim ve yanakları öfkeyle kızardı. "Bu konuda haklı olabilirsin, Emmett."

"Ooooh, eve girdiğinde ona öyle bakmamalısın," diye uyardı.

Claire elini ağzına kapattı.

Şaşkınlıkla Emmett'e doğru baktım. "Yapmamalı mıyım?"

Emmett başını salladı. Gözleri Claire'inkilerle aynı mavi tonundaydı.

Sormadan önce, bunu yapmanın muhtemelen aptalca olduğunu biliyordum ama çocuklarla çok fazla ilgilenmiyordum. Ayrıca, ona attığım herhangi bakışın ne anlama gelebileceğini bilemeyecek kadar küçük olduğunu düşündüm. "Ona nasıl baktım? Bir daha yapmayacağımı bileyim diye."

Derin bir iç çekti. "Sanki onu öpmek istiyormuşsun gibi. Annem yemek masasında Claire'e seks gözleriyle bakarsan taşaklarını koparacağını söyledi."

Claire elinin arkasından inledi ve ben de yüzümü buruşturdum.

Emmett omuz silkti. "Öpüşmek sekse, seks de bebeklere yol açar. Yani... Yerinde olsam bunu orada yapmazdım."

Claire'i ve beni şaşkın bir sessizlik içinde bırakarak eve doğru koşmaya başladı. Histerik bir kıkırdama çıkardı.

"Pekala," dedim. "Eğlenceliydi. İçeri girmek için *sabırsızlanıyorum*."

Elini bıraktı ve yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "İyi olacaksın."

Söylediklerine inandığı çok açıktı. Sahte bir coşku ya da sahte bir cesaretlendirme yoktu.

Kulübeden ayrıldığıımızdan beri yüzüncü kez yeni mantramı tekrarladım. Onun için deneyebilirdim.

Birini etkilemeye çalıştığım tek an, ayaklarımın snowboardumun pürüzsüz yüzeyine sıkıca bastığı, başımın kaskla örtülü olduğu ve gözlüklerimin yüzümü kapattığı andı. Bu, hiç düşünmeden bildiğim bir şeydi. Vücudumu bükebilir, kayabilir ve dağın momentumuyla hareket edebilirdim, böylece kar ve buza yüzüstü düşmezdim. Bu asla kişiliğimle ilgili değildi. Asla ağzımdan çıkanlarla ya da birine nasıl davrandığımla ilgili değildi. Nasıl görüldüğümle ya da

Bir insan olarak değerimi kanıtlamak.

Aldığım puanlar, çizelgeli bir parkurda ilerlediğim süre, tamamladığım numaralar - bunlar fiziksel olarak performans gösterme yeteneğimle ilgiliydi.

Bu - Claire yanımdayken o kapıdan içeri girmek - başka her şeyle ilgiliydi. İyi olduğum tek şey, şu anda, tamamen ve tamamen işe yaramazdı.

Bu yüzden, onun kesinliği harika olsa da, elimi tutup bizi Emmett'in arkasından içeri götürürken iyi olacağımı hissetmedim.

Ama onun beni getirme konusunda tereddüt etmesini istemediğim için inatçı çenemi kapalı tuttum.

İki katlı giriş, parke zeminin etrafına dağılmış atletik ekipmanlarla aydınlıktı. Bitişindeki kemerli koridor, muhteşem kokular ve yüksek sesli, kadınsı kahkahalarla dolu aydınlık, büyük bir mutfağa açılıyordu.

İçinde yaşanmış ve çok sevilmiş bir evdi. Boyalı duvarlarda çok sayıda iz vardı ve alçıpanda, bir bisiklet tekerleğinin kendini oraya yerleştirmiş olması gibi şüpheli görünen bir oyuk gördüm. Duvarlar yıllar içinde birlikte büyümüş bir ailenin fotoğraflarıyla kaplıydı ve önünden geçtiğimiz her fotoğraf beni biraz daha rahatsız ediyordu.

Buradaki sevgi taşıyordu. Her santiminde, her duyuya hükmediyordu.

Tüm bunların beni daha iyi hissettirmesi gerekirdi, ama sadece daha kötü hissettirdi. Çünkü burası benim bildiğim türden bir ev değildi. Parmaklarını sıkıca kavradım, o da bana karşılık verdi.

Köşeyi dönüp mutfağa girdik; geniş bir açık alan olan mutfak, rahat bir şekilde döşenmiş büyük bir aile odasına akıyordu. Duvara monte edilmiş büyük bir düz ekran, bir futbol maçında donmuştu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu.

Ailenin çoğu, Paige ve Logan'ın yemek pişirdiği büyük mermer adanın etrafında kalabalık oldukları için bize sırtlarını dönmüşlerdi.

Bizi ilk Logan gördü ve bana doğru yönelttiği bakış karşısında derin ve sakin bir nefes aldım.

Uzun boylu, geniş ve güçlü bir adamdı; hafif kırılan şakakları ve gözlerinin etrafındaki çizgiler kırklı yaşlarında olduğunun tek işaretiydi. Isabel'in anlattığı hikâyeyi bölmek yerine, bizim girişimizden hâlâ habersiz, bir elini karısının sırtına koydu ve mutfaktan çıktı.

Adanın etrafından dolaştı ve yürüyüşündeki bir şey, komuta edici varlığı beni daha dik durmaya zorladı. Lia fark etti ve Isabel'i dürttü. Isabel sustu ve sonunda başını kaldıran Paige'e bir havlu fırlattı.

Şimdi *ondan* aldığım bakış yutkunmamı zorlaştırdı. Evet, bu aile yemeği için yaratabileceğim her kabusu hayal ediyordu.

Logan kız kardeşine sıkıca sarıldı ve geri çekilirken saçlarını karıştırdı. "Eve sağ salim varabildin mi?"

Sanki kar fırtınasında dışarıda mahsur kalmışsınız gibi ona baktı ve o da gözlerini devirdi.

"Evet. Bu sabah yola çıktığımızda yollar gayet iyiydi."

"Eminim öyledir," diye mırıldandı Paige.

Isabel boğazını temizledi ve arkasında bir uyarı vardı. Finn gülümsemesini bastırdı ve ben de burada olup buna şahit olduğu için kafasına bir şey fırlatmak istedim.

Bana döndü ve elini uzattı, ben de tuttum. Yemin ederim, elini tutarken yüzümü buruşturmamaya çalıştım, gerçekten.

"Logan," dedi.

"Bauer Davis," dedim ona. "Beni ağırladığınız için minnettarım efendim."

Bunun üzerine sonunda isteksiz bir gülümseme takındı. "Ben o kadar yaşlı değilim. Logan iyi."

Isabel taburesinde dönmüş, Claire'e nerede kaldığımızla ilgili sorular soruyordu ve Lia da Paige ile tezgâhın arkasında fısıldaşıyordu.

Emmett, ziyaretimle ilgili hiçbir şeyden habersiz evin içinde koşturup duruyordu.

Ailenin gevezeliği hiç azalmadı, sadece sabit bir uğultuda kaldı. Kulaklarımda gittikçe artan bir vızıltı.

"Bu çok romantik," diye haykırdığını duydum Isabel'in. "Ormanda küçük bir kulübe mi? Daha iyisini isteyemezdim."

Claire bıyık altından gülerek elime uzandı.

Şimdiden, bu küçük jest beni sabit tutan bir çapa gibi hissettirdi. Buna ihtiyacım olduğunu biliyor olabilir miydi?

Elbette yapabiliirdi. Büyük ailelerin tam olarak benim uzmanlık alanım olmadığını bilecek kadar anlayışlıydı, özellikle de orada bulunan insanlardan ikisi muhtemelen kaçmamı beklerken.

Belki de kesinlikle istediğim içindir. Kaçmak kulağa harika geliyordu. Claire'i al ve yatağına geri dön. Daha da iyisi, onu Whistler'a götürüp benim yatağıma da girebilirdik.

Paige ocağın altını kıstı ve ellerini omzuna astığı havluya sildi.

Onu Adele'de tanıdığım diğer tek aile reisi ile karşılaştırmamak mümkün değildi.

İşin ironik yanı, Paige yıllar önce hayatını bir süper model olarak kazanmışken ve Adele risk altındaki gençlere yardım ederek hayatını kazanmışken, hangi kadını yanımda isteyeceğimi biliyordum. Ve bana onun baktığı gibi baktığında hangi kadının size karşı olması kesinlikle dehşet vericiydi.

Adanın etrafından dolaşp bize doğru gelirken bana dişi bir aslanı hatırlattı. Çıplak dişleriyle beni parçalamaya hazırdı.

"Bauer," dedi Paige sakın bir sesle. "Anlaşmanın sana düşen kısmını nasıl yaptın?"

Bir nefes verdim. "Ona zarar verirsem beni ölümle tehdit ettiğin pazarlık mı?"

Paige şarap bardağını bana doğru eğdi. "Bu o olmalı."

Logan bize katıldı ve bir kolunu onun beline doladı. "İyi davranıyor musun, benim tatlı karım?"

Sinirli kahkahalarımı durdurmak için dudaklarımı birbirine doladım. Paige ona gülümsedi. "En iyisi."

Logan, "Isabel sen buraya gelmeden önce de seni övüyordu," dedi.

Rahatsızca güldüm. "Öyle miydi?"

"Çok iyi bir rakip olduğunu duydum." Logan Paige'e dolu dolu bir bakış attı. Sorgulama sona ermişti, en azından şimdilik. "Dürüst olmak gerekirse, snowboard sporu hakkında pek bir şey bilmiyorum."

Ona elimden geldiğince dürüst bir şekilde, "Soğuk ve bu işten fazla para kazanamıyorsun," dedim. "Ama bunu hiçbir şeye değişmem."

Gülümsedi. Başka ne yapacaktı ki? Adamın yıllık çekinin arkasında bir ton sıfır vardı. Başka bir sponsor bulabilsem bile, çoğu profesyonel snowboardcu yılda elli bin doları zor bulurdu. Bu yüzden arkadaşlarımın çoğu garsonluk yapıyordu. Ben de bu yüzden sezon dışında barda çalışıyordum. Bu yüzden çoğumuz taze toz yakalamak için favori noktalarımıza seyahat ederken garip işler bulduk.

"Sevdiğiniz ve iyi olduğunuz bir şeyi bulabilmek," dedi, "çoğu insanın başına gelmez. Şanslısınız."

Verdiği tepki, zaten bildiklerimden çok farklı olan şeylerin listesine ekleyebileceğim bir tepkiydi.

Yine, Claire'i beni evlerine kabul edecek kadar çok seven (tabii ki farklı derecelerde) bu insanlarla çevrili evlerinde kendimi daha rahat hissetmem gerektiğini biliyordum. Ama bunun yerine, gömleğimin yakasının altındaki derinin kaşınmasına neden oldu.

Ama daha önce hiçbir kadın bana gözlerinde böyle bir beklentiyle bakmamıştı. Ve şimdi, ne iş yaptığımı, hayatımı nasıl kazandığımı bilmek isteyecek bir aileyle gelmişti, çünkü bu Claire'i de etkiliyordu ya da bir gün etkileyebilirdi. Ellerim karıncalanmaya başladı ve göğsüm daraldı.

"İzninizle," dedim ve mutfakın dışında gördüğüm banyoya gidebilmek için elimi Claire'inkinden ayırdım.

Kapı kapandıktan sonra ellerimi lavaboya dayadım ve yansıma baktım.

Sırtımdaki kasları sıkı panik dalgaları yabancıydı ama kalp krizi falan geçirmediğimi bilmemin tek nedeni kaçmak için duyduğum karşı konulmaz dürtüydü.

Her şeyin basit olduğu o kulübeye geri dönmek istiyordum. Duygularımın kolayca ortaya çıktığı ve onları sahiplenebildiğim yere. Onun bana yaptıklarını kelimelere dökmenin zor olmadığı yere. O kalabalık, mutlu mutfakta, ciddi bir ilişkide nasıl olunacağını bilmediğimin farkına varmak zorunda kaldım. Aşık olduğum birini, her şeyi berbat etmemi bu dev insan grubuyla nasıl paylaşacağımı bilmiyordum.

Suyu açarak ellerimi musluğun altına soktum ve yüzüme birkaç kez su sıçrattım. Kalp atışlarımın yavaşladığını ve yeniden normal nefes alabildiğimi hissettiğimde dışarı çıktım. Lia banyonun bitişiğindeki çamaşır odasında bir telefon görüşmesini bitirmek üzereydi.

"Evet, teşekkür , çok heyecanlandım." Benim için bir parmağını kaldırdı, ama mutlu görüldüğü için bana yem atıyormuş gibi hissetmedim. "Yarın seni arayıp emin olmak için haber veririm. Teşekkürler."

Ellerimi pantolonumun ceplerine soktum ve yavaş bir nefes verdim. O da aynısını yaptı.

Konuşmaya başlamadan önce denediğini söyleyebilirdim. Belki de bütün gün kafamda kurduğum mantrayı tekrarlıyordu. Claire için deneyecekti.

"Kız kardeşime sana bir şans vereceğime söz verdim," dedi Lia. "Çünkü o hiç..." diye başını salladı. "Bu Claire için yeni bir şey. Böyle bir ilişki içinde olmak."

Samimiyeti dudaklarımdan bir itirafın dökülmesini kolaylaştırdı. "Benim için de."

Lia gülümsedi. "Biliyorum. Duymuştum." Kaşlarını kaldırdığımda ellerini havaya kaldırdı. "Özür dilerim. Neredeyse on yıldır senin hakkında belli bir şekilde düşünüyorum ve kardeşin buraya gelirken bana bu konuda ders verdi. Ailenle aranda ne varsa Claire'le aranızda hiçbir şey olmadığını söyledi."

Altın Çocuk'un beni savunuyor olması fikri topuklarımda hafifçe sallanmama neden oldu. "Öyle mi yaptı?"

"Evet. Finn annesi gibi değil, biliyorsun. Bunların hiçbirini sana karşı kullanmıyor. Onlarla aranızdaki mesafeyi."

Yavaşça başımı salladım. "Finn benden daha bağışlayıcı bir insan. Sanırım şu anda bunun için minnettar olmalıyım."

"Evet, eğer düşünürsen bana ve ona oldukça büyük bir borcun var." "Sanırım öyle," diye kabul ettim.

"Finn'in hastalanmasından kendime pay çıkaracak değilim ya." Lia omuz silkti. "Gerçi beni uyarsaydı Claire hemen kaçardı."

Başımı eğdim. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Yani, neden gittiğini konuştunuz, değil mi?"

"Konuştuk," diye . Çünkü konuşmuştuk, sadece.. çok fazla değil.

"Birbirlerine çok benziyorlar, biliyorsun. Muhtemelen bu yüzden bu konuda hiç endişelenmedim." Lia mutfığa doğru baktı. "Muhtemelen ondan hoşlandığını bildiğimin farkında bile değildir."

Bakışlarının çizgisini takip etmeye karşı koymak imkânsızdı ve küçücük bir şey olması gerekirken, Finn yüzünden, Finn'le vakit geçirmek için gittiğini fark etmek, birdenbire gerçekten çok büyük bir şeymiş gibi hissettirdi.

Büyük bir dağın kenarında duruyorum.

Lia'nın söylediklerinden önce kendimi ümitsiz vaka gibi hissetmiş olsam da, şimdi hissettiklerimin yanında bu hiçbir şeydi. Eğer kafama meşhur örsü indirseydi, etkisi daha az olurdu.

Tabii ki Claire Finn yüzünden gitti. Uğruna çok çabaladığım kadın da dahil herkes onu tercih ederdi.

İyi kardeş. Akıllı kardeş. Onu ya da kendini utandırmayacak olan.

"Ama benim bildiğimden emin olmak istedin," dedim sessiz ve tehlikeli bir tonda. Lia'nın gözleri tekrar bana döndü, yüzünde geniş ve şok olmuş bir ifade vardı. "Kız kardeşimi dev kalp gözlü, kadın ereksiyonu göz önüne alındığında, sana bu yüzden kabul ettiğini söylediğini varsaydım. Günlerce konuşmaktan başka bir şey yok."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve mutfakta Claire'in yanında duran Finn'e bakmamaya çalıştım. Ona bir kadeh şarap dolduruyor ve söylediği bir şeye dostça gülüyordu.

Lia kolumu tuttu ve bakışlarımı mutfaktaki sahneden ayırdım.

"Bana söylemedi."

Gözleri daha da büyüdü. "Bauer, çok özür dilerim. Ben..." Başını iki yana salladı. "Önemli bir şey değil, yemin ederim."

Sert ve kısık kahkahalarım kolumu sıkıca kavramasına neden oldu.

"Hey, ben ciddiyim. Bunun büyük bir mesele olmamasının nedeni Claire'in kendisine Finn'den daha uygun biriyle tanışacağını biliyor olmam. İkisi de temelde aynı kişi ve Claire'in itilmesi gerektiğinde onu itecek birine ihtiyacı var." Parmakları gerildi. "Onun aşkı zararsızdı, tamam mı? Finn ona hiç öyle bakmadı."

Sessizliğim onu korkutmaya başlamıştı ama dişlerim bir şey söyleyemeyecek kadar sıkılmıştı.

Flört havuzuna dalmak için harika bir yol seçmişim, değil mi?

Zaten benim için fazla iyi olan bir kadınla, ama şimdi sadece yıllardır küçük kardeşimin hasretini çektiği için şansımı yakaladığım gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım. Gözlerim tekrar onlara kaydı, siyah saçlı, büyük beyinli ve iyi kalpli altın bir çiftte.

"Bauer," diye tersledi Lia. "Bana bak."

Yaptım ve gördüğü şey karşısında hemen başını sallamaya başladı. "Hayır, bu yüzden ona sırtını dönme. Ona bunun benim ve o beni affedecektir." Sesi titrekledi. "O benim ikizim ve

Çünkü bazen birbirimiz hakkında bilmek istemediğimiz şeyleri sadece hissettiğimiz için biliriz, tamam mı? Ama lütfen, lütfen Finn'le aranızdaki garip dinamik yüzünden şu anda onun kalbini kırma. *Lütfen.*"

Beni duraklatan sesindeki yalpalamaydı.

İçimdeki şüpheci Lia'nın bunu bilerek yaptığına dair kükrüyordu ama yüzüne damgasını vuran paniği ya da sesindeki duyguyu taklit edebileceğini sanmıyordum.

"Ben onu kenara çekmeden önce anlatmak için beş dakikan var," dedim Lia'ya. "Çünkü bir akşam yemeği boyunca oturup onlara bakarak az önce bana söylediğin şeyle bir sorunum yokmuş gibi davranmamın imkânı yok."

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" Claire sordu. Bize gülümseyerek yaklaşıyordu ama içindeki temkinli merakı görebiliyordum.

Lia benimle paniklemiş, yalvaran bir bakış paylaştı. "Ben sadece ağzımı açıyorum ve Bauer..."

Claire'in yüzü düşmeye başladı ve mavi mavi gözleri beni incelerken omuzlarının gerildiğini gördüm. "Bauer ne?"

"Ona sana beş dakika vereceğimi söyledim," dedim kesin bir ifadeyle. "Dışarıda bekleyeceğim. Şu anda oraya giremem."

"Bauer, bekle," diye yalvardı Claire, kolumu tutmak için uzandı. Durdum çünkü evet, aklım başımdan gidiyordu ve ailesinin önünde numara yapmamın imkânı yoktu, hele de onlarla tanıştığım ilk gece, ama kolumu hemen şimdi onun elinden çekip alırsam...

Bu yüzden durakladım ama gözlerimi kapattım.

"Beni ," diye fısıldadı.

"Sadece... kız kardeşinle beş dakika konuş, tamam mı?" "Hayır."

Sert ses tonuyla gözlerim fal taşı gibi açıldı. Lia kız kardeşinin adını söyledi.

Claire'in bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. "*Seninle* konuşmak istiyorum. Lia, lütfen bizi biraz yalnız bırakır mısın?"

"Claire, bu benim hatam, yemin ederim," dedi Lia . "Lütfen, bırak beni-"

Claire elini kaldırdı. "Senden asla beni yalnız bırakmanı istemem ama Lia, şu anda Bauer'le konuşabilmem için gitmene ihtiyacım var."

Lia'nın gözleri büyüdü ve Claire'in tepkisine ben bile şaşırdım. Ama Lia ikizine saygı duyarak başını yavaşça salladı.

Mutfakta bir seyirci topladığımızı düşündürecek kadar sessizdi.

"Kahretsin," diye fısıldadım. "Bunu burada yapamam."

Claire uzun bir nefes verdi. " oluyor? Konuş benimle."

Çenem göğsüme düştü. Her şeyi edecektim, bunu şimdiden söyleyebilirdim. Keşke o banyodan hiç çıkmasaydım. Keşke ona ailesiyle başka bir zaman tanışabileceğimi söyleseydim. Ve keşke benim için zaten çok fazla şey ifade eden bir kadınla böyle bir saçmalığı nasıl yapacağımı bilseydim.

O kadar ki, kardeşimi istediği düşüncesi, bu duyguyu yatıştırmak için kalbimi tırmaladıktan hemen sonra, onun aptal suratını yumruklamama neden oldu.

Ona bakarken, ne söylemek istediğimi, nasıl ve nerede söylemek istediğimi anlamaya çalışırken, tek hayal edebildiğim o sarı elbisenin içinde, kırmızı rujunu özenle sürmüş haliydi. Arkamı döndüğümde ve beni ilk kez gördüğünde gözlerindeki o maskeleyemediği bakış.

Yolda onu bu kadar sessiz tutan şey şok değildi. Hayal kırıklığıydı.

Bu yüzden dönüp kapıdan çıktım ve onun da beni takip etmesini istediğimden tam olarak emin değildim.

BÖLÜM YIRMI İKİ

CLAIRE

Bauer'ın sırtının genişliği bana hiç uğursuz görünmemiştir.

Güçlü.

Yetenekli

i.

Seksi.

Ama asla uğursuz değil.

Garaja açılan kapıdan çıkıp benden uzaklaşırken gördüğüm manzara, hayatımda gördüğüm en korkunç şeydi. Esas olarak kafam çok karışık, tamamen ve tamamen kaybolmuştum, ne haltlar döndüğünü bilmiyordum.

Evden çıktığında arkamda bir gürültü koptu ve aileme dönüp bakmayı reddettim çünkü hiçbir şeyi açıklayabilecek durumda değildim. Evden koşarak çıktım ve park etmiş arabaların arasından hızla geçtiğini gördüğümde adını bağırdım.

" oluyor?" Yalvardım. "Üç dakikalığına gitmiştin ve birdenbire beni terk mi ediyorsun?"

Bauer volta atmayı bıraktı, ellerini kalçalarına dayayarak bulutsuz gökyüzüne baktı.

Üzerimizdeki gölgelik alanın berrak ve aydınlık olduğunu fark etmek belki garip bir şeydi ama bu bana keşke o kulübeye geri dönseydik dedirtti.

Orada küçük alanımızı korumak için beyaz örtülerimiz, bulutlarımız ve rüzgârımız vardı. Birdenbire o güvenlik hissini geri istedim.

"Lia sana ne dedi?" Sessizce sordum. Ona doğru yürüyüp cevabını sarsarak öğrenmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Bunu görebiliyorum."

Verdiği tuhaf cevap karşısında başım öne eğildi. Kendimi kabından kabaca çıkarılmış bir balık gibi hissediyordum. Nefes almakta zorlanıyordum çünkü bu durumu nasıl idare edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. "Neyi gördün?"

Yavaşça nefes verdi ve sonunda yüzünü bana döndü. "Sen ve Finn."

Karnım tehlikeli bir şekilde döndüğü için artık bana tüm uğursuz hisleri veren şeydi. Kız kardeşim ona ne demişti?

"Ben ve Finn," diye tekrarladım sessizce. "Bauer ... I-"

İnkâr boğazımda düğümlendi. Başka bir şey gelmedi aklıma. Çünkü yalan söyleyemiyordum. O da bunu yüzümde gördü.

Başını salladı. "Birlikte harika görünürdünüz. Ve muhtemelen o gece onun için gittiğinizi hiç düşünmemiş olmam benim açımdan gerçekten aptalca."

"Finn'i istemiyorum," diye karşı çıktım. Dikkatle, ellerimi kaldırarak ona yaklaştım. Snowboardcuyu ürkütme Claire, çünkü o evden çıkarken kararının yarısını çoktan vermişti. "Lia sana ne dedi ya da ne bildiğini sanıyor bilmiyorum ama seninle birlikte olmak istemediğimi düşünmene neden olacak bir çıkarım yaptıysa yanılıyor."

"Ona kızma." Onun rahat ses tonundan tüylerim diken diken oldu. Sanki bu önemli bir şey değilmiş, bulutsuz bir gökyüzünün altında yaptığımız herhangi bir konuşmaymış gibi ellerini ceplerine sokması. "O sadece gerçeği söylüyor."

"Nereden bilebilirim ki? Bana ne dediğini söylemedin."

"Yeterince makul," diye kabul etti. Bauer bir omzunu cipinin yan tarafına dayadı ve yüzümü inceledi. "Kimin geleceğini bilseydin hemen iptal ederdin. Sarı elbise yok. Kırmızı ruj sürmek yok. Yalan söylemeye gerek yoktu. Çünkü yaptığın şeyi yapmanın tek nedeni Altın Çocuk'la bir şans yakalamak istemendi."

Normalde sağduyulu bir insan olmakla övünürdüm. Her iki tarafı da görürüm.

Farklı fikirleri anlamak. Ama şimdi, kırmızı gördüm.

"Ve o geceden önce *seninle* hiç *tanışmamışken*, hasta olduğunu bilseydim farklı bir karar verebilirdim *diye* ailemin evinden hışım ile çıkıp gittin?" Ses tonum giderek yükseldi, perde perde yükseldi, aklımı başımdan alan bir öfkeye dönüştü. "Bu bir şaka mı?"

Yüzü yavaşça sertleşerek bir maskeye dönüştü. "Bunun komik olduğunu düşünmediğimden eminim."

"Ben de öyle, Bauer." Gözlerimi ona . "Seni tanımıyordum."

"Hayır, ama onu tanıdığın kesin." Başını arkaya eğdi ve kuru bir kahkaha . "Arabada söylediğin her şey... geçmişim hakkında çok anlayışlıydın. Kıcını kolluyordun."

"Öyle bir şey yapmıyordum," diye itiraz ettim. Ama yapmıyor muydum? Sadece birazcık.

Rahatsızlık öfkemi bir kademe daha artırdı.

"Oldukça iyi bir saçmalık ölçerim var Claire, bu yüzden dikkatli ol."

"Kendimi korumuyordum, Bauer. Seni tanımaya çalışıyordum, seninle normal ilişkiler hakkında konuşuyordum. Eve hiç erkek arkadaş getirip getirmediğimi sormuştun ama getirmedi. Sadece seni."

"Evet," dedi yavaşça. "Çünkü istediğin adam her lanet akşam yemeğinde buradaydı."

"Ve sen beni cezalandırıyorsun çünkü ona aptalca, aptalca bir aşk besledim ve bunu uzun süre görmezden gelmeyi başardım. Seni tanımadan önce hissettiklerimi değiştiremem."

Sürpriz olmadı ama maske hareket etmedi ve ağzının sert çizgisinden tek bir kelime bile çıkmadı.

Şakaklarımı ovuşturdum. "Bauer, hadi ama, bunu bana karşı kullanmanın büyük haksızlık olduğunu bilecek kadar akıllısın. Seni tanımıyordum."

Çenesi sıkıştı ve kaşları bir parça aşağı indi. Haklı olmamı istemiyordu, ama bunu gözlerinde gördüm - benimle tartışmak için tam ve mutlak bir yetersizlik.

"Orada öylece duracak mısın?" Tersledim.

Bu sonunda maskeyi düşürdü. "Ne söylememi istiyorsun Claire?" Kollarını iki yana açtı. "Şu anda seni onunla birlikte görmeden sana bakmamın imkânsız olduğunu. Onu istediğini düşünmenin -benden önce olsa bile- onun güzel yüzünü mahvetmek istemeden imkânsız olduğunu mu? Bu seni daha iyi hissettirir mi?" diye bağırdı.

Yutkundum, kollarımı belime doladım. "Hayır."

"Ailemde bana tam bir pislikmişim gibi davranmayan tek bir kişi var, o da o ve şimdi onun lanet burnunu kırmak istiyorum."

Gözlerim kısıldı.

"Belki bu adil değil. Ama oraya girip ona bunun bende yapmak istediği şeyi yap dersem, ailemle her türlü keserim. Ailenin benim hakkımda ne düşüneceğinden bahsetmiyorum bile."

"Bu bir şaka mı?" Evi işaret ettim. "Paige'le tanıştın mı? Birinin gözüne girmeye çalıştığını düşünse gözlerini oyar.

Logan. Futbol gruplarına o kadar kötü küfrettiğini gördüm ki neredeyse kulaklarım kanıyordu."

Bauer dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Hayranlar kardeşimle aynı değildir."

"Kardeşin zararsız bir aşıktı, başka bir şey değil," dedim şiddetle. "Bana iki kere bile bakmadı. Ya şimdi? Bakmadığı için memnunum. Çünkü ben *seni* elde ettim."

Dişlerini tekrar sıktı ve ben yaklaşırken beni dikkatle izledi. Ama ona dokunmak için hareket ettiğimde gözleri uyarıcı bir parıltıya büründü.

Bu yüzden durdum. Saldırmak üzere olan bir ayıya doğru adım atmak gibiydi.

O kadar yakın duruyorduk ki, bir elimi kaldırdığımda göğsünün üzerine düşebilirdi. Kalbinin benimki gibi çarpıp çarpmadığını anlayabilirdim.

Aklıma hemen bir düşünce geldi, belki de Bauer ve benim kaderimizde sadece bu vardı. Parlak, sıcak ve hızlı bir şey. Başlama şeklimiz yüzünden devam edebilecek bir şey değildi.

Çok yoğundu ve sadece ilişkimizin başlama şeklinin doğası gereği aramızda yanan ateşi yaktık.

Düdüklü tencerede kilitli.

Başlamak için hızlı bir yoldu, ancak kapak açılır açılmaz her şey dumana karıştı.

"Bunu görmezden gelmene asla izin , değil mi?" Sessizce söyledim. Bunu söyler söylemez, kızgınlığım hemen üzüntüye dönüştü.

Bauer çenesini indirdi ve derin bir nefes aldı. "Yapabilir misin?"

"Geçmişini sana karşı kullanmıyorum. Çünkü bu mantıksız ve adaletsiz ve sen de bunu biliyorsun."

"Demek istediğim bu değil." Başını kaldırdı, bakışlarımı tuttu ve orada gördüğüm kararlılık beni iliklerime kadar dondurdu. "Sana o gece Lia'yla birlikte olmak için geldiğimi söylesem bunu görmezden gelebilir misin?"

Kelimeler uçup gitmişti. Bunun bana yaptığı şey karşısında ağzım kupkuruydu.

Konuşmaya devam etti, kalbime korkunç şeyler yapan sessiz, tehlikeli kelimeler. "Eğer sana onunla birlikte olmayı, ona dokunmayı, onu öpmeyi düşündüğümü ve bir an için bile olsa onun yerine sana sahip olduğum için hayal kırıklığına uğradığımı söyleseydim."

Şaşkın bir nefes aldım.

"Evet," dedi yavaşça, yumuşak bir sesle. "Sen de bunu görmezden gelemezsin. Çünkü o güzel mavi gözlerindeki bakış prenses. Sanki karnına yumruk atmışım gibi hissediyorsun, değil mi?"

Gözlerim yaşlarla doldu ve onlardan nefret ettim. Haklı olmasından nefret ediyordum. Ve bir anlığına, kısacık, hızlı bir anlığına, söylediği her şey için kız kardeşimden, evin içinde olduğu için Finn'den ve fırsatım varken bir şey söylemediğim için kendimden nefret ettim.

Çünkü Bauer haklıydı. Lia'ya karşı bir şeyler hissediyor olabileceği düşüncesi canımı yakıyordu. Bunun düşüncesi bile kemiklerimin donmasına, çok derin nefes almaya çalıştığımda tehlikeli bir şekilde çatlamasına, sanki içten dışa doğru paramparça olacaktım gibi hissetmeme neden oluyordu.

Şaşırtıcı bir doğrulukla kanıtlanan nokta, Bauer yavaşça nefes verdi. "Yine de iyi, biliyor musun?"

"Neymiş o?" Fısıldadım. Gözyaşlarımı tutmaktan boğazım acıyordu.

"Bir şey söyledi." Arkamdan eve baktı. "Buraya kendi evime sığıdığımından daha fazla sığmıyorum. Burası benim sahnem değil ve neden öyle olacağını düşündüm bilmiyorum."

Hissettiğim acı sersemleticiydi ve eğer izin verseydim dizlerimi bükmele tehdit ediyordu.

"Yapma bunu," diye fısıldadım. "Ne yapmaya çalıştığını çok iyi anlıyorum ve sana inanmıyorum."

"İnanmak istesenez de istemesenez de gerçek bu." Bauer artık gözlerimin içine zorlukla bakabiliyordu. "Harika bir hafta sonu geçirdik prenses ve muhtemelen en iyisi burada bırakmamız."

Gözlerim kurudu ve kalbim kendi içine kıvrılırken kükreyen, öfkeli bir canavar başımı ele geçirdi. "Sen tanıdığım en büyük korkaksın."

Bundan hoşlanmadı. Ama eğer Bauer bana küçük oklar fırlatabilseydi, derimde tekrar tekrar yer bulabilselerdi, ama bu korkunç, delice konuşma bittiğinde kanayan tek kişi ben olmayacaktım.

"Bana isim takmak daha iyi hissettiriyor mu?"

"Senden daha duygusal olgunluğa sahip çocuklarla tanıştım, Bauer Davis," dedim ona.

Ön cebinden anahtarlarını çıkararak başını sallamaya başladı. "Güzel, bana kız, prenses. Böylece gitmem daha kolay olur."

"Bana öyle deme," diye tersledim. "Ben bir prenses değilim. Bir kulenin tepesindeki dokunulmaz, bozulmamış bir şey değilim ve gördüğüm için *sinirleneceğim*

Benim için çok şey ifade eden zeki bir adam, sorunlarını aşamayacak kadar korkak olduğu için harika bir şey yapma ihtimalini bir kenara atıyor." Aramızdaki son adımları attım ve ellerimle yüzünü kavradım. Çenesi parmaklarımın altında granit gibi sertleşmişti, dişlerini o kadar sıkı sıkıyordu. "Gitmeni kolaylaştırmaya çalışmıyorum, Bauer, çünkü gerçekten yapmak istediğinin bu olmadığını biliyorum. Bu hafta sonu benim hissettiklerimin aynısını sen de hissettin ve ilk fırsatta korkup kaçıyorsun."

Gözleri benimkilere odaklanmıştı ve bir an için vazgeçeceğini düşündüm. Ellerini bileklerime doladı ve yüzünü serbest bırakmaktan başka çarem kalmayana kadar dikkatlice çekti.

Ellerimi bıraktığında ellerim düştü ve oldukça garip bir şekilde bıraktıkları anda hiçbir şey hissetmedim.

Öfke yok.

Korku

yok.

Acı yok.

İçimde garip bir sessizlik, ancak kendini koruyan bir berraklık olabilecek ani bir durgunluk vardı.

"Herhangi bir parçamı sana emanet etmekle aptallık ettim," dedim ona.

"Öyle değil ?"

Yavaşça başını sallayarak bunu kabul etti ve elim yüzündeki o sakın maskeyi tokatlamak için kaşındı.

"Finn güvenilir bir kardeş, prenses." Gülümsedi, zalim ve soğuk görünüyordu ve bundan nefret ettim. "İyi vakit geçirmek için geldiğiniz kişi benim ve bence bunu fazlasıyla elde ettiniz."

Kemiklerimdeki buz çelik gibi sertleşti ve ondan bir adım geri çekilirken çenemi kaldırdım. "Ben o eve girene kadar gitmiş olmalısın çünkü girdiğim anda sana olacıklardan sorumlu tutulamam."

Anahtarlarını bir parmağının etrafında döndürerek içinden . "Sorun değil, Bayan Ward. Dileğiniz benim için emirdir."

Bu sefer ona sırtımı gösteriyordum ve bunu yaparken yüzümden süzülen gözyaşlarını görmemesini umuyordum. Arabasının kapısının çarpma sesi silah sesi gibiydi ve karanlık garaja girerken bile hızımı korudum. Kapıyı açtığımda kalbim acıyla yerinden çıkacak gibi oldu ve kendimi ağabeyimin beni bekleyen kollarına sarılmış buldum.

Jeep'in gittiğini hiç duymadım çünkü kalbimin kırılmasından hiçbir şey duyamıyordum.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

CLAIRE

"BENİ SONSUZA DEK GÖRMEZDEN GELEMEZSİN."

Burnum ders kitabıma yapışık kaldı ve hatırlamak istediğim bir cümlemin altına fosforlu kalem sürdüm.

Lia, onu yatak odama davet etmemiş olmama rağmen yatağıma uzandı. Logan ve Paige'in evinden eve döndükten kırk sekiz saat sonra

-Ben taş gibi bir sessizlik içindeyim, Lia onunla konuşmam için bana yalvarıyor, Finn dikiz aynasından bana rahatsız bir şekilde bakıyor, kız kardeşime aslında onu sonsuza dek görmezden gelebileceğimi .

Ona tek kelime etmeden hiç bu kadar uzun süre kalmamıştım. Ama kızmıştım.

Ona.

Bauer'a.

Kendime.

Ve ne yazık ki Lia oda arkadaşım olarak bu öfke için en uygun günah keçisi haline geldi.

"Claire, hadi ama," diye yalvardı. "Başka nasıl özür dileyeceğimi bilmiyorum, tamam mı? Özür dilerim. Bazen ağzımı açtığımı biliyorsun ve ona hiçbir şey söylememeliydim, ama yemin ederim, bildiğini sanıyordum. Düşündüm ki... Bildiğimi bildiğini sanıyordum."

Fosforlu kalemim sayfada dondu kaldı ve ona bu konuyu hiç konuşmadığımız halde bunu bilmemin mümkün olmadığını haykırmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

Lia kuduz bir köpek gibi hareketimdeki duraklamayı gördü ve üzerine atladı. "Bunun hakkında konuştuğunuzu söyledi, tamam mı? Neden gittiğin hakkında. Ve ben sadece ... I

sohbet etmeye çalışıyordum çünkü cidden ona iyi çalışıyordum."

Ona kardeşine aşık olduğumu söyleyerek! Çılgılık atmak istedim. Gözlerim kapandı.

Bu beni öldürüyordu.

Çünkü ne kadar kızgın olursam olayım, Lia'nın ne kadar mutsuz olduğunu derimden sızarak hissedebiliyordum.

Üzgündü.

Hayal kırıklığına

uğramıştı.

Korkmuştu.

İkimizin arasında, ilk pes eden hep ben oldum. Barışı korumaya çalışan. İşleri olurlarına bırakan.

Bunu görmezden gelmek istemedim çünkü ben de mutsuzdum.

Bauer'i özledim.

Böyle davrandığı için Bauer'in taşaklarına yumruk atmak istedim.

Yine de anlıyordum. Sıfır ilişki deneyimi olan bir adamdı ve sadece bu da değil, sağlıklı ilişki modelini görebileceği bir şekilde yetiştirilmemişti. Lia ve ben, Logan'ın ve dolayısıyla Paige'in yanına taşındığımızda, bunun nasıl olması gerektiğini bilecek kadar gençtik. Sevgi ve saygıyı, iletişimi ve çocukların ihtiyaç duyduğu yapıyı her gün gördüğümüz bir evde büyüdük. Logan temeldi, evi ayakta tutan güçlü kalaslardı. Ve Paige, o duvarlar, çatı ve pencerelerdi. Bu şey

Ailemizi tamamlayan ve güvenli kılan.

"Her şeyi berbat ettim, C," diye fısıldadı Lia. Son gün içinde bunu binlerce kez söylediğini duymuştum. "Ve özür dilerim. Seni seviyorum."

Burnum yandı ve ellerim titremeye başladı. Ama onun ayağa kalktığını hissedene kadar fosforlu kalemi ileri ittim.

Hissettiğim inatçılık o kadar köklüydü ki, nereden geldiğinden bile emin değildim. Dürüst olmak gerekirse, Lia'dan ne istediğimden bile tam olarak emin değildim.

Zamanı geri sarması için belki?

Göz ucuyla odamdan çıkmadan önce durakladığını gördüm.

"Onun senin için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum. Bu beni şaşırttı. Ve," diye gürültüyle burnunu çekti Lia, "bu beni öldürüyor, C. Beni tamamen dışlayamazsın. Bana bağır, bana bir şey fırlat, tokat at, bir şey yap! Bunu hak ediyorum."

Birdenbire önümde diz çöktü ve ona bakmaktan başka çarem kalmadı. Yüzü ıslaktı. Benimki de öyle.

"Bunun seni de ne kadar öldürdüğünü biliyorum," diye fısıldadı kalın bir sesle. "Sen benim en iyi arkadaşısın ve tüm bunların senin için ne kadar korkunç olduğunu hissedebiliyorum ve sence bu benim için yeterli bir ceza değil mi? Kalbinin ne kadar kırıldığını biliyorum çünkü bunu hissedebiliyorum."

"I ..." Durakladım. "Hâlâ çok kırgınım, Lia. Çünkü her şeyi mahvetmek için bilerek bir şey söylemişsin gibi geliyor."

Yüzü çöktü. "Yemin ederim yapmadım."

"Bunu söyleyip durduğunu biliyorum," diye bağırdım. Kitabımı bir kenara ittim. "Ama ilk kez sadece bana ait olan bir şeye sahip oldum ve evet, ona söylemeliydim ve eninde sonunda söyleyecektim, ama ona söyleyecek olan bendim. Senin değil."

"Biliyorum." Burnunu çekti. "Çok özür dilerim."

Yataktan kalktım ve odamda volta attım. "Ve bu utanç verici, tamam mı? Bunca zamandır Finn'e aşık olduğumu bildiğine ve hiçbir şey söylemediğine inanamıyorum. Neden bana bildiğini söylemedin?"

Omuzlarını silkti. "Çünkü... Bilmiyorum! İkinizi de çok iyi tanıyorum, C. Siz... siz aynı kişisiniz. Finn'i seviyorum, gerçekten ve seni dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum..."

"Ama?" Kollarımı göğsümün üzerinde sıkıca kavuşturdum ve onun çıkmasını bekledim. Söylemek üzere olduğu şeyi söylemek istemiyordu.

Lia yerden yatağımın üzerine kaydı. Dudaklarını yaladı ve ilk kez gözlerinin altında birbiriyle uyumlu koyu halkalar olduğunu fark ettim. Görünüşe göre ikimiz de bir gece önce uyumamıştık.

"Ama gelmiş geçmiş en sıkıcı çift olurdunuz."

Ağzım açık kaldı. "Bu çok kaba bir davranış," diye fısıldadım.

"Hayır, yani..." Alnını ovuşturdu. "Tamam, sadece kıvılcım olmazdı demek istedim. Ateş olmazdı. Muhtemelen çok mutlu, tatlı ve falan filan olurdun ama Finn senin erkek versiyonun." Gözleri bana yalvardı. "Onunla neden bu kadar iyi anlaştığımı sanıyorsun? O da tıpkı senin gibi."

Yavaşça masamın önündeki sandalyeye çöktüm ve söylediklerini değerlendirdim. Ve Lia haksız değildi. Finn ve benim çok fazla ortak noktamız vardı. Yine de şimdi onu romantik bir anlamda düşünmeye çalışmak tuhaftı.

Sadece Lia'nın söyledikleri yüzünden değil, Bauer'le yaşadıklarım yüzünden de -ah kahretsin, onun adını düşünmek kalbimi hiç acıtmayacak mıydı?

tamamen farklı bir evrendeydi.

O benim zıttımdı. Finn'in de.

O şekilde çekip gittiği için hâlâ ne kadar kızgın olsam da, kız kardeşime bakmaktan ve kendimi Bauer'in yerine koymaya çalışmaktan kendimi alamadım. Deddiği gibi, o gece Lia'yla bir şeyler istemesi, görünmez bir sınırı aşabileceğini umması düşüncesi canımı yakıyordu. Hem de nasıl.

"Seni görmezden gelmemeliydim," diye fısıldadım. "Ben de özür dilerim."

Kadın rahatlamıştı. "Hayır, üzgün olman sorun değil. Olmak için her türlü hakkın vardı."

"Belki de içimdeki Lia'yı yönlendiriyordum." Gülümsedim. "Bu inatçı çizginin nereden geldiğini bilmiyorum."

Kız kardeşim yüzünü buruşturdu ve güldü. "Biliyorum, değil mi?"

Ruhumun derinliklerinden gelen bir iç geçirdim ki Lia yine güldü.

"Tüm bunlarla ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," dedim göğsümü işaret ederek, "duygularımla."

Lia kollarını kalçalarına dayadı ve bana doğru eğildi. "Tamam, konuş benimle. Bana her şeyi anlat. Yani, belki seks detaylarını değil. Ama... sen yokken neler oldu?"

Sonra yatağı okşadı.

Lia ve ben sırtımızı duvara yasladığımızda tüm varlığım yeniden yerine oturdu. Bacaklarımız yatağıma doğru uzanırken elini benimkine doladı ve sonraki bir saat boyunca içimi boşalttım.

Bir süre sonra başını omzuma yasladı, ben de başımı onunkine koydum ve araba yolundaki sahneye gelmeden önce sessizleştik. O bölümde yüzümden akan yaşları silmeye bile çalışmadım.

"Gittiği için ona çok kızgınım," dedim, konuşmaktan sesim kısılmıştı. "Ama anlıyorum. İstemiyorum ama anlıyorum."

"Bilmiyorum."

Onu dürttüm. "Onu kötülemene gerek yok. Paige bunu yeterince yaptı."

Lia bıyık altından güldü. Garaj yolundaki hesaplaşmadan sonra aile yemeği tam bir rezaletti. Isabel, Paige ve Lia olanlar hakkında birbirlerine bağırırken ben eski yatak odamda ağladım. Logan sürekli kapıyı çalıp benimle konuşmaya çalışırken Emmett mutlu bir şekilde masaya garip bir şekilde sessiz Finn ile oturdu.

"Kötülemeye çalışmıyorum." Geri itti. "Yani, Finn hakkında bunları duymak kolay olmasa gerek, ama gerçekten, Finn'in başına hiçbir şey gelmedi."

ikinizin arasında. Tek bir dolu bakış bile yok. Bence öfkesinin yatışması için beş saniye verseydi, bunu iyice düşünür ve senin hâlâ o kulübede onun dünyasını yerinden oynatan belalı adam olduğunu görürdü ve sonunda bunu atlatırdı."

"Burada da," dediğimi duydum. "Ne burada da mı?"

Utangaç bir sırıtışla yatağıma baktım.

"Aman Tanrım," diye inledi Lia. "Ciddi misin? Bana böyle şeyler anlatma. Bu Bauer. Bütün bu olanlara hâlâ alışmaya çalışıyorum."

Bu kalbimin tekrar garip bir şekilde ağrmasına neden oldu. Onu özlemiştim. İki gün olmuştu ve ben onu özlemiştim.

"Dönecek bir şey yok." İçimi çektim. "Onun için bu tür duygusal yüklerle uğraşmaya değmeyeceğimi açıkça belirtti."

"Claire, ciddi ol, o adamın senin için deli olduğunu biliyorsun, değil mi? Mesela

... aptal, sana sırılsıklam aşık."

"Eğer ," dedim dikkatle, "bunu göstermek için garip bir yolu var."

"Bauer altı yaşında bir çocuğun duygusal zekâsına sahip, C. Bunu biliyorsun."

"Hayır, altı yaşındaki çocukların çoğu o araba yolunda ondan daha iyi iletişim kurabilir. Bir ilişkinin nasıl yürütüleceğine dair hiçbir fikri olmayan yirmi altı yaşındaki bir çocuğun duygusal IQ'suna sahip. Bunu aptal yüzü, aptal kasları ve aptal işiyle birleştirdiğinizde onu yaşayan en tehlikeli yaratık haline getiriyor." Başımı duvara vurdum. "Ve aptal ben, düşündüm ki ..."

"Ne?"

Bang.

"Bunu benim için çözmeye istekli olacağını düşünmüştüm. Birlikte yaşadıklarımızdan dolayı." Güldüm. "Ve bak bu beni nereye getirdi. Kalbim kırıldı, gerçekten yanlış bir şey yapmamış olan ikiz kardeşime karşı mantıksızca inatçı davrandım ve sanki vücudumun bir parçasını kesip götürmüş gibi onu özledim."

"Grafik ama tamam, takip ediyorum." Bana baktı. "Neden bu konuda kendine bu kadar yükleniyorsun?"

Bang.

"İnsan davranışlarını incelemesi gereken kişi benim, değil mi? Sebep ve sonuç. Çocukluk travmasının yetişkinliğe nasıl yansıtacağını bilmek. Sanki Bauer'i gördüm ve *onu düzeltebileceğim* her bir dürtü bana bağınyordu. Çoklu orgazmın beni aptallaştırması dışında."

Bang.

"Bir numara," dedi Lia. "Kafanı duvara vurmayı bırak. Sarsıntıların kimseye faydası olmaz. Ve ikincisi, Adele ona bir numara yaptı. Ne olmuş yani? Brooke bize bir numara yaptı ve biz neden duygusal olarak bodur değiliz biliyor musun?"

Ona bakmak için başımı çevirdim. "Neden?"

"Bizden asla vazgeçmeyen biri. Bir grup insan. Birbirimize ve Logan'a sahiptik. Sonra Paige'imiz oldu." İnledi. "Ve bunu söyleyeceğime inanmıyorum ama Bauer'in ondan vazgeçmeyi reddeden hiç kimsesi olmadı."

Bir kulübenin duvarında asılı soluk bir resim geldi aklıma. "Bir kişi vardı. Ama ne demek istediğini anlıyorum."

Lia'nın parmakları benimkilerin etrafında sıkılaştı. "Eğer bu adam senin için düşündüğüm kadar önemliyse, ona bunun nasıl bir his olduğunu göster. Eğer benim düşündüğüm gibi hissediyorsa ondan vazgeçmeyi reddet. Eğer o küçük sevimli pençelerini onun duygusal olarak bodur kalbine saplamamış olsaydın asla bu kadar üzülmezdi."

İçimi çektim. "Yani sadece... söylediği saçmalıkları görmezden gelip ona hiçbir yere gitmeyeceğimi mi söyleyeyim? Kulağa sağlıklı geliyor."

"Asla olmaz. Eğer kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, bol bol yalvaracaktır. Ama şu anda hiçbir şeye karar vermek zorunda değilsin, tamam mı?"

Kız kardeşime doğru kıvrıldım ve bana sarılmasına izin verdim. Bu konuşmadan sonra sanki bir hafta uyuyabilirmişim gibi hissettim. "Tamam."

"Seni neyin biliyorum," dedi. "Alkol ve plajda bir hafta mı?"

"Hayır." Güldü. "Bence bu hafta sonu benimle bir yerlere gitmelisin."

İç çekerek doğruldum. "Nereye?"

Lia bir an sessiz kaldı. "Adele ve Tom Cumartesi gecesi merkezde büyük bir kutlama partisi veriyorlar ve bence... Bence sen de gelip görmelisin."

Şimdi aklıma gelen yüz, yalan söylediğim yüzdü ve kendimi yüzümü buruştururken buldum. "Richard Harper ikimizi görünce çok şaşırarak."

"Bunu ona açıklayacaksın ve o da iyi olacak. Finn bana merkeze ne kadar dahil olmak istediğinin inanılmaz olduğunu söyledi."

Başımı salladım. "Ondan özür dileyebilseydim kendimi daha iyi hissederdim."

Lia, "Aslında özür dileyecek bir şeyiniz yok," diye belirtti.

Bunu tartıřmak istemediđimden, ne isterse dűřűnmesine izin verdim. "Ne giymem gerekiyor? űnkű bařka bir sűslű elbise gerektiriyorsa, ben yokum."

"řirin bir gűndelik kıyafet iyi olur. Burası bir toplum merkezi, balo salonu deđil." "Bauer orada olacak mı?" Dikkatlice sordum. "Ben olsam...

Bilmiyorum,

Eğer ۆyleyse gitmekten kaçının, ama onu ilk kez gۆrmek istediğim yer orası mı bilmiyorum."

Lia beni sıktı ve Bauer'in de aynı şeyi yaptığını kalbim garip bir şekilde hıçkırdı. "Finn'e sorarım ama onun orada bir etkinliğe katıldığını hiç ama hiç gۆrmedim. Asla."

"Tamam." Esnedim. "Sensiz ne yapardım, Lee?" Sessizdi ve ben de yüzűne baktım.

"Ne?" Ben sordum.

"Hiçbir şey. Ne?" dedi çok hızlı bir şekilde.

"Lia," diye uyardım. ". Neden durakladın?" Yüzűnű buruřturdu. "Öyle mi yaptım?"

Öne doğru oturdum. "Aman Tanrım, ne oldu? Taşınıyor musun? Gidiyor musun? *Hasta mısın?*"

"Yavař ol deli," dedi gűlerek. "Ben hasta deđilim, Tanrı aşkına." Kalbim tekrar normal ritmine dۆndű. "Bu da bir řeydir."

"Tűm bu duygularla bir řey söylemek istemedim." Bana eliyle iřaret etti. "Ama Londra'ya gidebilirim."

"Ne?" Heyecanla ığlık attım. Yıllar boyunca biraz seyahat etmiştik ama İngiltere'ye hiç gitmemiştik ve Lia gibi biri için bu onun hayaliydi. "Ne zaman? Kiminle? Ne kadar süre için?"

Lia gűldű. "Margaret Atwood bir nevi... beni orada çalıřmaya davet etti..." Durakladı, yüzűmű ۆltű. "Bir sۆmestr için."

Yüzűm dűřtű. Lia'dan bir sۆmestr uzakta. Hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıřtik. "Lia," diye fısıldadım. "Bu inanılmaz."

Onun gۆzleri doldu, benimkiler de doldu. "Uzun zaman oldu, biliyorum."

Diğer yarım aylardır okyanusun ۆtesinde. Sonsuzluk gibi geliyordu. Ama ondan duyduğum sevinç beni çok mutlu ediyordu.

Sulu bir kakhaha attı. "Henűz evet demedim. İyi olacađından emin olmak istedim."

Ellerini tuttum. "Eğer evet demezen, seni gerçekten asla affetmeyeceğim."

Lia beni sıkıca kucakladı. "Şu anda endişelenmemizi gerektirecek bir şey yok. Seni daha iyi hissettirecek şu alkolden biraz alalım, tamam mı?"

BÖLÜM YIRMI DÖRT

BAUER

"BU ÇOK APTALCAYDI."

Scotty'nin ses tonuna gözlerimi devirdim ve baldırımdaki yol yanığına hidrojen peroksit dökerken yüzümü buruşturdum. Tısladı ve köpürdü ve Scotty eğilip hasara baktı.

"Aptalca değildi," dedim ona. "O patikada binlerce kez bisiklet sürdüm."

Gür ve kontrolden çıkmış gri kaşları kırışmış alnında giderek yükseliyordu. "Devasa bir kar fırtınasından birkaç gün sonra erimiş ve çamura mı bulanmışlar?"

Bacağımı düzelttim, kaslar daha fazla acı çekmeden gerildiğinde tatmin oldum.

"Bir kemiğini kırmadığın için şanslısın, seni moron."

"Seni buraya kim davet etti?" Mırıldandım.

Scotty küçük mutfağımdan çıktı, elini bana boşa kürek çekiyormuşum gibi salladı, ancak yerde çöp kutusunun yanında duran boş Jack Daniel's şişesini görünce durdu. Başını salladı ama bir şey söylemedi.

Bu iyi bir şeydi, çünkü dört gün boyunca bana yaklaşan herkesi terslemekten kıl payı kurtulmuştum.

Agnes gibi hissettim.

"Ben yokken kedime baktığın için teşekkürler," dedi koltuğun yanındaki deri sandalyeye otururken. Her zaman benim sandalyemi alırdı. Onu davet etmeyi gerçekten bırakmalıyım.

"Oh, benim için zevkti." Ses tonum iğneleyiciydi ve buna engel olamıyordum. Dört gün boyunca, uzun, sonsuz ve korkunç, ondan önceki her şeyi görmezden gelmek için elimden geleni yapmıştım.

Sonunda, onun düşüncesini aklımdan çıkarabilecektim. Sonunda, onu rüyamda görmeyecek kadar içebilecektim.

Sonunda, damarlarımdaki tüm kanın, davranışlarımdan dolayı dünyanın en büyük aptalı olduğumu haykırmak yerine kalbimi çalıştırmaya odaklanmasını sağlayacak kadar çok çalışacaktım.

Ama henüz gerçekleşmiyordu.

Bütün hafta Finn'in telefonlarını görmezden geldiğimde, en ufak bir suçluluk hissetmemiştim.

Scotty'ninki de cevapsız kalınca kapımda belirdi ve artık hissettiğim tek şey suçluluktı.

"Bugün tam bir şeftalisin," dedi Scotty. Yanındaki sehpadan kirli bir tabak aldı ve üzerinde kalanlara bakarak yüzünü buruşturdu. "Ben yokken ne oldu?"

Peroksit rafa geri döndüğünde mutfak dolabını çarparak kapattım. "Hayır. Bundan bahsetmiyorum."

Yuhaladı. "Oh adamım, o her kimse, sana bir numara yaptı, değil mi?"

Köşeyi dönerken parmağımla onu işaret ettim. "İhtiyar, az önce bu konuda konuşmak istemediğimi mi söyledim?"

"Zor iş, evlat." Ellerini havaya kaldırdı. "Sorunlarına yardım etmek için sıraya giren başka birini göremiyorum."

"Bacağımın yarısını yolda bırakmam dışında hiçbir sorunum yok."

Scotty nefesinin altından ısılık çalarak kollarını kavuşturdu ve bana o çok nefret ettiğim bakışını attı. Gereksiz yere inat ettiğimi düşündüğü, hazır olduğumu düşündüğü bir numara üzerinde çalışmadığım anlar için ayırdığı bir bakıştı bu. Kendimi onun beni zorlayabileceğini bildiği kadar zorlamadığımda. Normalde bu biraz zaman alırdı ama ben istemeye istemeye onun haklı olduğunu kabul ederdim. Vücudum her kıvrımı ve tutuşu öğrenene ve kaslarım yorgunluktan yanana kadar numarayı bininci kez yapardım. Dizlerim ve sırtım protesto için yanıyor olsa da bir kursu bir kez daha yapardım.

Ama bu sefer bakışlarını kendi bakışlarımla karşıladım. Bu adamı herkesi tanıdığım kadar iyi tanıyordum ve gözlerindeki hayal kırıklığını gördüğümde gözlerini kaçırın ilk kişi ben oldum.

Sports Illustrated dergisinin eski sayılarının bulunduğu yıpranmış sehpanın üzerinde duran telefonumun ekranı aydınlandı ve Scotty öne doğru eğilerek gözlerini kısarak ekrana baktı.

"Altın Çocuk," diye okudu. Gözleri benimkilere kaydı. "Dört cevapsız arama diyor."

Başımı kanepeye yasladım ve gözlerimi kapattım. "Evet, bu hafta tam bir baş belası oldu. Eklemeliyim ki sadece o değil."

"Tanrım, insanlar senin için endişeleniyor. Ne kadar zor durumdasın."

Gözlerimi açarak telefonu işaret ettim. "Benim için endişelenmiyor. Kızını kurtarmaya çalışıyor çünkü eğer o olmasaydı, ben gerçekten ..." Ağzımdan kaçırmadan önce kendimi durdurdum. Eğer o olmasaydı, şu anda gerçekten mutlu olurum.

Onunla birlikte .

Son dört günü Claire'le geçirebilir, onu tanıyabilir, onunla telefonda konuşabilir, yatağında nasıl görüldüğünü görebilirdim. Burnumun kenarını sıkarak zihnimin bu düşünceler etrafında dönüp durmamasını diledim çünkü bunların hiçbir önemi yoktu. Hayatımın bir hafta sonuydu ve hepsi bu kadardı.

Atlatırdım. Onu

unuturum.

Telefonum tekrar yandı ve iç çektim. "Bana ne söylemek isteyebileceğini bilmiyorum."

Scotty öne doğru eğildiğinde koltuk gıcırdadı. "Ben de merak ediyorum. Alo?"

"Ne yapıyorsun?" Bağırđım. "Ver şu telefonu bana."

Onu almaya çalıştığımda beni tersledi. "Finn? Evet, Scotty. Huysuz pisliği ben eğitirim."

Bacağım protesto çığlıkları atsa da koltuktan kalkıp Scott'ın üzerine yürüdüm, elimi uzattım ve ona en yasaklayıcı bakışlarımı attım.

Beni görmezden geldi. "Hmm. Tabii, evet.

Mantıklı." "Telefonu bana ver, Scott."

"Harika fikir, Finn. Evet. Beğendim."

Telefonu bana uzattığında derin bir nefes aldım. Sonra aramanın çoktan kesilmiş olduğunu gördüm.

Gözlerimi kırptım. "Telefonu

mu kapattı?" "Sanırım öyle."

Kaşlarım yavaşça kalktı. "Ne dedi?"

Scotty koltuğunda arkasına yaslandı ve ellerini karnının üzerine koydu.

"Tanrım, çok yaşlandığım için zor hatırlıyorum."

Nefesimin altında küfürler mırıldanarak topallaya topallaya mutfağa döndüm ve buzdolabını açtım. Sezon dışıydı, yani öğle yemeğimin yanında bir bira içmek istesem Scotty bile beni durduramazdı.

"Bana ondan bahset."

Biranın ilk yudumu bir tuğla gibi inerken gözlerimi kısıtım.

Gülüğü, isteksiz beynime sis gibi çöktü. Gülümsemesi.

Ellerimin ve dudaklarımın altında nasıl hissettiğini.

Kalbime yaptığı şey, onu düşünmeyi henüz bırakmayı reddeden o korkunç organ israfı.

"Yapamam," diye başardım.

Scotty bir iniltiyle sandalyeden kalktı ve ben de sorgunun devam etmesi için kendimi .

Ama olmadı. Mutfağın önünden daire kapısına doğru yürüdü.

"Gidiyor musun?" diye sordum.

"Hayır."

Başımı sallayarak biradan bir yudum daha aldım. "Sen ve o deli kedi birbirinizi hak ediyorsunuz."

Kapıyı açtı ve Golden Boy içeri girdiğinde neredeyse biramı tükürecektim.

"Burada ne halt ediyorsun?" Kükredim.

Dairemdeki iki pislik beni tamamen görmezden geldi, el sıkıştılar ve mahremiyetime tamamen müdahale etmiyormuş gibi kendilerini tanıttılar. Finn buraya hiç gelmemişti. Bir kere bile.

"Güzel yer," dedi, iki yıldır yaşadığım küçük apartman dairesine bakarak. Büyük değildi ama bir yatağı, bir mutfak ve pencereden görünen dağların manzarası vardı. Whistler köyü herhangi bir dağ tatil beldesi gibiydi, benim gibi kar peşinde koşan ve en çok sevdiğim şeye yakın olmak için metrekareden vazgeçen insanları barındıran büyük apartman daireleri ve apartman binaları.

Bira şişesini tezgâha vurduğumda ikisi de irkilmedi. "Gitmeniz gerekiyor."

"Seninle konuşana kadar olmaz." Kardeşim çenesini kaldırdı ve buraya kadar gelip benimle yüzleşmeye istekli olduğu için içimde bir hayranlık hissettim.

Kafamın içinde Claire'in ona bir şans vermemi isteyen sesini duymaktan nefret ediyordum. Söyleyeceklerini dinlemem için. Finn'in de ebeveynlerimizin kim olduğu konusunda bir seçeneği yoktu. Claire'le yıllarca onun gözü önünde birlikte olduğu için hâlâ suratına yumruğumu indirmek istediğim gerçeğini görmezden gelsem de Finn'in bana hiçbir zaman annesinin davrandığı gibi davranmadığını kabul etmek zorundaydım.

Kollarımı . "O zaman . Şu bitirelim." Finn iç çekti. "Oturabilir miyiz?"

"Evet," diye onayladı Scotty. "Hadi oturalım."

"Bu konuşmanın bir parçası olabileceğini mi sanıyorsun?" Ona kuşkuyla sordum.

"Tabii ki istiyorum." Finn'in sırtını sıvazladı ve onu aile odasına doğru götürdü. "Bana borçlusun, evlat. Agnes , en başta onunla asla takılıp kalmazdın."

Ona savurduğum bir dizi küfür, gür kahkahasının odanın her köşesini doldurmasına neden oldu.

"Bacağına ne yaptın?" Mutfak tezgahından bir tabure çekip üzerine oturduğumda Finn sordu.

"Dağ bisikleti," dedim ona. "Ne istiyorsun?"

Bir kahkaha attı. "Tanrım. Bu hafta Claire'in olduğu kadar kötü bir ruh hali içindesin."

Dudaklarında onun adını duymak, bastırılmış bir öfkeyle tenimi yaktı; bütün hafta boyunca onunla ilgili bastırmaya çalıştığım duygular. "Bu hazırlıksız ziyaretten gözün morarmadan kurtulmak istiyorsan, bana böyle şeyler söylememeye ne dersin?"

Finn başını eğdi. "Ben sadece Lia'nın bana söylediklerini biliyorum," diye açıkladı. "Onu hiç görmedim."

Omuzlarım gevşedi ve Scotty'ye ters ters baktım, o da benim tepkim karşısında memnuniyetle gülümsemesini bastırdı.

Kardeşimin onu görmediğini bilmek, ondan önce hiç yaşamadığım o ani mağara adamı tepkisini yatıştırdı. Ve bu delice değil miydi? Ondan uzaklaşan bendim. Hâlâ kendimi affetmediğim şeyler söyleyen bendim. Ve onun nasıl olduğuna dair tek bir söz bile içimdeki tüm özel içgüdüleri harekete geçirdi.

İkisi de bana bakıyordu.

"Sadece onu aklımdan çıkarmak istiyorum, tamam mı?"

Finn bir kaşını kaldırdı. Scotty eliyle ağzını kapattı.

"Ne? Biliyorum. Eğer senin gibi hıyarlar bana sürekli Claire'i hatırlatmayı bırakırsa... Claire," sesim onun adı üzerinde tökezledi, "o zaman onu unutabilirim."

Peki neden bu fikir karşısında tüm vücudum paniğe kapıldı?

Finn derin bir nefes aldı. "Bauer, ben pek çok açıdan berbat bir kardeş oldum, tamam mı? Ve sen de çok daha iyi olmadın," diye dikkatle belirtti. "Ama benden duymanı istedim, Claire bir süre benden hoşlanmış olsa bile fark etmedim ve ona asla o gözle bakmadım."

Nefesim göğsümde şiddetle gidip geliyordu ama kaynayan düşüncelerimi içimde tutuyordum.

Görünüşe göre konuşmaya devam etmenin güvenli olduğunu düşündü çünkü yavaşça başını salladı. "O Lia'nın ikizi. Ve Lia benim en iyi arkadaşım. Beni ve Lia'yı birlikte hayal etmeye çalışıyorum ve bu sadece ..." Sesi kesildi. "Kafamda bir anlam ifade etmiyor."

"Bunun beni neden deli ettiğini anlıyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Bir gün kadar, tabii." Omuz silkti. "Ama bence şu anda ne yapıyorsun? Bunun benimle ya da seninle tanışmadan önce hissettikleriyle hiçbir ilgisi yok."

Kahkahalarla güldüm. "Sizinle bir ilgisi yok mu? Lütfen söyleyin, beni aydınlatın, Geleceğin Dr. Davis'i."

"Ben psikiyatrist değilim ama Claire daha fazlasını istemenizi sağlayacak ilk kadın. Ve onunla gerçek bir şeyler yaşamak için her parçanı ortaya koymak gerekecek. Bu korkutucu ve sen bunu hiç yapmadın ve hayatını kolaylaştırmak için en uygun bahaneyi . Bu bahane saçmalık, ama ona bir cankurtaran salı gibi tutunacaksın."

Pekala.

Ona ters ters baktım çünkü belli ki birisi buraya gelirken zamanını tam olarak beni nasıl dize getireceğini hazırlamak için kullanmıştı.

Scotty iyi bir vaaz dinliyormuş gibi mırıldandı. O da ters ters baktı.

Finn öne doğru eğildi. "Ya kapınıza gelen kişi o olsaydı?"

Bunu söylediği anda, kalbim benim tarafımdan tek bir düşünce olmadan tepki verdi. Kapının diğer tarafında ondan bahsedilmesi bile kalbimi deli gibi çarptırıyor, çarptırıyor, çarptırıyordu.

Bunu istedim. Onu istedim.

"Ya şu anda, geri döndüğünüz o günü yeniden yaşama şansınız olsaydı?" Finn devam etti.

"Geçmişİ silemezsin," diye araya girdim. Tabureden kalktım ve odada volta attım. "Ortaya çıksa ne hissedeceğim ya da zamanı geri alabilsem ne hissedeceğim önemli değil, olanları geri alamam. Onun söylediklerini. Benim söylediklerimi. Her şey bitti."

"Ama bitmek zorunda değil," dedi. "Çok inatçı bir ahmaksın, Bauer. O senin için deli oluyor ve şu haline bak! Kötü tepki verdiğin ve boktan bir tartışma yaşadığın için berbat durumdasın. Ne olmuş yani? İnsanlar tartışır ve aptalca şeyler söylerler ve bazen onları bu tür şeyler için affedebilmeliyiz çünkü ilerlemenin daha önemli olduğunu biliriz."

Ellerim çaresizce saçlarıma gitti ve başımı salladım. Bedenimi ele geçiren duygular neredeyse başa çıkabileceğimden daha fazlaydı çünkü gürültü, ezici ve dehşet vericiydiler.

Bir yarıştan önce tahtam buzlu kenarda dengede dururken kendimi hiç böyle hissetmemiştim. Ne deneyecek olursam olayım ya da risk ne kadar büyük olursa olsun. Hiçbir yarışma ya da ödöl, Claire ile aramı düzeltme olasılığını düşündüğümde hissettiklerimin bile yaklaşamamıştı.

"Bilmiyorum... Bunu nasıl daha iyi hale getireceğimi bilmiyorum," diye sessizce itiraf ettim. Sonunda yüzüne baktım. "Ona söylediklerim-"

"Oh, duydum, inan bana," diye cevap verdi alaycı bir gülümsemeyle. "Duydun mu?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Camı kıran ben değildim ama evet, duydum."

"Kahretsin," diye inledim. Tam da duymak istediğim şeydi. "Yapacak işlerin olacak."

"Bir daha ortaya çıkmaya kalkarsam o aile beni iki kırık bacakla kığımın üstüne atar."

"Hayır, yapmazlar." Sesi çok emin geliyordu.

Kaşlarını kaldırarak ondan gerçeğı öğrenmeye çalıştım.

Ellerini havaya kaldırdı. "Yapmayacaklar. Çünkü eğer Claire'e düşündüğüm şeyi demek istiyorsan, bunu aşacaklardır. Çok uzun sürmez ve tek yapman gereken... söylediklerinde ciddi olduğunu kanıtlamak."

"Hepsi bu kadar mı?" Kuru bir sesle sordum.

"Evet. Bunu yaptığında, onun yanında oldukları kadar senin yanında da olacaklar."

Ortaya çıkan umut ışığı neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Onu iki elimle ezmek ve çizmelerimle öğütmek istedim çünkü bütün hafta boyunca ne kadar korkunç hissettiğimi, onu ne kadar özlediğimi ve yirmi altı yaşında ilişkiler konusunda çok yavaş olduğum için ilk gerçek mutluluk şansımı berbat ettiğim acı gerçeğini görmezden gelmek için çok uğraşmışım. Benim gibi umutsuz bir zavallının sonsuza dek düşünmesine neden olan türden bir mutluluk.

Ama belki de, sadece belki de, her şeyi tamir edilemeyecek kadar berbat etmemiştim. Finn beni dikkatle izledi, Scotty de öyle.

Omuz silktim. "Yani ben, ne? Ortaya çıkıp özür dileyeyim ve kapıyı suratıma çarpmamasını mı umayım?"

Finn yavaşça nefes verdi. "Daha iyi bir fikrim var, eğer benimle bir yere gelmek istersen."

"Nerede?"

"İlk başta gitmek istemeyeceksin."

Ona baktım çünkü garip bir şekilde, açıklanamaz bir şekilde bana bu konuda yardım etmeye çalışan küçük kardeşimle gitmeyi reddedeceğim sadece birkaç yer düşünebiliyordum.

"Ama o da orada olacak?" diye sordum. Finn başını salladı.

"Gelecek."

Finn'in bakışlarını tuttum. "Bir anlaşma yaptın."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

CLAIRE

"BİLİYORDUM," diye fısıldadım Lia'ya. "Sana elbise giyen tek kişinin ben olacağımı söylemişim."

İnsanlar merkezin etrafında dolanıyordu ve kot pantolon, tayt ve sevimli tişörtler giyen tüm o pislikler, bunun için bacaklarımı tıraş ettiğim gerçeğini düşündüğümde dev bir alay gibiydi.

Lia gözlerini devirdi. "Bu bir sundress, sakın ol."

Etek ucunu çekiştirerek ona yumuşak bir bakış attım. "Bunu kot pantolon giyen kız söylüyor."

Beni görmezden geldi ve ben de beni buraya onun getirmiş olduğu gerçeğini kabul ettim ve duş almış, tıraş olmuş ve beni güzel hissettiren bir şey giymiş olmamın hala bir mucize olduğunu kabul ettim.

Evet, Lia ile tekrar konuşmaya başladığımda hafta daha iyi geçti ama her şeyin düzeldiğine dair kalbime yalan söyleyemezdim.

Bütün hafta boyunca Bauer konusunda ne yapacağımı düşündüm durdum.

Bauer, şimdi rüyalarım giriyordu. Mesaj

atmayan ya da aramayan.

Ve hala uyandığımda ilk düşündüğüm kişiydi. Uyumadan önce düşündüğüm son kişi.

Lia bir gece önce beni YouTube'da snowboard yarışmalarının tekrarlarını izlerken yakaladı ve beni azarlamak yerine kanepeye uzanıp omuzlarıma sarıldı ve sessizce yanımda izledi.

Ve eğer gözlerimin altında elbisemin mavisine uygun torbalar varsa, bunun nedeni izlediğim videoların ciddi seks rüyalarını tetiklemesiydi

Bauer beni karda çeviriyordu, sanki buz üzerinde Cirque du Soleil'i yeniden yaratıyorduk.

Bu anıları aklımdan çıkarmak için derin bir nefes aldım çünkü merhaba, küçük çocuklara yardım eden bir toplum merkezindeki partide birinin seks hayallerini anımsaması asla uygun değildi.

Lia Finn'i görüp onunla konuşmaya gittiğini haber vermek için dirseğime dokunduğunda, bir saniye durup etrafı inceledim.

Harikaydı. Duvarları süsleyen renkli duvar resimleri ve çocukların oturup oynayabileceği, yaratabileceği ve öğrenebileceği alanlarla büyük, aydınlık ve havadar. Duvarlara asılı çerçeveli fotoğraflara odaklanmak, odanın içinde dolaşan yabancıların yüzlerine odaklanmaktan daha kolaydı, bu yüzden çevre boyunca yürürken zamanımı ayırdım ve filme çekilen bazı aralık dişli gülümsemelere sııttım.

Finn'in ailesinin hataları ne olursa olsun, ki vardı, burada iyi iş çıkarmışlardı. Ve belki de başkalarının çocuklarına yardım etmeye o kadar odaklanmışlardı ki, kendi evlerinin dört duvarı arasında nerede yanlış yaptıklarını bile fark edemiyorlardı.

Birinin yaklaştığını hissettiğimde bir resmi incelemek için durdum. Bauer'e ait olmayan sesi duymadan önce kalbim hızlandı.

Richard Harper yumuşak bir sesle, "Görünüşe göre birbirimize kendimizi yeniden tanıtmamız gerekiyor," dedi.

Döndüm ve ona utangaç bir gülümseme verdim. "Adele sana söyledi mi?"

Ellerini ceplerine sokup gülümsedi. "Öyle yaptı. Çeki teslim etmeden hemen önce."

"Richard," dedim, "kim olduğum hakkında yalan söylemenin beni ne kadar öldürdüğünü sana anlatamam."

Arkamdaki fotoğrafa baktı. "Yalan ağır bir kelime Claire. Ve sana kızgın değilim çünkü birçok başka insanın kararlarına dayanarak garip bir pozisyona sokulmuşsun gibi görünüyor. Kız kardeşin, Adele ve Bauer," dedi yüzümü dikkatle izleyerek.

Bauer'in adını söylediğinde yüz kontrol edemedim, o yüzden yere baktım. "Bu doğru. Ama evinizde misafirdim ve insanları kandırmak için yetiştirilmedim, bu yüzden umarım beni affedebilirsiniz."

"Çoktan affedildim." Topuklarının üzerinde sallandı. "Adele ve Tom, söyleyeceklerini dinlemek için beni etkileyecek birine ihtiyacım olduğunu düşünerek yaklaşımlarında biraz... aşırı hevesli davranmış olabilirler, ama yanlış bir yol izlemiş olsalar bile, burada çok iyi şeyler yapıyorlar. Ve siz de genç bayan, bir gün çok iyi şeyler yapacaksınız. Umarım bunun farkındasınızdır."

"Umarım öyledir." Gülümsedim.

"Adele'e seni işe alması gerektiğini söyledim aslında." "Söyledin mi?"

Başıyla onayladı. "Çocuklara olan tutkunuz, geçmişiniz, umutsuzca bir müttefike ihtiyaç duyan çocuklar için mükemmel bir müttefik olursunuz."

Etrafa baktığımda kendimi orada görmek çok kolaydı. Bauer ile olan bağ . Çünkü gerçek şu ki, ona nasıl yaklaşacağımı hâlâ tam olarak bilmiyordum. Ve eğer beni bir daha görmeyi reddederse ailesi için çalışmak garip bir bağlantı olabilirdi.

Çünkü Lia ne derse desin, kapısında belirebilirdim ve o yine de ilişkimizin tamamen bittiğine karar verebilirdi.

Bir hafta sonu eğlencesi çünkü gerçekten yapabileceğinin bu olduğuna inanıyordu. Ve kalbim bunu ondan bir daha duymaya dayanabilir mi bilmiyordum.

"Bauer burada mı?" Richard sordu.

Her nasılsa gülümsememi tuttum. "Emin değilim."

Başını sallayana kadar gözleri yüzümü aradı. "Ahh."

"Korkarım başka bir aldatmaca."

Richard mırıldandı. "Oh, buna inandığımdan emin değilim. Bauer Davis bana hiçbir şeyi taklit edemeyecek bir adam gibi geliyor."

İçimi çektim. "Belki de değildi. Ama... her halükarda, henüz gerçek değildi. Biz oradayken."

"Ama gerçek oldu?" diye sordu nazikçe.

Başımı salladım. "Öyle oldu. Ve şimdi"-omzumu silktim-"onu düşünmek çok zor." İçimden güldüm. "Özür dilerim, eminim benim ilişki dramamı duymak istemezsin."

Elinin tersiyle itti. "İkinizden de hoşlandım. Ve hatırlarsanız, tüm bunları bana aklınızdan geçenleri söylediğiniz için başlattık."

"Doğru," diye kabul ettim.

Richard, "Bauer'in zor zamanlar geçirdiğini düşünüyorum," dedi. "Bana gençliğimdeki halimi hatırlatıyor. Belki de bu yüzden onu bu kadar çok seviyorum."

"Cehennem kadar inatçı mı?" Ben sordum.

Başını salladı. "Evet. Başarıya ulaşan herkes inatçı olmak zorundadır. İnatçı. Geri adım atmayı reddeder. Ve ben onun içindeki bu ateşi seviyorum. Ama hayatının her parçasına bu şekilde baktığında birilerini içeri almanı zorlaştırıyor."

Bu gerçek beni derin bir i ekie sevk etti. "İim benim için biçilmiş kaftan, değil mi?"

Richard bana nazik bir gülümseme verdi. "Bunu seninle ilk tanıtığımda söylediğimi biliyorum Claire Ward, ama yine söyleyeceğim. Keşke gençken yanımda senin gibi biri olsaydı." Kolumu okadı. "Servetimi bytmek için tüm varımı yoğumu ortaya koydum. Bunda başarılı da oldum ama o para geceleri sizi sıcak tutmuyor ve uzun süre tek başıma daha iyi olduğum yalanına inandığımı itiraf etmek zorunda kaldığım günler çok oluyor." "Ama başka biri sizi bu gerçekle yzlemeye nasıl zorlayabilir?" diye sordum. "Bunu söylemek senin için kolay ama Bauer'in bana kendini açmasını sağlayamam." imdi gülümseme hüzünlüydü. "Buradan olmaz, yapamazsın."

Ellerimi saçlarımın arasına soktum ve başımı salladım. "Herkes bunu çok basitmi gibi gösteriyor."

"Ak her zaman bir risktir, Claire. Her zaman. Her gün, birlikteyken bile, çünkü partnerini seçmeyi bıraktığın gün, onu kaybetme riskiyle karşı karşıya olduğun gündür. Akta, ilişkilerde, i hayatında ve yaşamda gerçek budur. Her alanda geçerlidir. Bizim için önemli olan konularda seçimler yaparız, ancak herkes bizimle birlikte bu adımı atmaya hazır birinin olduğunu bilmeden bu adımı atacak kadar cesur değildir."

"Richard," dedim yavaşça, "bence sen tanıdığım en zeki bekâr erkeksin." Güldü ama yanaklarının kızardığını gördüm. Dürtüsel olarak, parmak uçlarıma kalkıp yanağına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim. Bunu duymaya ihtiyaım vardı."

"Rica ederim Claire." Ellerini tekrar ceplerine soktu. "imdi ne olacak?"

Yavaşça nefes verdim. "Sanırım imdi kız kardeimin arabasını alıp Whistler'a gitmem gerekiyor."

Richard omzumun üzerinden baktı ve sırttı. "Ya da belki de şimdilik araba hırsızlığını ertelemelisin."

Yavaşça arkamı döndüğümde onu görmem uzun sürmedi.

Bauer henüz beni görmemişti ve onun uzanıp gergin bir şekilde taktığı kravatı çektiğini gördüğümde kalbim acıyla sıkıtı. Giyinmekten nefret ederdi ve buraya gelmek onun için zor olacaktı ama onu girişte erevelenmi olarak gördüğümde benim için burada olduğunu biliyordum.

Glmsemem sonsuzdu ve kalbim bundan daha da öteye, bir adı olduğundan bile emin olmadığım bir yere yükseldi. Aklıma gelebilecek her türlü tanımın ötesindeydi.

Dikkatimi Bauer'den çekebilecek tek şey, kız kardeşimin yüzünde sinsi bir sırıtışla yanıma koşmasıydı.

"Seni küçük sinsi," diye mırıldandım.

"Bilin bakalım şimdi kim elbise giydiği için mutlu?"

"Bunu sen mi yaptın?"

Lia omuz silkti. "Sana borçlandım sayılır. Finn yardım etti." Onu çabucak sıktım. "Teşekkür ederim."

"Git getir onu, C." Gözleri yaşlarla parlıyordu ve benim için duyduğu mutluluğu tatlı bir dalga gibi hissediyordum.

Hâlâ tam olarak içeri girmemiş olan Bauer'e doğru odayı geçerken kimse bana pek dikkat etmedi. Çünkü orada olduğumu, beklediğimi bilmek istiyordu.

Bakışları odayı taradı, sonra bana geldi.

Bauer'in göğsü derin bir nefesle genişledi ve gözleri yakışıklı yüzünde ıııııı. Koyu renk saçları düzgünce geriye taranmıştı ve tıraş olmuştu. Göğsünü örten beyaz gömleği kolalı ve düzgündü, kravatı gözlerime uyan bir mavi renkteydi.

Onu sevmiştim.

Ve tek bir kelime bile etmeden onun da beni sevdiğini biliyordum. Sevmeseydi asla ortaya çıkmazdı.

Bauer odaya girdi ve sonunda diğer elinde uzun saplı bir sepet olduğunu fark ettim.

Önümde durduğunda sessizce "Merhaba," dedim.

Ama bir an için sessiz kaldı, sadece beni içine çekti. Eli yavaşça yukarı kalktı ve başparmağını elmacık kemiğim boyunca kaydırđı.

"Ben dünyanın en büyük aptalıyım."

Kahkahalarım gürültülüydü ve yüzümü avucunun içine soktuğumda Bauer gülümsedi. "Hayır, değilsin," diye karşı çıktım. "Şaşırmıştın ve alışkın olmadığın bir durumdaydın ve bunu benden duymalıydın."

"Paçayı kurtarmama izin verme prenses." Elini bıraktı ama gözleri hâlâ dudaklarımda sabitti. "Sana söylediklerim için çok özür dilerim ve evlerinden çıkıp gittiğim için Logan ve Paige'den de özür dilemeyi planlıyorum. Hiçbir mazeretim yok."

"Tamam."

Gülümsedi. "Sadece iyi mi?"

Ellerim yavaş bir yürüyüşle göğsüne doğru yol aldı ve gömleğinin kumaşından gelen teninin sıcaklığının tadını çıkardım. Sadece durdum

Avucum onun atan kalbinin üzerindeyken. "Evet. İkimizin de olanlar hakkında süslü sözlere ya da büyük konuşmalara ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Ben sadece... Sadece bu işte seninle birlikte olduğumu bilmeni istiyorum, işleri batırsan bile, ki batıracaksın. Tıpkı benim de yapacağım gibi."

Bauer elimi göğsünden çekip aldı ve avucuma ateşli bir öpücük kondurdu. Diğer kolumu beline doladım, o da kolunu sırtıma doladı ve beni bekleyen kucağına çekti.

Her şey yerine oturdu, ona kadar varlığından haberdar olmadığım tüm o soğuk yerleri mutluluk verici bir sıcaklık doldurdu. Bunu, onu hayatıma sokan her ne olduysa, o kadar minnettardım ki, bunu işlemenin bir yolunu bulmakta zorlanıyordum.

"Sana çok aşışım Claire," diye fısıldadı kulağıma.

Onu daha da sıkıca kavradım, alnım boynunun kenarına yaslandı ve onu içime çektim. "Ben de seni seviyorum."

Bauer geri çekildi, yüzü kocaman bir gülümsemeyle bölündü. "Bunu gerçekten yapabileceğimizi düşünüyor musun?"

"Bizi kimin durdurabileceğini görmek isterdim."

Göğsü memnun bir kahkahayla gümbürdüyordu ve ben etrafımızın onlarca insanla çevrili olmamasını diliyordum. Yarıyı merakla odanın ortasında gelişen küçük sahneye bakıyordu.

Benden başka hiçbir şeye aldırmayan Bauer başını eğdi ve ağzını benimkinin üzerinde bir, iki kez gezdirdi. O iki küçük öpücükten çıkan ses tüylerimi diken diken etti. Bu bir memnuniyet uğultusu, bir tatmin hırıltısıydı ve hayatımın geri kalanında döngü halinde dinleyebilmek kaydetmek istedim.

Başının arkasına baskı uygulayarak öpücüğü derinleştirdim ve dilimin sadece bir kez onunkine değmesine izin verdim. Ağzının içine mutlu bir şekilde iç çektim, bu da onun öpücüğe gülümsemesine neden oldu.

"Buradan çıkmak istiyor musun?" Dudaklarına karşı mırıldandım.

Bauer geri çekildi ve başını salladı. "Şu haline bak, büyük partiden hazırsın."

"Kefalet değil," diye açıkladım, "belki sadece... erken ayrılmak." Bauer gülümsedi. "Hediyeni açmadan önce mi?"

Serbest eliyle hâlâ küçük sepeti tutuyordu. Gülümsedim. "Ne oldu?"

"Geç kalmamın nedeni," dedi bana. "Bulmanın daha kolay olacağını düşünmüştüm."

Kaşlarım çatık, sepeti almak için belini serbest bıraktım. Küçüktü, küçük bir göz kancası kapağı kapalı tutuyordu. İçinde bir şey hareket etti ve ona hızlıca baktım.

Kocaman sırtıyordu.

İşte o zaman hayatımda duyduğum en küçük, en minicik miyavlamayı duydum.

"Yapmadın," diye nefes aldım.

Sepeti yeterince hızlı açamadım. Mandalı açmak için acele ederken neredeyse düşürüyordum. Bana gülerek acıdı ve bir eliyle alt kısmını destekledi. Dikkatlice kapağı kaldırdım ve ortaya çıkan küçük yamalı yüz beni zevkten dört köşe etti.

Parlak yeşil gözleri ve kahverengi kulakları, uzun beyaz bıyıkları ve yüzünde turuncu lekeleri vardı.

Yavru kediye sepetten çıkarıp göğsüme acınası bir şekilde miyavladı. "Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel bebek değil misin?"

"Agnes'e benzeyen bir tane istediğini söylemiştin," dedi Bauer. İri elini başının üstünde gezdirdi. "Ama önce bunun benden nefret etmediğinden emin olmalıydım."

"Bana bir kedi yavrusu almışsın," dedim.

Omuz silkti, beni gördüğünden beri ilk kez utangaç görünüyordu. "Sana ne istersen veririm prenses. Seni şu anki gibi gülümsetecek her şeyi."

Kedi başını çeneme dayadı ve ben güldüm, o kadar sevgi doluydum ki bu adil bile görünmüyordu.

"Sadece sen," dedim ona.

"Yani kediye Whistler'da yanımda tutabilir miyim?" Küçük başını öptüm. "Hayır."

Yüksek sesle güldü. "Ona bir isim vermen gerekecek."

"Ahh..." Küçük yeşil gözlü yüze baktım ve sırttım. "Bir kızsın, değil mi?"

Bauer çenesinin altını kaşdı ve tekrar miyavladı. "Belle," dedim.

Cevap gülümsemesi muazzamdı. "Nereden biliyorsun?"

"Neyi biliyor musun?" Belle zımpara diliyle çenemi yaladı ve ben de güldüm.

"Benim bir numaralı favori Disney prensesim." Gözleri muzipçe parıldadı. "Neden sana böyle hitap etmeye başladım sanıyorsun?"

Yavaş ve tatlı bir öpücükle ağzımı aldı ve geri çekildiğimizde gözlerin üzerimizde olduğunu hissettim.

"Gidip merhaba diyelim mi?" dedi.

Omzumun üzerinden baktım. Lia da Finn gibi aptal gibi sırtıyordu. Yanlarında Richard vardı, o da daha az mest olmuş görünmüyordu.

"Richard seni gördüğüne pek şaşırmışa benzemiyordu," diye yüksek sesle düşündüm.

Onlara doğru ilerlerken Bauer kolunu omuzlarıma doladı. "Çünkü bu sabah beni aradı."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Görünüşe göre, onun evinde konuşmak için daha fazla zamanımız olacağını düşünmüş, bu yüzden beni davet etme nedenini en başta hiç ele almadık."

Yürümeyi bıraktım. "Neden?"

Bauer söz konusu adamı selamlamak için çenesini kaldırdı. "Sanırım yaklaşık iki hafta öncesine kadar gelecek vaat eden bir snowboard üreticisinin baş yatırımcısıydı."

"Gerçekten mi?" Gülümsedim. "Ve?"

"Ve asabi, inatçı bir pisliğin şirketlerinin yeni yüzü olmasını istiyor."

"Bauer!" Göğsümde kıpır kıpır bir kedi yavrusuyla ona sarılabildiğim kadar sarılarak haykırdım. "Bu inanılmaz."

"Öyle," diye itiraf etti. Övgülerim yüzünden yanakları sevimli bir şekilde pembeleşmişti. "Ama yine de en iyi kısmı bu değil."

"Dahası mı var?"

Başını salladı, gözleri yüzümün her bir özelliğini izliyordu. "Sen varsın. Bu her zaman günümün en güzel kısmı olacak."

"Tam bir erkek arkadaş malzemesi," diye fısıldadım yüzümü yaran sırtışımanın arasından.

Birlikte odaya baktığımızda elini tuttum, parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim ve sıktım.

EPILOG

BAUER

İKİ AY SONRA

"BAUER, bu iş tamamen kontrolden çıkmaya başladı."

Claire'in o şeyi yapmasına bayılırdım. Ellerini kalçalarına koyup bana baktığında *şu anda ciddiğim derdi*. Her zaman aşık olduğun seksi öğretmenden azar işitmek gibiydi.

"Buna ihtiyacı var."

"Buna kesinlikle ihtiyacı yok."

Orada olduğu gibi durduğu ve olduğu gibi görüldüğü için, sert bir öpücük için onu kendime çektim. "Kızlarımı şımartmayı çok severim," dedim dudaklarına karşı, tatlı ve pürüzsüz. "Dün gece o dükkândan o şeyi aldığında şikâyet ettiğini duymadım."

Claire homurdandı.

Söz konusu şımarık kız Claire'in yatak odasından çıktığında, yerde ayaklarımın yanında bekleyen çantaya doğru koştu. Üst kenarını koklarken kuyruğu seğirdi.

Açmak için yere oturmadan önce Claire'in bir şaplak attım.

Sırtımı kanepeye dayar dayamaz kutuyu çıkardım ve açmaya başladım. Belle bacağıma kıvrıldı ve ben hemen başını kaşımayınca başını kalçama vurdu. "Hey güzel kız," diye mırıldandım. "Annen ödevlerini yapmak için seni görmezden geldiğinde kullanman için sana yeni bir şey aldım. Çok acımasız, değil mi?"

Claire derin bir iç çekti, bu da benim sırtıtmama neden oldu.

"Bu bir yüksek lisans programı Bauer ve onu görmezden gelmiyorum. Senin aksine, kedinin her saniye üzerine titrenmezse iyi olacağını düşünüyorum."

gün."

Ahşap mekanizmayı kutudan çıkarıp Belle'in incelemesi için yere koyduğumda Claire çaresiz bir kahkahaya boğuldu.

"Bunu da nereden buldun?" dedi gözlerinin kenarındaki yaşları silerken.

"Gelmiş geçmiş en iyi web sitesi. Kedi köstebek oyuncağını başka nerede bulabilirim ki?"

Belle düzeneği inceledi ve burnunu dikkatle deliklerden ilkinе soktu. Küçük bedenini ön tarafa doğru sallayarak tahta kollara baktı ve pençesiyle birini itti.

İlgili delikten küçük mavi bir ben çıktığında geri çekildi. Başını sallayan Claire'e sırtıttım.

"Gördün mü? Bayıldı."

"Ona bütün bu oyuncakları alarak beş parasız kalacaksın." İnleyerek ayağa kalktım.

"Dizin mi?" diye sordu. "Scotty'ye zavallı vücuduna fazla yüklenmemesini söyleyeyim mi? Seni çok sıkı çalıştırıyor."

Rahatsız edici noktayı işaret ederek, hızlı bir öpücük için daha eğildim. "Kalçam. Bu senin hatan, Scotty'nin değil."

Claire gülümsedi. Birbirimizden hâlâ yaklaşık iki buçuk saat uzakta yaşadığımız için hafta içi kaçırdığımız zamanı hafta sonları telafi ediyorduk. Ve bunu fazlasıyla telafi ettik.

Ama bu yakında değişecekti.

"O daireyi benimle birlikte kontrol etmekte hâlâ bir sakınca görmüyor musun?" diye sordum. "Evet. Ödevimi bitirdim, yani sen ne zaman hazır olursan ben de hazırım." Claire lisans eğitimini bitirdi ve doğrudan çevrimiçi Çocuk ve

Güney Florida Üniversitesi'nde Ergen Davranışsal Sağlık Yüksek Lisans Programı'nı bitirdi ve iş ahlakı aklımı başımdan aldı. Ben yokken bir ödevi bitirmesi gerektiği zamanlarda, bazen arkama yaslanır ve o bir ödev üzerinde çalışırken ya da araştırma yaparken ona hayranlıkla bakardım.

Ateşli öğretmen fantezisi, sana söylüyorum. Bir gece siyah çerçeveli gözlük takması ve saçlarını topuz yapması için ona yalvardım ve biraz ikna ettikten sonra yaptı. O gece masasını kırdım ama masanın iki yetişkinin ağırlığını taşıyamayacağını nereden bilebilirdim ki?

Belle, son birkaç ay içinde ona aldığım bir düzine kadar oyuncaktan biri olan yeni oyuncağına kendini kaptırmış olduğundan, o bizimle birlikte açık kapıdan dışarı fırlayamadan biz de apartmandan sıvıştık.

"Gittiğimizi fark etmeyecek bile," dedi Claire. Kedi babası olduğum için benimle dalga geçmeyi severdi ama gerçekten de hediyemin zamanlaması daha iyi olamazdı. Lia birkaç hafta önce Londra'ya gitmişti, bu da Claire'in hayatı boyunca ilk kez yalnız yaşayacağı anlamına geliyordu.

İkimiz de bir sonraki adım için hazır hissetseydik, muhtemelen onun yanına taşınırdım, ama lanet olsun... o sadece yirmi bir yaşındaydı ve biz sadece birkaç aydır çıkıyorduk. Seattle'a daha yakın bir yere taşınmadan önce Whistler'daki işlerimi bitirmem gerekiyordu.

Snoqualmie mükemmel bir uzlaşmaydı. Beni meşgul edecek bir dağım vardı ve Claire'den otuz milden daha az uzakta olacaktım.

Closer kesinlikle daha iyiydi.

Hafta boyunca ayrı kaldığımızda onu ne kadar özlediğime inanamıyordum. Salı günleri onunla öğle yemeği yiyebilmek istiyordum. Ya da bir Perşembe günü onunla kestirmek için uğramak. Pazartesi günü sinemaya gidebilmek, çünkü ikimizin de günü boştu.

Randevu şeyleri.

Erkek arkadaş ve kız arkadaş şeyleri.

Çünkü Claire'in bir konuda haklı olduğu ortaya çıktı. Tam bir erkek arkadaş malzemesiydim. Onun için daha önce yapmayı hayal bile edemeyeceğim tüm o saçma sapan şeyleri yapmayı seviyordum.

Ona yatakta kahvaltı hazırla.

Evinde duşu paylaştığımızda onun için saçını yıkardım.

Pazardan ona çiçek aldım çünkü rengi bana onun gözlerini hatırlatıyordu.

Ve benim için yaptığı kız arkadaş şeylerini sevdim. Günümün nasıl geçtiğini sormak için beni arardı.

Ağrım olduğunda sırtımı ve omuzlarımı ovardı.

Yaklaşan sezon öncesinde çok sıkı antrenman yaptığım için doğru beslendiğimden emin olmak istiyordu. Farklı yarışmalarda kazandığım her puan beni ilk Olimpiyat takımına bir adım daha yaklaştırıyordu ve o da bunu biliyordu.

Çünkü bilecek kadar önemsiyordu.

İlişkimizi haftalar yerine birlikte geçirdiğimiz aylar açısından düşünmeye başladığımda, erkek arkadaş olarak görülmemin nedeninin kız arkadaşımın kim olduğu olduğunu fark etmeye başlamıştım.

İçimde çatlaklardan büyümeye başlayan iyi bir şey varsa, bu onun sayesinde.

"Bugün ne göreceğiz?" diye sordu ben cipi otoyola doğru sürerken.

"Parkın yanındaki iki yatak odalı." Telefonumu ona uzatarak şifreyi yazmasını izledim. "Yer imlerine eklendi."

"Evet, buranın çıkmaz sokakta olması hoşuma gitti."

Başımı salladım. "Otoyola da daha yakın."

Arabayı sürerken elimi kalçasının üzerinde gezdirdim ve Claire'le benim için bir yer bakmaya giderken her zaman yaptığım şeyi yaptım. Bu bizim dördüncü olasılığımızdı ve daha kapıdan içeri girmeden önce o alanı nasıl kullanabileceğimizi düşündüm.

Çünkü benimle yaşamıyor olsa bile, başımı koyduğum yerde kendini evinde hissetmesini istiyordum. İkinci yatak odasının onun için bir ofis/çalışma alanı olarak kullanılacağını zaten biliyordum, ancak Scotty'nin benim evimde kalması ihtimaline karşı katlanabilir bir kanepeyi kabul etmeye hazırdım.

Ya da Finn.

Çok ama çok yavaş bir şekilde, o ve ben yıllardır süregelen statükomuzu onarmaya çalışıyorduk. Adele ve babam yeni kankalarımış gibi davranmaya hazır değildim ama Adele, Claire ve benim için şaşırtıcı derecede mutlu olmuştu. Hatta Claire'i bazı toplum programlarının müfredatının oluşturulmasına yardımcı olması için stajyer olarak işe aldı.

İkimizin de biriyle bir hayat kurmaya başlayacağımızı hayal ettiğim bir yere doğru ilerlerken, onun eli benim elime dolanmışken, bunun nasıl bir his olduğunu düşündüm.

Parmaklarım onunkilerin üzerinde sıkılaştı ve yüzü açık pencerelerden giren güneşi yakalarken gülümsemesinin kenarlarını yakaladım.

"Seni seviyorum," dedim ona. Çünkü ona söylemeden edemezdim. Kelimeler... artık ne anlama geldiklerini bildiğim için içimde kalmayı reddediyordu.

Claire dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle bana baktı. "Ben de seni seviyorum."

Çoğu gün, beni Claire'e getiren şeyin kader mi, alinyazısı mı, Tanrı mı yoksa bir sürü rastgele şey mi olduğunu bilmiyordum. Claire'i bana getiren şey.

Ne olursa olsun, bana sahipti. Ve hep sahip olacaktı.

Londra

Yağmur aniden bastırdı ve bir çaylak gibi küçük şemsiyemi dairemde unutmuştum.

Dairem, apartmanım değil, çünkü Londra'daydım ve ona daire diyorduk, çok teşekkür ederim.

Ceketimin kapüşonunu yukarı çekmeme rağmen, beni ani sağanaktan korumak için pek bir şey yapmadı, bu yüzden kafamı kaldırıp köşedeki bir barın koyu renkli ahşap tabelasını gördüğümde, hızlı bir şekilde gezi yürüyüşündeki bir grup turistin etrafından koştum ve ağır ahşap kapıdan içeri daldım.

İçerisi sessizdi, iş çıkışı telaşının böyle bir yeri ağzına kadar doldurmasına saatler kala, mükemmel bir şekilde dikilmiş takım elbiseler giyen erkekler bira içmek istiyordu.

Tanrı Londra'yı korusun, çünkü gerçekten de İngiliz erkekleri takım elbise giymeyi biliyorlardı. Elbette, sadece iki haftadır buradaydım, jet lag'ımı tamamen atlatıp metroya binmeyi öğrenecek kadar uzun bir süre, ama bu konuda Amerikalı erkeklerden ne kadar üstün olduklarını anlamam uzun sürmedi.

Pırıl pırıl ahşap barı silen yaşlı bir adam, ben bir tabureye kayarken bana başıyla selam verdi. "Sizin için ne yapabilirim?"

Arkasından muslukta ne olduğuna baktım. "Bir Stella alayım, lütfen."

Başını salladı, doğru musluğun altından bir bardağı ustalıkla çekti. "Yiyecek bir şey ister misin canım?"

Gülümsedim. Aksanlar ve sıradan sevecenlikler hiç eskimeyecek miydi? "Hayır, teşekkürler. Şimdilik sadece bira."

Önüme koydu. "Şerefe."

İlk yudumumu aldıktan sonra bara göz gezdirdim. Sessizdi, sadece birkaç masa diğer müşteriler tarafından işgal edilmişti. Barda tek başıyım.

Tek başına.

Buradaki ilk iki haftam fırtınalı geçti, evet, ama yine de zamanımın çoğunu yalnız geçirdim. Bu da benim için garipti. Saat dilimi değişikliğine alışmanın getirdiği yoğunluk ve yorgunluk, yalnızlığın beni boğmasını engellemişti.

Ama barda tek başıma otururken kalbimde içgüdüsel bir acı hissettim, Claire'i özliyordum. Ailemin geri kalanını. Arkamda onun sesini duyduğumda telefonumu çıkarmaya başladım.

"Kibriti benim için yakabilir misin Carl?"

Barmen başını salladı ve o derin, görkemli, aksanlı ses kime aitse ona hızlı bir gülümseme verdi.

Carl bara monte edilmiş televizyonu açarken biramdan ayırmıyor, dönüp aval aval bakmamaya dikkat ediyordum. Çünkü sesi seksi geliyordu. Gerçekten, gerçekten, A sınıfı on numara seksi ve A sınıfı seksi ortaya çıkarsa surat asmak istemiyordum.

Aramızda bir koltuk boş bırakarak uzun, geniş gövdesini bir tabureye kaydırды ve iri ellerini önünde, barın üzerinde birleştirdi. Mürekkep ön kollarına doğru yayılıyordu, tıpkı kasları ve güçlü damarları gibi.

Hiç bir erkeğe fark ettirmeden onu kontrol etmeyi denediniz mi? Bu beceri ister, millet.

Dikkati ekranda görünen futbol maçından, zümrüt yeşili çimlerden ve maç başlamadan önce topu ileri geri paslaşan oyuncuların parlak renkli formalarından bir an bile ayrılmadı.

Maç.

Her neyse.

Biramın içine homurdandım.

"Futbol hayranı değil misin?" diye sordu.

Yüzünün de sesi, elleri ve kolları kadar sıcak olup olmadığını görmek için tamamen dönmek yerine, tıpkı onun yaptığı gibi gözlerimi ileriye diktim.

"Futbol, evet," dedim. "*Gerçek olan.*"

Şakaya ıslık çaldı. Biramdan bir yudum daha alarak sırtışıımı gizlemeye çalıştım.

Cevap verdiğinde sesi kuruydu, lezzetli bir şekilde söylenen her hecede hafif bir eğlence vardı. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum aşkım ama siz Amerikalıların futbol dediği o spor gerçek *değil.*"

Şimdi döndüm, çünkü Bay Sıcak Ses ve Kaslı Kollar o yoldan gitmek istemiyordu. Ve döndüğümde donup kaldım.

Yüzü diğer her şeye uyuyordu. Sesi ve kaslarıyla eşleşti, onları aştı, onları sudan çıkardı.

Ve ben ona gülümsediğimde, o da kendi etrafında döndü.

Bakışları yüzümde bir şey olup olmadığını dikkatle inceledi. Her ne gördüyse rahatlamasına neden oldu. "Ne?" diye sordu.

Televizyonu işaret ettim. "Bunun benimle girmek isteyeceğin bir tartışma olduğunu sanmıyorum."

Alt dudağını yaladı ve refleks olarak kalçalarının birbirine kenetlendiğini hissettim. Barın loş ışığında anlaşılmaz bir renk alan gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Carl, lütfen benim hesabıma hanımefendi için bir içki daha yaz."

Bir kaşımı kaldırdım. "Başka bir tane istediğimi kim söyledi?"

Başparmağı barın yüzeyine dokundu. Dudakları, ayak parmaklarının ayakkabılarının içinde kıvrılmasına neden olan sinsî bir gülümsemeye dönüştü. "Çünkü sana bir eğitim vermek üzereyim, aşkım."

*Lia'nın kitabı ve Ward Ailesi serisinin üçüncü bağımsız kitabı olan
Floored, 2 Aralık 2020'de çıkacak.
[Şimdi ön sipariş verin!](#)*

Ward kardeşlerin ilk nefret-aşk okumak ister misiniz? Molly'nin hikâyesi
Odaklanmış'a [buradan göz atın!](#)

Washington Wolves'un nasıl başladığını (ve Logan ve Paige'le ilk kez nerede tanıştığımızı!), alingan yeni takım sahibi ve karamsar oyun kurucu arasında
nefretten aşka bir işyeri romantizmi olan The Bombshell Effect'te öğrenin.
[BURADAN](#) göz atın!

TEŞEKKÜRLER

Finn'in kahraman olmasını bekleyen okuyucularıma bir notla başlayayım. Denedim. GERÇEKTEN, GERÇEKTEN DENEDİM. Aslında birkaç ay denedim. Gerçekten sağlam bir kelime yığını yazdıktan sonra bir duvara çarptım. Kendime ne kadar moral konuşması yaparsam yapayım (ya da yazar arkadaşlarımdan ne kadar moral konuşması alırsam alayım), bu kitapta ilerleyemedim ve yazmaya başladığımdan bu yana geçen 8 yılda ilk kez böyle bir şey oldu. Bir şeyler yanılttı ve ne denersem deneyeyim, hikâye işe yaramıyordu.

Bu kitabı Fiona Cole'a ithaf etmemin nedeni, beynimin neden bozulduğu ve bu kitabı neden yazamadığımla ilgili özellikle şiddetli, duygusal bir sesli mesajda, "Keşke şu lanet Finn'in lanet bir erkek kardeşi falan olsaydı ve onu yazabilseydim" gibi bir şey söyledim.

Durdum. Beynimin az önce ağzımdan çıkanları yakalamasına izin verdim. Ve ANINDA, yapmam gerekenin bu olduğunu biliyordum. Bauer kafamda şekillenmeye başladığında her şey yerine oturdu. Yazdığım her kelimeyi attım. Sıfırdan başladım ve tasarladığım hikaye hakkında harika hissettim.

Sonra dünya patladı. LOL. Karantina sırasında, çocuklarımı evde eğitmeye çalışırken ve bu dünyada yaşamak için gerçekten endişeli bir zamanı yönetirken bir kitap yazmak kolay değildi. Aslında başlarda gerçekten çok zordu. At gözlüklerimi çıkarmamam ve Fiona'nın bana yazmanın beni DAHA KÖTÜ hissettirmediği sürece bunu yapmam gerektiği konusunda bağırmasına izin vermem gerekiyordu.

Ben de öyle yaptım. Ve bunu onsuz yapamazdım.

Bu işle ilgili bir şey. Evet, tek başına. Kimse bu kitabı benim için yazamazdı, ama madalyonun diğer yüzünde, ben bunu yazamazdım

Bu kitap dünyası sayesinde edindiğim dostlarım olmasaydı, bu kitabı zamanında yazamazdım. Fiona bunlardan biriydi ve beni cesaretlendiren, dinleyen, dertleşen ve kırbaçlayan diğerleri (Kathryn Andrews, Kandi Steiner, Amy Daws, Brittainy Cherry, M.E. Carter ve Staci Hart), TEŞEKKÜRLER tamamen yetersiz.

Karantina sırasında evliliğimizde aklı başında olan kocama.

Bir başka çarpıcı kapak için Najla Qamber'e.

Janice Owen ve Jenny Sims'e, dağınık el yazmalarımı temizledikleri için.

Yayın sırasında beni düzenli tuttuğu için Michelle Abascal Monroy'a.

Michelle Clay'e okuduğu ve bunu tamamen berbat etmediğim için yıpranmış sinirlerimi yatıştırdığı için teşekkür ederim.

Promosyon yardımı için Enticing Journey'e.

Okur grubum Sorensen Sorority'ye, MUHTEŞEM oldukları için. Ve her zaman olduğu gibi, Rabbim ve Kurtarıcım İsa Mesih'e.

Filipililer 4:6-7

AYRICA KARLA SORENSEN TARAFINDAN

TÜM KİTAPLAR KINDLE UNLIMITED'TA ÜCRETSİZDİR

Mashington Molves

[Bomba \(Luke ve Allie'nin hikayesi\)](#) [\)Etkisi Eski](#)

[Sevgili Etkisi \(Matthew ve Ava'nın hikayesi\)](#)

[Evlilik Etkisi \(Logan ve Paige'in hikayesi\)](#)

Mard Ailesi Serisi

[Odaklanmı](#)

[ş Faked](#)

[Floored](#)

Smartypants Romance aracılığıyla yayınlandı

[Beni Pişirmek Çılgın](#)

[Akıl Hamuru](#)

[Manolyamı Çal](#) (9 Şubat 2021'de satışa sunulacak)

Üç Küçük Lord Serisi

[By Your Side](#)

[Light Me Up](#)

[Tell Them Lies](#)

Sırtın Bekarları Serisi

[Dylan](#)

[Garrett](#)

[Cole](#)

[Michael](#)

[Tristan](#)

Karla'nın yaklaşan yayınlarından haberdar olun!

[Haber bültenine abone olun](#)

YAZAR HAKKINDA

Karla Sorensen hayatı boyunca hevesli bir okuyucu olmuş ve mutlu sonla biten hikâyeleri diğer türlere tercih etmiş. Bütçesinde kitaplara ayırdığı bir kalem olduğunu düşününce, kendi hikayelerini yazmanın daha ucuza gelebileceğini fark etti. Bebekleri olmadan önce geçimini sağladığı sağlık hizmetleri pazarlama dünyasında hala ayak parmaklarını tutuyor. Şimdi evde kalıyor, tam zamanlı olarak yazıyor ve annelik yapıyor (bu, Sorensen evinde neredeyse her günün bir 'pijama günü' olduğu anlamına geliyor... yargılamayın). Batı Michigan'da kocası, son derece sevimli iki oğlu ve büyük, tüylü kurtarma köpeğiyle birlikte yaşıyor.

Fotoğraf kredisi: Perrywinkle Photography

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.